IZOLARE

NEMIRA

NEMIRA

O ANTOLOGIE DE PANDEM

COORDONATĂ DE ALEXANDRA RU

Coperta: Yanna ZOSMER

Redactor: Alexandra RUSU

Tehnoredactor: Magda BITAY

ISBN epub 978-606-43-0879-5

ISBN mobi 978-606-43-0882-5

© Nemira, 2020

Orice reproducere, totală sau parţială,

a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Toate încasările obținute din vânzarea acestui ebook vor fi donate Asociației Dăruiește viață, campania de luptă împotriva Covid-19.

Cuprins

Cezar Paul-Bădescu. *Dovada*
Cecilia Ștefănescu. *Suki-love*
Dan Coman. *Pacienți*
Maria Tănăsescu. *Exponențial*
Marin Mălaicu-Hondrari. *Day in, day out*
Irina Georgescu. *Habar n-ai tu!*
Raluca Nagy. *Vasilică*
Lavinia Bălulescu. *Tuse pe fond psihic*
Anastasia Gavrilovici. *Zodia scafandrului de mare adâncime*
Radu Paraschivescu. *Crosul Izolării*
Elena Vlădăreanu. *Totu va fi bine*
P. Zamfirescu. *Carne vie și moartă*
Gabriel Sandu. *Cozile la cluburile de techno din Berlin sunt ultimele moaște ale generației noastre*
Alina Purcaru. *Sezon cu Earl și Lady Grey*
Bogdan O. Popescu. *transmiterea de la mine la mine*
Diana Geacăr. *Îmi pot aminti iar visele*
Flavius Ardelean. *De cealaltă parte a visului*
Marian Coman. *Unde. Să. Mă. Întorc.*
Maria Manolescu-Borșa. *Trei ființe ale pădurii*
Svetlana Cârstean. *ARCA*
Vlad Stroescu. *Domnul Popescu și pisica*
Alexandra Rusu. *În loc de Wilson, antologia*

Cezar Paul-Bădescu

„Muștruluiala îl ambiționă și simți cum oboseala începe să se risipească. Da, va alerga un ultramaraton! Va oferi tuturor un exemplu de tărie, vor vedea ce lucruri extraordinare se pot face chiar și când ești izolat la domiciliu. Aplicația de alergare îi va fi martor, iar el va distribui datele înregistrate de ea. Se va și filma în timp ce aleargă și va posta totul pe Weibo, să vadă toată lumea. Boala poate fi ținută departe prin sport. Bătrânețea, la fel.“

Dovada

Într-o bună dimineață, când Pan Shancu se trezi în patul lui, după o noapte de vise zbuciumate, se pomeni metamorfozat într-un personaj care urma să facă un lucru cu totul ieșit din comun.

Altfel, el era un individ șters, unul dintre cei opt milioane de locuitori ai orașului Hangzhou, care în mod normal se scula în fiecare dimineață la 5.30, ieșea să alerge în parc zece ture, se întorcea acasă și-și făcea rapid un duș, lua câteva linguri pe fugă dintr-un terci de orez cu fructe confiate, se-mbrăca și pleca rapid la serviciu. În mod normal deci, era tot timpul pe fugă, graba era a doua lui natură. Poate că nu întâmplător era și un mare fan al alergatului.

De ceva vreme, viața-i fusese însă dată peste cap, căci trăia perioada anormală a izolării în garsoniera lui, din cauza epidemiei. Și totul căpătase alte dimensiuni: cea a timpului dilatat în spațiul mult prea limitat al garsonierei și cea a imobilității, a blocării, a stagnării.

Dar în dimineața aceea, de cum deschise ochii, știu că ziua care începea avea să fie altfel, față de toate celelalte în care se lăsase să se scufunde încet în mlaștina inactivității. „O zi în care nu ai alergat e o zi pierdută“, credea Pan Shancu, iar izolarea îl făcuse să piardă foarte multe zile din viață.

La început, nu simți pericolul spre care aluneci. În prima zi de stat degeaba, încă te mai gândești că o vei recupera, că nu e mare lucru. Apoi trece o altă zi, apoi o alta și așa te îndepărtezi tot mai mult de realitatea ta, cea care-ți dădea energie să trăiești, și intri în ceva păstos și straniu, din care ți-e tot mai greu să te desprinzi pe măsură ce trece timpul. Îți pierzi antrenamentul, articulațiile se anchilozează și încep să pocnească, carnea îți devine flască. Într-un cuvânt, se întâmplă lucrul de care Pan Shancu se temea cel mai mult, oroarea supremă: se instalează bătrânețea.

Bătrânii sunt niște ființe demne de tot disprețul, o rușine a societății. Nu mai sunt de folos cu nimic și tot ceea ce fac este să consume din prețioasele resurse ale poporului. E foarte bine că partidul și președintele Xi, în marea lor înțelepciune, nu-i au la inimă pe cei în vârstă. Poate că virusul care-i omoară reprezintă chiar o formă de dreptate socială. E ca un membru de partid care-și face datoria. De-aia bătrânii infectați nici nu mai trebuie tratați. Singurul lucru pe care-l poți face pentru ei e să-i eutanasiezi. Bătrânețea înseamnă moarte, și nimic altceva!

La 44 de ani ai lui Pan Shancu, ai zice că încă nu are de ce să-și facă probleme. Dar el nu gândește deloc că bătrânețea e

departe, ba dimpotrivă, că-i suflă tot timpul în ceafă. Cât timp alerga, era liniștit că o lasă-n urmă, că nu-l ajunge. Că mișcarea permanentă îl ține tânăr. Acum, în schimb, când nu mai poate ieși din garsoniera lui, simte că bătrânețea nu numai că l-a ajuns, dar și că s-a așezat pe el, obosită de atâta fugă. Iar el începe pur și simplu să se sufoce sub greutatea ei.

În timpul nopții, visează deseori că rămâne fără aer și se trezește gâfâind.

Și noaptea trecută a pățit asta de câteva ori, dar iată că acum are o stare plină de optimism, cum nu i s-a mai întâmplat de mult. Asta va fi cu siguranță ziua în care va răsturna prin revoluție realitatea retrogradă care a pus stăpânire pe el! Încă nu știe ce o să facă, dar sigur va face ceva. Dacă ar ieși la alergat, ar fi simplu, dar asta nu se poate, că e strict interzis – și oricum ieșirea din bloc a fost sudată la începutul carantinei. Victoria este cu atât mai prețioasă când nu ajungi la ea pe căi simple. Oricum, președintele Xi spune că sportul făcut în casă e cea mai bună armă împotriva virusului.

Cum se ridică din pat, Pan Shancu își începu cu tragere de inimă înviorarea. Trei serii de flotări, intercalate cu abdomene. Apoi 50 de genuflexiuni rapide. Cum i se părea prea puțin, mai băgă 30 de serii genuflexiune-flotare-săritură-în-extensie. Și apoi câte 20 de genuflexiuni în piciorul stâng și alte 20 în dreptul.

Toate acestea nu însemnau nimic, desigur, căci erau ca ronțăitul de bombonele când ți-e foame, nu te poți sătura cu ele. Pan Shancu se simțea plin de energie, în stare să mute munții din loc. Începu să alerge pe loc, cu genunchii la piept. Țopăi așa cinci minute și asta-i făcu o poftă nebună… Toată agitația pe loc îl încărcă și era ca o praștie care se-ntinde, gata să lanseze piatra. Și chiar se lansă într-un sprint scurt, pe care trebui să-l frâneze după câțiva pași, să nu intre în perete. Dar nu se opri, ci coti și continuă să alerge normal, fără să mai forțeze. Da, asta era! Simțea că trăiește din nou!

Și-atunci i se-nfiripă gândul: ce-ar fi dacă nu s-ar mai opri? Ce-ar fi dac-ar face un mic maraton?

Dacă înconjura bine camera, avea o excelentă pistă de 7-8 metri. Își luă din zbor Huawei-ul și intră pe aplicația de alergat. Da, nu greșise: 8 metri are. Poate s-o facă! Se simți invadat de bucurie. Viața lui căpătă un sens.

Își culese din alergare suportul de telefon, și-l montă pe braț și-și puse telefonul acolo, să aibă mâinile libere. Apoi, după vreo douăzeci de ture, se gândi că n-ar fi rău să treacă și pe la bucătărie, să-și ia din frigider castronașul cu terci de orez. Făcu asta fără să se oprească și hăpăi în fugă terciul, așa cum de altfel se-ntâmpla și când se grăbea să plece la serviciu. În

câteva ture-l termină. Mai alergă până-n bucătărie să arunce castronașul în chiuvetă, luă două sticle de apă să le aibă la-ndemână și se-ntoarse în cameră să-și continue turele. Ajunsese la 50.

Mergea bine, pista era bună. Se-ngusta la un moment dat, unde nu erau decât vreo 60-70 de centimetri între colțul mesei și raftul de bibliotecă, dar se descurca. Își șterse doar de câteva ori șoldul de colț.

Pe un raft al bibliotecii, deasupra strâmtorii, trona un ou mare de jad galben, cu Buddha sculptat în basorelief și poleit auriu, de parcă Buddha stătea înăuntru și dăduse o bucată din coaja oului la o parte. Primise oul acela de la taică-său. Taică-său, care îl critica tot timpul în copilărie și-i zicea că nu e în stare de nimic… Ai să vezi acum, tată, de ce sunt în stare! Buddha îl privea de sus, de pe raft, și parcă-i număra turele. 121, 122, 123.

După o vreme, când amețeala din cauza rotirilor crescu, tot oul acela fu salvarea. Nu trebuia decât să se uite la el. Doar la el. 457, 458, 459. Buddha dinăuntrul lui îi zâmbea larg și aprobator. Își dădu seama că aducea chiar cu taică-său. Poate tocmai de-aia i-l și dăduse. Dacă taică-său ar fi zâmbit, ceea ce nu-și amintea să se fi întâmplat vreodată, cu siguranță că așa ar fi trebuit să arate fața lui. Sub zâmbetul tatălui, colțul mesei pe care-l lua din când în când în șold era ca o cravașă dată pe crupa calului, să continue alergarea. Îl durea, dar îl și impulsiona. Deci îl ajuta, de fapt. Era ca o corecție aplicată de părinte. 914, 915, 916.

Pan Shancu își ridică elasticul șortului și văzu cum i se profilează o vânătaie pe șold. Asta e! Nu se moare din așa ceva! Și bătăile pe care le mâncase în copilărie se lăsaseră tot cu vânătăi. De fapt, asta-și amintea cel mai bine în legătură cu taică-său, care murise când Pan avea 14 ani. Nu-i mai ținea bine minte fața, felul în care arăta se traducea după atâția ani mai mult într-o senzație, nu într-o imagine, dar nu putea uita durerea-arsură pe care-o lăsa cureaua pe pielea goală. Cum se umfla locul lovit și se învinețea, după un timp. Cum i se imprima pe piele modelul rachetei de tenis. Cum, după bătăile la fundul gol cu bastonul de bambus, îi era greu să se așeze pe scaun… Dar iată că toate acestea nu au fost degeaba și l-au întărit pe Pan Shancu, l-au făcut un om care nu se dă bătut cu una, cu două. Nu putea fi decât recunoscător părintelui său. 2131, 2132, 2133.

La un moment dat, apăru și pragul în care Pan simți că nu mai poate, că fiecare pas înseamnă un efort imens, că picioarele sunt pe cale să-i cedeze, dar știa din experiența lui de alergător că starea trebuia depășită și că dup-aia urma să-i

fie mult mai simplu. Dar îi apăru în minte îndoiala: dacă totuși și-a pierdut antrenamentul, în zilele în care n-a mai alergat? Nu, nu trebuie să se gândească la asta! Îndoiala e foarte perfidă, e ca virusul. Se insinuează-n tine, pare ceva ce nu-ți va face mari probleme, dar te atacă apoi din interior, pune stăpânire pe tine și te prăbușești. Nu, asta e o ispită pe care nu trebuie s-o ia în seamă! Cum să-și piardă antrenamentul? E o prostie! Va putea să ducă maratonul până la capăt, e în stare să facă asta! Ba nu, va alerga chiar un ultramaraton, drept pedeapsă că s-a putut îndoi. Te gândeai că nu poți un maraton? Ia de-aici un ultramaraton!

Mușchiuliala îl ambiționă și simți cum oboseala începe să se risipească. Da, va alerga un ultramaraton! Va oferi tuturor un exemplu de tărie, vor vedea ce lucruri extraordinare se pot face chiar și când ești izolat la domiciliu. Aplicația de alergare îi va fi martor, iar el va distribui datele înregistrate de ea. Se va și filma în timp ce aleargă și va posta totul pe Weibo, să vadă toată lumea. Boala poate fi ținută departe prin sport. Bătrânețea, la fel. Sfaturile președintelui Xi sunt foarte prețioase, el are grijă de poporul chinez ca un părinte. Cu el la cârma Chinei, cetățenii fac numai lucruri măreț!

Înflăcărat, Pan Shancu nici nu mai simțea parchetul sub picioare, parcă plutea. Plutea către cele mai înalte culmi ale progresului, spre care poporul chinez se îndreaptă alături de partidul și de conducătorul său. Îl aduse însă cu picioarele pe pământ o zicere pe care-o prinse din zbor când trecu pe lângă Buddha din oul de jad. Ce? La tura următoare, auzi foarte clar: „De bătrânețe fugi în cerc.“ Pan Shancu se încruntă. Ce-i asta? „De bătrânețe fugi în cerc, de bătrânețe fugi în cerc, de bătrânețe fugi în cerc…“, îi repeta Buddha de fiecare dată când trecea pe lângă el, ca un pick-up cu discul stricat. „Nu-i adevărat!“, strigă Pan, privind încrâncenat fața zâmbitoare. „Ba e foarte adevărat“, fu imediat contrazis. „De fapt, nu te-ai deplasat deloc. În tot acest timp, te-ai aflat mereu în garsoniera ta.“

Pan Shancu își scoase enervat telefonul și-i arătă lui Buddha ecranul. „Uite, aici zice foarte clar că am făcut până acum 46 km. Am depășit de mult cei 42 km ai maratonului și nu mă opresc. Am dovada!“

Timp de mai multe ture, de fiecare dată când trecea pe lângă statuetă, îi băga telefonul în ochi și zicea: „Dovada!“ O dovadă care creștea de fiecare dată cu 8 metri. „Dovada! Dovada! Dovada!“ Din fundal, se auzea vocea poporului, un cor muncitoresc care cânta triumfător ca un ecou: „Dovada! Dovada! Dovada!“ Dirijor era însuși președintele Xi. Pan Shancu se simțea incredibil de puternic, căci forța-i venea de la

extraordinarul popor chinez, aflat sub înțeleapta oblăduire a iubitului său conducător.

Postarea lui Pan Shancu de pe Weibo, în care dădea datele ultramaratonului alergat în garsoniera lui, a devenit virală-n în China, iar exemplul lui a fost lăudat de oficialități. Se spune că întâmplarea a ajuns și la urechile președintelui Xi Jinping, care a subliniat cu această ocazie lupta dârză a poporului chinez împotriva virusului ucigaș și importanța faptului că partidul a încurajat practicarea sportului în timpul izolării. „Chinezii sunt campionii olimpici ai lumii chiar și când sunt obligați să stea acasă la ei!“, a mai spus președintele.

Cazul a fost reflectat și în mass-media occidentale, care au titrat: “Coronavirus: Chinese man under lockdown runs 31 miles in his living room“ *(The Guardian)*; “Pour tuer l’ennui face au coronavirus, un Chinois court 66 km dans son appartement“ *(L’Obs);* “Man ‚runs ultra-marathon in flat’ as cooped-up China bids to stay fit“ *(Euronews)*. Numai că unele au dat că Pan Shancu a alergat 31 de mile/ 50 de kilometri în 4 ore, 48 de minute și 44 de secunde *(The Guardian)*, altele, citând AFP, că a parcurs 66 kilometri în 6 ore și 41 de minute.

Presa românească a preluat articolul din *Guardian*, cel cu 50 de kilometri. Dar la noi a mai apărut și un altul, despre bucureșteanul Cristi Borcan, în vârstă de 49 de ani, care a alergat la el acasă un ultramaraton de 101 kilometri, în 16 ore și 7 minute. Omul locuiește cu chirie într-un apartament de două camere din cartierul Rahova împreună cu soția, două fiice și un cățel, și cu toții l-au susținut în temerara lui acțiune, făcându-i galerie.

Cecilia Ștefănescu

„Gazonul era gata. L-a întins pe jos, a adus și umbreluța și a pus-o la cap. Următoarea zi, cu puțin noroc, în jurul orei 16, soarele avea să bată prin geamul camerei direct peste dreptunghiul care acum zăcea inert și trist pe jos și să-l învie. De atât ai nevoie, de un balcon și o plantă și, dacă nu le ai, le poți face din ce aduni prin casă. Peticul de iarbă și balconul sunt în mintea noastră, ele nu există cu adevărat, așa cum nu există nici zgomotele din perete.“

Suki-love

De partea cealaltă nu s-a mai auzit nimic. Înseamnă că se terminase și că putea închide ochii. Dar nu a durat prea mult și râcâitul a început din nou. S-a lăsat pe spate. Dacă ar avea suficientă răbdare, ar putea trece și de noaptea asta, și de cea care va urma și tot așa, până se va sfârși. Un petic de iarbă fix cât lungimea ei și încă o palmă, să nu-i iasă picioarele dacă s-ar fi foit și cât să-și întindă brațele și să poată pipăi cu buricele degetelor firicelele care o gâdilau plăcut, și la cap o umbreluță la fel cum era cea care zăcea prăfuită în colțul dormitorului, cu dantelele pleoștite și înnegrite la margini. Numai bună să-i arunce o umbră asupra feței care, se știe, e cea mai expusă. Un strop de speranță, o ață roșie pe care să întindă zilele mohorâte. Deși, dacă s-ar fi străduit, ar fi găsit prin casă ace, petice, markere și n-ar mai fi trebuit să aștepte de la hazard să facă ce putea face și ea cu mâinile cu care acum bătea darabana surd, în cearșaf. Seară de seară, noapte de noapte, până crăpa întunericu'-n două și păsările începeau să ciripească ametite, și totul se lumina. Azi zgomotele începuseră mai devreme și o derutaseră. Se uitase la ceas, era nouă și patruzeci și cinci de minute. De obicei o prindea când tocmai aluneca în somn, din cauza asta avea mereu senzația că i se pare. Un petic de iarbă ar fi rezolvat totul. Citise undeva că oamenii care stau la curte sau au un balcon și o plantă trec mai ușor peste nopțile albe. Probabil era o prostie. S-a sculat și a deschis primul sertar, cel cu sutiene și chiloți. Erau toate așezate pe culori, toate perechi, un curcubeu de sutiene și chiloți, sub care se afla un altul de șosete și ciorapi. S-a oprit cu privirea asupra unor dresuri verzi de mătase. Le-a luat în mână și le-a mângâiat. Le purtase fix în ziua în care ieșiseră la terasa de lângă Obor, când i-a propus să meargă acasă, să rămână peste noapte la ea și de dimineață să bea cafea la ibric. „Mi-ar plăcea să beau o cafea la ibric făcută de tine. O să-mi faci?" El a ridicat din umeri și i-a spus că e puțin cam târziu. Iar ea a adăugat, grăbită, că nu avea nevoie de un răspuns pe loc, ar fi putut la fel de bine amâna cafeaua pentru o altă zi. L-a studiat, înregistrându-i reacțiile pentru mai târziu, pentru a le analiza pe când urma să se retragă în bucătăria garsonierei de la etajul opt, de pe fereastra căreia vedea Liceul Iulia Hașdeu, bulevardul Ferdinand până hăt departe, spre Foișor, atunci când copacii se scuturau de frunză, și cerul. N-a mai zis nimic. Ar fi putut să revină, nu l-ar fi costat nimic s-o asigure că vor bea acea cafea și chiar multe altele. Dar s-a scufundat în tăcere și s-au despărțit strângându-și mâinile. Ce ridicol, doi oameni care se iubesc să-și strângă

mâna ca niște străini. Și-a smuls rochia de pe ea și a scăpat de ciorapii care o strângeau în talie și peste șolduri. Îi luase special ca să nu pară planturoasă, să nu i se vadă șoldurile proeminente împănate cu carne și grăsime, așa cum sunt împănate șoldurile femeilor în viața adevărată. Sigur, i-ar fi plăcut și ei să fie îngustă ca un băiat, să aibă țâțe mici și maxilare accentuate. Dar nu avea, așa că trebuia să recurgă la tot felul de subterfugii: pentru sânii lăsați, avea sutiene cu push-up, pentru șolduri, chiloți modelatori, doar pentru maxilare nu avea nimic. Fața ei ascuțită era luată de la mamă și cu ea nu putea trișa.

Dacă ar fi deșirat dresurile verzi, ar fi ieșit un gazon tocmai bun de mângâiat.

– Ce faci, draga mea?

A răspuns fără să se mai uite, deși pe ecran numele era scris cu majuscule. Crenguța avea stilul ăsta afectat, în primul rând că i se adresa mereu cu „draga mea“, ceea ce o scotea din minți, pentru că bănuia că, sub apelativ, nu era ascunsă dragoste, ci un sentiment smintit de superioritate.

– Te-am tot sunat.

– Acum m-am întors.

– Și?

N-a lăsat-o să scoată nici măcar o vorbă.

– Sunt frântă. Iartă-mă că te iau așa, dar trebuie să mă descarc.

– S-a întâmplat ceva?

– Ei, nu. Adică, s-a întâmplat. Da’ nu-i ce crezi. Altceva.

A ascultat-o fără s-o audă. Un client care voia să-și închidă contul, cineva care a strănutat fără să pună mâna la gură, apoi pauza de masă care s-a scurtat pentru că urma o inspecție la sediu și niciun telefon.

– Am tot așteptat și nimic.

– Poate o să sune.

– Nu mai știu. Mă îndoiesc. Adică, nu mai sper.

A făcut o pauză.

– Tu ce crezi?

– Asta. C-o să sune. Altfel, de ce ți-ar fi zis. Nu?

Crenguța se scufundase în tăcere.

– A zis c-o să sune, dar n-a zis când. Și eu ce fac până atunci?

– Aștepți.

– Ești foarte credulă.

Era a nu știu câta oară când i-o spunea. O auzise după prima noapte, după ce el a plecat pentru că trebuia a doua zi de dimineață să-și scoată câinele, un maidanez salvat de sub roțile unei mașini, care-i devenise, cum singur a mărturisit într-un

moment de moleșeală post-coitum, un fel de înlocuitor pentru fetița lui pe care o vedea o dată pe lună. După ce a ieșit pe ușă, a izbucnit concertul, râcâieli ca în noaptea aia nu auzise de când se mutase aici. Și s-a repezit s-o sune, deși știa că Crenguța va fi furioasă:

– N-ai să crezi așa ceva. S-a întâmplat!

– Ce?

– S-a ÎNTÂMPLAT. Știi tu ce.

– A.

– A? Doar atât?

N-avea ce să adauge.

– De ce nu te poți bucura și tu o dată pentru mine?

– Păi, o să mă bucur când o să devină regulă. Deocamdată e un accident.

– Mi-a spus că ne vedem și mâine.

– Și tu-l crezi?

– De ce nu l-aș crede?

– Oamenii, după ce se fut, tind să-și arate colții unul la celălalt. Dispare bunătatea și apare cea de-a doua plăcere, care uneori e mai mare, pentru că e mult mai intimă, aia să-l faci pe celălalt să sufere.

– Eu cred exact pe dos. N-am niciun motiv să n-am încredere în el.

– Un motiv ai avea. E un străin.

– Pentru mine nu mai e.

– Ești foarte naivă. De-aia și suferi dup-aceea ca un câine. Și, iartă-mă că-ți spun așa, frontal, îi chinuiești și pe oamenii ăștia.

A căutat foarfeca, a tras aer în piept și a intrat în perechea de ciorapi verzi. Mai bine să iasă din ei niște fire de iarbă decât să stea inutili în sertar.

– Mai ești?

– Da.

A profitat de tăcere și a continuat.

– Ieri am ieșit foarte puțin în jurul casei.

– Da? E foarte bine, mai trebuie să ieși și tu.

– M-am plimbat pe străduțele de vizavi și mă uitam că sunt niște case foarte frumoase. Dărăpănate, dar frumoase. Mă gândeam că anul ăsta ar fi o idee să-mi caut altceva. Oricum, aici plătesc enorm. Plus că nu știu cum se face, dar, deși e la etaj, e foarte întunecos.

– La casă s-ar putea să fie și mai scump.

– Nu contează. Important e să fie liniște, curat.

– Și nici prea multă lumină n-o să ai.

Ar fi trebuit să aibă câteva zeci de perechi ca să încropească un gazon ca lumea. Se mira că se lăsase sedusă de primul

gând, fără să-și facă un plan. A scos încă o pereche. Un gazon psihedelic, de vreme ce oricum nu era un gazon adevărat. Era la fel de adevărat ca taliile mlădioase ale fetelor prinse-n corsete.

– Nu ți-ai făcut exercițiile?

– Făcut, cum să nu? Dar m-a agitat ziua asta.

– Auzi. Dacă e să mă mut, o să te rog să-l ții tu o perioadă pe Suki.

– De ce?

– Așa. Am nevoie să stau singură o perioadă. Vreau să zic singură-singură. Să nu văd și să nu aud pe nimeni.

– Și de ce nu-l duci la mama ta?

Deja s-a enervat.

– Îl ții sau nu-l ții?

La picioarele ei zăceau șuvițe colorate. A pus-o pe speaker și a scos din debara un pled suficient de mare cât s-o cuprindă confortabil în lungime și-n lățime. A început să coasă fâșiile de nylon care-i atârnau blege printre degete, lipsite de ținută. Nu se pricepea la treburi casnice și, de fiecare dată când se apuca de ceva și nu-i ieșea, se gândea că poate ăsta e motivul pentru care acum e singură. Nu pentru că nu era gospodină, ci pentru că era NEPRICEPUTĂ. S-a înțepat cu acul în deget de mai multe ori și a strâns din buze, dar la ultima împunsătură, n-a mai putut rezista.

– 'Tu-ți morții și răniții să-ți fut astăzi și mâine!

– Mie mi-ai zis?

A lăsat un spațiu înainte să-i răspundă, un mic interval de tăcere, cât să-i audă respirația.

– Nu, dragă. M-am lovit la picior.

S-a bucurat mărunt că a reușit să-i spună „dragă". Nu voia să-i vorbească despre planul ei, pentru că ar fi luat-o peste picior. Îi tolera oricum cu greu nopțile albe, interpretările pe care le dădea relațiilor și, în general, stilul ei ticăit de viață. Se întreba de multe ori de ce mai erau prietene. Iarba psihedelică începuse să năpădească, sălbatică, pătura. Nu era rău.

– O să-l țin, da' să știi că, dacă mi se pișă prin casă, ți-l fac pachet.

– Stai liniștită.

– Oricum, noi vorbim despre niște lucruri care nu știm când se vor întâmpla. Da' ce se aude acolo, la tine?

– Păi, nu ți-am zis?

– Nu, se aude ceva ca un râs. Ești cu cineva?

– Nu.

– A mai venit ăla la tine?

– Nu. Da' nu vreau să mă mai întrebi. Oricum am lucruri mai importante, n-am timp să mă gândesc. Trebuie să

organizez mutarea asta.

Nu a mai lăsat-o să adauge nimic:

– Trebuie să închid.

Gazonul era gata. L-a întins pe jos, a adus și umbreluța și a pus-o la cap. Următoarea zi, cu puțin noroc, în jurul orei 16, soarele avea să bată prin geamul camerei direct peste dreptunghiul care acum zăcea inert și trist pe jos și să-l învie. De atât ai nevoie, de un balcon și o plantă și, dacă nu le ai, le poți face din ce aduni prin casă. Peticul de iarbă și balconul sunt în mintea noastră, ele nu există cu adevărat, așa cum nu există nici zgomotele din perete. Și el îi spusese același lucru. A doua oară când venise, stătuse încă și mai puțin. S-a întins pe pat și, în câteva secunde, a adormit. S-a pus lângă el, s-a apropiat din ce în ce mai mult și s-a lipit cu tot corpul, s-a dezbrăcat încet și și-a făcut curaj să-l trezească, doar că, înainte de a scoate un sunet, a început să audă râcâiturile din perete. Chiar la creștetul lui. Zgomotele au crescut și au devenit un huruit infernal care, în mod ciudat, nu l-a trezit. Se aștepta să cadă varul, a bătut în perete, nu voia să-i tulbure nimeni, doar că n-a reușit să oprească zgomotul. În cele din urmă, a deschis ochii și a văzut-o goală lângă el, speriată, dârdâind, scăldată într-o transpirație rece. Părea mai degrabă dezgustat de priveliște. A învelit-o cu cearșaful și i-a spus că el nu aude niciun zgomot, că zgomotele sunt în capul ei. Nu i-a plăcut, era ca și când o făcea nebună.

S-a năpustit pe ușă, afară, pe culoar. De-a stânga și de-a dreapta, stăteau fantomatici pantofi aliniați pe preșulețele de la intrările în locuințe. Păreau anticamerele unui lagăr al izolării. „Lăsați-vă pantofii la ușă, toți cei care intrați aici.“ Doar lângă ea nu era niciun pantof, de parcă ar fi fost nelocuit, deși știa prea bine că nu e adevărat. Și-a lipit urechea de ușă, a ciocănit încet, apoi mai tare. N-a ieșit nimeni, nu s-a deschis nici măcar o ușă cu pantofi, deși ecoul de pe culoar amplifica zgomotele.

În noaptea aia s-a umilit mult, l-a implorat să nu plece, deși el i-a băgat-o din nou cu cățelul, dar nu l-a mai crezut. De fapt, nici nu era foarte convinsă că exista vreun cățel sau vreo fetiță. Ce vedea ea clar era o mare silă și nu știa cum va face odată ce ușa se va închide în spatele lui. Se montase în prag, refuzase să se îmbrace deși o rugase în câteva rânduri, chiar i-a zis că e „o imagine complet dizgrațioasă“.

A apăsat pe clanță și a intrat. Înăuntru, un bărbat trecut de prima tinerețe dormea lungit pe burtă. S-a apropiat de pat. Respira gâjâit și, după două, trei șuierături în crescendo, se oprea apoteotic.

– Treziți-vă!

L-a zgâlțâit și, într-un final, a reușit să-l scoale. Bărbatul s-a rostogolit greoi, la început nu a înțeles, apoi a părut că o recunoaște, a început să tușească de se dărâmau pereții. Nu-l văzuse niciodată, habar n-avea cine e.

– Ce-i cu dumneavoastră aici?

I-a spus apăsat, aproape amenințător:

– Am venit să vă spun, să vă rog să încetați cu râcâitul.

Bărbatul a mai tușit o dată, scuturându-și tot corpul gras, burta revărsată peste nădragi s-a cutremurat și ochii i s-au rostogolit scurt, de parcă se pregătea să moară. Apoi i-a răspuns sec:

– Bine.

După o pauză, a adăugat:

– Mă gândeam că vă fac plăcere.

S-a holbat la el.

– De ce credeți că mi-ar plăcea să-mi zgârie cineva în ureche noapte de noapte? Dumneavoastră aveți idee ce deranj mi-ați produs?

– Erați singură, m-am gândit să vă țin de urât. Atâta tot.

I-a inspectat cu privirea garsoniera, identică, dar cu mult mai goală decât a ei.

– De ce țineți ușa deschisă?

– N-am de ce s-o închid. Nu vine nimeni. Nu vedeți că n-are ce să-mi ia? Vreți să stați?

A zbughit-o pe ușă înapoi, a intrat la ea și s-a închis înăuntru. L-ar fi sunat să-i spună că nu e chiar totul în capul nostru, mi-e milă de tine, domnule, să știi că mi-e milă. Ultima dată vorbiseră la telefon, îi propusese să-i dea cheia de la garsonieră, dar el a declinat politicos. În schimb a întrebat-o dacă ar putea să-l primească într-una din zile. „Să mă primești“, așa i-a zis, ca și când ar fi fost o parașută culeasă de pe marginea drumului. Dar nu i-a arătat că se supărase, i-a răspuns cald, desigur, oricând vrei, doar să mă anunți să fiu și eu acasă. Și, de atunci, nimic. A sunat din nou telefonul.

– Pe unde-ai fost?

– Nicăieri. Era pe *silent*.

– Voiam să-ți zic că mi-l poți lăsa oricând pe Suki.

A tresărit. Ieșise probabil când a deschis ușa. S-a repezit pe culoar și l-a văzut în capăt, râcâind și încercând să deschidă cu lăbuța ușa dinspre scări.

– Vino-ncoace, bestie. Ți-am făcut un covoraș pentru ascuțit ghearele.

Dan Coman

„Am zâmbit: tot azi-dimineață, cât ea a pregătit micul dejun, am găsit pe Facebook un meme fabulos, care ironiza tocmai astfel de exagerări: o fotografie cu trei delfini făcând salturi prin Someș, la Cluj – de când poluarea a scăzut simțitor, zicea textul care însoțea poza, delfinii au revenit în apele dulci și pure ale Ardealului.“

Pacienți

(cu o zi înainte de apariția primelor simptome)

Claudiu

Am intrat în baie și, după ce m-am dezbrăcat, mi-am făcut o poză în oglindă și i-am trimis-o Danei. *Erotismul întins pe suprafețe din ce în ce mai distruse,* i-am scris. *Smiley face* și inimioară albastră. Lasă, lasă, că nu te încadrezi încă în grupa de risc a Angelei Marinescu, mi-a răspuns. Mi-e dor de tine. Inimioară mov. Dezbracă-te și tu și hai cu mine la duș, i-am zis. Mă dezbrac mai târziu, după ce te bagi în pat. Smiley face și inimioară roșie. Acum vreau să termin cartea asta – mă enervează de mor, dar și de-a naibii tot o duc până la capăt. *Smiley face*. Oricum, ai văzut care-s indicațiile – fără îmbrățișări și fără pupături. *Smiley face*. Dar tot vin, la noapte, să-ți miros pielea. Inimioară roșie lângă inimioară mov lângă inimioară albastră.

Bogdan

La capătul nopții, ea s-a întins pe canapea şi a închis ochii. Începuse să ningă. Zăpadă peste Roma, tocmai acum, când apăruseră semnele cumplite ale bolii – ningea abundent, ca într-o stațiune austriacă de schi. Aplecat peste pervaz, m-am uitat la carabinierii care patrulau deja pe bulevardul pustiu. Am stins ţigara la jumătate, am închis geamul, m-am sprijinit cu spatele de perete.

Hotărârea o luaserăm cu puțin timp înainte ca ordonanța militară să ne blocheze aici.

Zăpada mieilor?

Ninsoarea s-a înteţit. Ea a deschis ochii, dar nu m-a privit.

De la vecini se auzeau primele mişcări. Se făcea dimineaţă. Odată cu lumina, garsoniera asta în care am locuit împreună mai bine de cinci ani începea să devină insuportabilă.

Andrei

Am închis televizorul imediat după conferința de presă a ministrului de interne (deocamdată scenariul I, 21 de infectați, niciun mort), apoi i-am scris Denisei: în juma' de oră ies la cumpărături, te pot suna atunci? Știam că era speriată, așa că în ultimele zile am vorbit cu ea și de câte cinci-șase ori, încercând s-o liniștesc. Se panica mereu când venea vorba despre boli, cu atât mai mult acum, după ce ministrul anunțase închiderea școlilor pentru două săptămâni – lasă, i-am zis la telefon, în timp ce împingeam căruciorul prin Lidl, verificând lista, bucură-te, o să ai timp berechet pentru citit și odihnă – și oricum, tot ziceai că vrei să revezi toate sezoanele din *The Vampire Diaries.* Cum? Da, da, poate reușesc să vin la tine

câteva zile, săptămâna viitoare, dacă tot nu. Ce? N-aș zice. Eu unul chiar mă bucur, Denise, abia aștept să mă închid în casă și să. Da, văd și eu că nu mai e. Nici făină. E plin de lume, zici că-s. Cum? Hai, măi, fii serioasă. Normal că am grijă. Ce zici? Ba daaaa, ce să-ți spun! De unde mănuși? Cum? Nu, nu, doar niște dorada, iaurturi și ceva legume. Ce? Stai că nu te-aud foarte bine. Acum, da – scuze, țineam telefonul cu umărul, că tot pun chestii în coș. Ha-ha, păi știi că mi se face poftă. Eh, prostii – eugenii, alune, batoane de cereale, biscuiți cu cioco. Ce zici? Fii serioasă, Denise, tu te-auzi ce vorbești? De unde-ai scos-o pe asta? Denisa, lasă... Cum? Hai că m-am enervat, parc-ai fi maică-mea, numai ea se mai agită așa – însă pe ea o înțeleg, e bătrână, singură și bolnavă. Dar tu? 28 de ani, vegetariană, nefumătoare, de trei ori pe săptămână la sală, fără nicio problemă de sănătate. În plus, locuiești în Huedin, ce puii mei de treabă să aibă Huedinul cu coronavirusul ăsta? E un căcat de răceală, atâta tot! 90% dintre oamenii care iau virusul nici nu știu că-l au. Doar ai văzut statisticile din China. Și oricum, Europa e altceva. Ce? Nu, nu, acum m-am așezat la rând. Hai că te sun iar după ce termin aici.

Alexandra

Desenez cu fiică-mea o grădină cu flori. Acum nimic rău nu s-ar putea întâmpla. Acum, dacă ar veni el şi ar face dragoste cu mine, nimic nu s-ar mai întâmpla.

Am pus măsuța în mijlocul sufrageriei, ne-am așezat pe scăunelele de lemn, am pregătit creioanele colorate. Folosim, ca de obicei, aceeași foaie albă, un A3 cartonat, luat din blocul de desen pe care l-am adus de la școală, chiar înainte de vacanța asta forțată.

Fiică-mea desenează câţiva omuleţi în grădina de flori: iat-o pe ea și iată-i pe unchiul ei şi pe tata – care dintr-o singură linie îmi zâmbeşte mulţumit. Iată şi un fluture, două păsărele, câțiva copaci. Iată și bunicii, mititei și aproape rotunzi, acoperiți de haine caraghioase.

Eu m-am hotărât să mă desenez singură. Încă de la bun început mai înaltă decât toţi ceilalţi, mult mai frumoasă, mult mai elegantă şi cu mult mai mult roşu pe buze. Acum, dacă ar veni el și mi-ar vorbi, nimic nu s-ar mai putea întâmpla. Acopăr mai bine de trei sferturi din desen şi o mână încă mi se înalţă, gata să iasă din marginile hârtiei. Picioarele mele desculţe strivesc coroanele copacilor, iar dantelele rochiei mele acoperă acum păsările și fluturele și primele flori, abia apărute. Și gura mea, cu și mai mult roşu, surâzându-le tuturor. O femeie superbă. O femeie stăpână pe sine – prezenţa ei aduce culoare și aduce multă liniște în desen.

Doar undeva foarte jos, jos de tot, la capătul grădinii cu flori, cineva plânge stins şi plânge cu hohote mici, o fetiță suspinând că i-am distrus desenul, iar din spatele fetiței răsărind capul tatălui ei care o liniştește strângând-o la piept şi care mă priveşte scurt, aşa cum priveşti pe cineva care ţi-a distrus viaţa.

Mălina

Tu, la început am fost doar curioasă. Apoi a început să-mi placă. Adevărul e că sexul cu tipul ăsta e fabulos. Nu, tu, nu m-am îndrăgostit. Nici vorbă. Îmi place de el doar în pat, în rest e cam tâmpițel și, ca orice tâmpițel, e foarte încrezut – asta atunci când nu e cumplit de plictisitor. Sunt doar de o lună aici, în apartamentul lui din Madrid, și deja nu mai pot: mă rog de o mie de ori pe zi să se termine naibii nebunia asta cu virusul, să pot pleca acasă, la Paul al meu.

Tu, nu știu cum să-ți explic mai exact, dar tipul ăsta a fost de nerefuzat. Deși, în mod straniu, niciodată mintea nu a reușit să proceseze plăcerea pe care mi-a provocat-o, de parcă nu ar fi putut să o recunoască. De parcă nu ar fi avut nicio legătură cu ea. Și nici nu a avut. Cred că totul a început când mi-am dat seama că inima îmi era moartă de mai bine de-un an. De când am aflat despre aventura lui Paul cu blonda pulii. Atunci am fost convinsă că totul s-a dus dracului. Că viața mea de femeie s-a terminat. Nu, tu, nici în ruptul capului n-aș fi crezut că voi ajunge în brațele altui bărbat, cu atât mai puțin în brațele unui *astfel* de bărbat. Dar... știi cum se întâmplă. Era și el însurat, avea un copil, soția îl înșelase și se întorsese cu cel mic în țară – cu alte cuvinte, părea relația ideală pentru mine, fără complicații sentimentale, doar sex, sex, sex, până ce mi s-ar fi șters cu totul din cap imaginea lui Paul trăgându-i-o blondei. Adevărul e că bărbatul ăsta m-a ajutat într-un mod absolut neașteptat – desigur, fără să știe că ceea ce se petrecea în mintea mea nu avea nicio legătură cu el. M-a futut o lună de zile, punând în aplicare cele mai neobișnuite fantezii (ultima lui găselniță e legată chiar de coronavirusul ăsta – ne-o tragem echipați ca niște medici, în halate, cu gurile acoperite demăști chirurgicale și cu mănuși mov, din latex, trase până la cot) –, mă rog, aproape cinci săptămâni de plăcere intensă, la care corpul meu a reacționat nemaipomenit, setat parcă automat pe modul porno. Îți dai seama ce moment mi-am găsit să fug și eu în Spania, tocmai înainte de virusul ăsta! Dar de unde naiba să fi știut? Sunt de o lună aici și în continuare sexul cu bărbatul ăsta e grozav, trebuie să recunosc. Însă în mod paradoxal, de fiecare dată după ce mă las futută de noul meu zeu, mi se face foarte dor de Paul. Un dor cum n-am mai simțit din facultate, și apoi din primii noștri ani în Maramureș, ca profesori la liceu

– atunci când, dacă ajungeam de la școală înaintea lui, stăteam fericită în fereastra bucătăriei, fumam și îl așteptam cu aceeași nerăbdare și cu aceeași emoție cu care acum, în apartamentul ăsta din Madrid, ștergându-mi sperma dintre picioare sau de pe obraji, mă gândesc că el e acolo, la Borșa, în izolare la domiciliu, și mă așteaptă.

Darius

Cu două zile înainte să bage ăștia ordonanța lor idioată, m-am dus la Cluj, să-i dau Linei vestea. *Înainte de vestea ta cea mare,* mi-a scris ea înapoi, pe WhatsApp, *o să îți dau vestea mea cea mică.* Am insistat tot drumul să-mi spună despre ce e vorba, n-a vrut. Mi-a trimis, în schimb, poze cu ea în microbuzul Reghin-Cluj, plin cu țigani. Abia după ce, seara, am ajuns la Cluj și am făcut dragoste în camera de la pensiunea Moira, acolo unde ne ascundem de fiecare dată, ieșind doar noaptea târziu și doar pentru câte o scurtă plimbare pe Avram Iancu și-un gulaș la Bulgakov – abia după ce a ieșit de la duș mi-a spus. Știam de poemele ei, îmi citise câteva chiar acolo, pe balcon, în timp ce beam vin și fumam, dar nu știam că are texte pentru un volum întreg. Ba chiar unul foarte bun, din moment ce câștigase cel mai tare concurs de debut, cel de la Blecher – în dimineața aceea primise telefon de la Komartin, era uluită și fericită – doar că, deocamdată, până la anunțul oficial, nu am voie să spun nimănui altcuiva. Doar ție, mi-a zis, întinzându-se pe pat, încercând să-și potrivească bărbia în clavicula mea. Și acum vestea ta, ia s-auzim.

Îmi plăcea tot mai mult fata asta pe care-o întâlnisem la o lectură de poezie a lui Văsieș în Atelier – avea jumătate din vârsta mea, dar asta n-a împiedicat-o să mă abordeze imediat după lectură, când am ieșit pe terasă, la țigară – faptul că observase că-s însurat n-a oprit-o (dimpotrivă, a râs ea în noaptea următoare, verigheta ta mi-a triplat poftele) să mă invite la party-ul din Diesel – îmi plăcea mai ales naturalețea (sau naivitatea?) cu care, a doua zi, la cafea, mi-a vorbit despre ea, despre școala generală din Reghin unde preda franceza, despre visul ei de a se muta la București și de a lucra ca DJ, dar și dezinvoltura cu care, brusc, se oprea și-mi recita versuri din poeții ei preferați. Îmi plăcea că dormea goală, însă întotdeauna cu șosetele-n picioare, că râdea în hohote prin somn și că dimineața, aplecată peste măsuța uzată a pensiunii, îmi făcea ness cu Coca-Cola. Îmi plăcea tatuajul ei, cele două versuri din Mazilescu de sub sânul stâng, pe care le reciteam ori de câte ori îi scoteam tricoul. Îmi plăceau jointurile pe care le fumam noaptea, întinși în pat, fără să scoatem o vorbă. Începuse să îmi placă până și muzica aia ciudată pe care-o asculta mereu în căști, deep & electro house, până și modul în

care se îmbrăca, cu pulovere largi și lălâi, cu blugii ăia urâți, cu talie înaltă, lăsându-și gleznele la vedere, dar purtând mereu o căciulă groasă pe cap. Și îmi plăcea că, spre deosebire de toate tipele cu care mă încurcasem în ultimii ani, de când povestea cu nevastă-mea o luase razna, ea nu vorbea niciodată despre dragoste. Nu-mi cerea să divorțez, nici să stau mai mult cu ea, nici nu bătea câmpii cu iubirea bla-bla-bla. După fiecare weekend petrecut la pensiunea Moira, reveneam acasă cu bateriile încărcate și cu o poftă de viață de care aproape că uitasem.

Și acum, vestea ta, mi-a zis Lina în seara aceea, ia s-auzim. Vestea cea mare.

Clara

Trebuie să fac curat. Azi-noapte, după trei zile consecutive de gardă la urgențe, el s-a întors de la spital, iar copiii l-au așteptat cu o petrecere-surpriză: au suflat confetti prin țevile de plastic și au dansat cu prosoape agățate de șolduri, făcându-l să se prăpădească de râs. E, de-acum, eroul lor. Eroul a apărut și la televizor – în aceste zile, medicii sunt soldații noștri din linia întâi. Nu suntem niște eroi, a zis el (deși modestia nu l-a caracterizat niciodată), ne facem doar meseria.

Sâmbătă dimineața. Îmi pun țigara stinsă la jumătate pe frigider, beau o gură de cafea, apoi intru în camera lui, să aspir. Zgomotul se ascunde sub covor. Zgomotul se ascunde întotdeauna sub covor. E felul lui impecabil în care, ori de câte ori rămânem singuri, știe să stea ore în șir nemișcat lângă mine și să mă sperie ca un mort.

Tiberiu

Când, în seara aceea, cu furia acoperindu-mi în totalitate mintea, nelăsând încă loc durerii, am ajuns la ea (uitasem complet de declarația pe proprie răspundere, norocul meu că nu am întâlnit nicio patrulă prin Copou), Ana mă aștepta cu cafea. Apoi a desfăcut o sticlă de vin, apoi încă una. Apoi Absolut Vodka. Am povestit până s-au ivit zorii. M-am oprit din lamentații o singură dată, atunci când m-am întors de la baie gol-pușcă, aplecându-mă deasupra ei, strecurându-mi o mână sub capotul înflorat, cu cealaltă mângâind părul pubian catifelat și dens, o textură de care aproape uitasem – ce-i cu pădurea asta aici? Ana a râs – n-o să mă rad acum, la bătrânețe, așa cum fac toate pițipoancele, a zis, întorcându-și capul și sărutându-mă. Ești într-un hal fără de hal, mi-a zis mai apoi, nu te-am văzut niciodată așa. Nu de asta ai tu nevoie acum. Te temi că am corona? am rânjit. Ha-ha, ce să-ți spun, a râs Ana. Dar ai zis că mă iubești, i-am șoptit, cu gura lipită de urechea ei, ai zis că o să te fuți cu mine ori de câte ori o să am nevoie. Și acum am mare nevoie de asta! Grasa a râs iar. Exact de futut

îmi arde mie acum. Hai, pune halatul ăsta pe tine și spune-mi ce s-a întâmplat.

Nina

Și vine până la urmă dimineața. Și vine fetița noastră, cu fața ei de șoricel somnoros. Și vin gemenii noștri, cu pijamalele lor verzi. Și vine tatăl lor, în chiloți (bună dimineața! bună dimineața!). Și vine mai apoi frica. Și frica e atunci când trebuie să ieși din casă și să-ți pui masca.

Luca

Copiii s-au bucurat cel mai mult: *yeeeeeeeeees!!! În sfârșit, fără școalăăăă! Iu-piiiiiiiii!* Și apoi, o săptămână întreagă, gluma lor preferată: it's cooooo-rona time!

It's coooo-rona time! Nici eu nu m-am lăsat mai prejos: în primul și primul rând, mi-am zis în seara aceea, în timp ce pregăteam cina, țopăind ca o balerină lângă aragaz, o să dorm în fiecare zi până la 11!

Normal că m-am trezit în fiecare dimineață înainte de șase, ca de obiciei, pregătind cafeaua, stând cu soția mea în bucătărie, asultând Europa FM, citind pe Facebook ultimele știri despre epidemie, comentându-le – dintre toți patru, Corina era singura care nu aprecia deloc faptul că intervenise vacanța asta forțată. Tot noi va trebui să recuperăm zilele pierdute, a zis, și eu una nu am niciun chef să umblu sâmbetele prin școală.

În a doua săptămână am stat pur și simplu și-am lenevit. Am reușit să dorm până la 10. Prima mea cafea era deja a doua pentru nevastă-mea (hei, Somnorilă, ai făcut ochi!). Am umblat încolo și-ncoace, din camera copiilor în bucătărie și de la bucătărie în camera mea, încercând să găsesc ceva de făcut, ceva care să mă oprească să deschid televizorul și să urmăresc ore în șir, ca un tâmpit, pe toate canalele, știrile despre noul coronavirus. Am ascultat muzică pe YouTube, am văzut, imediat după prânz, câteva filme de familie, cu copiii, pe Netflix. În câteva rânduri, spre seară, am fost la plimbare toți patru, dar doar prin cartier și doar pentru câte o jumătate de oră. Adunările mai mari de 50 de persoane fuseseră deja interzise – deci adio concert Byron la Soho și abia asta a enervat-o pe fiică-mea – fusese atât de entuziasmată când i-am arătat biletele și acum, când i-am spus că totul s-a anulat, a răbufnit: *Nu e corect! Nu e deloc corect! It s cooo-rona time!,* am făcut eu semnul metaliștilor, râzând. *Tataaaaaa*! Pentru cumpărături am coborât doar la Atlantis – n-avea niciun sens să mai mergem la Lidl și Kaufland, din moment ce la magazinul de la parterul blocului nostru aveau de toate. Inclusiv făină, drojdie, spirt. Am început să ne uităm seară de seară la știri. 49, 53, 71, 92 de infectați. Ai tot râs de Corona

ăsta, mi-a zis Corina, dar uite că e ceva foarte serios. Poate ar fi bine să nu mai ieșim nici cu copiii, e mai sigur așa. Într-o săptămână va fi și la noi ca-n Italia și-n Spania, o să vezi, virusul ăsta e cumplit! Ce-i drept, începusem și eu să mă îngrijorez. Nu într-atât încât să-i dau dreptate Corinei, nici într-atât încât să mă las de fumat – cum, absolut neașteptat, făcuseră deja doi dintre prietenii mei – asta ar fi fost, totuși, o exagerare.

George

Sunt de douăzeci de ani aici, dar niciodată n-am văzut Parisul așa. Părăsit. Pur și simplu pustiu. Au dreptate ăștia cu meme-urile lor: 2020 pare să evolueze după un scenariu scris de Stephen King. Un oraș fără oameni e un oraș fără identitate, indiferent de arhitectura sa, indiferent de istoria pe care o poartă între ziduri, mi-a citit Adela azi-dimineață, la cafea, dintr-un articol din *Le Monde.* Un alt articol din același ziar vorbea (și) despre părțile pozitive ale acestui Sars-Cov2: în cele șase săptămâni în care, pe tot globul, oamenii au stat izolați în casele lor, stratul de ozon s-a refăcut complet. Informația asta mi s-a părut exagerată, dar n-am zis nimic – Adela e una dintre feministele care susțin cu înverșunare protecția mediului. Problema pe care o au ecologiștii de genul ăsta nu e legată atât de protecția mediului, cât de înverșunarea cu care, uneori, ajung să cadă în extreme și, deci, să gafeze. Am zâmbit: tot azi-dimineață, cât ea a pregătit micul dejun, am găsit pe Facebook un meme fabulos, care ironiza tocmai astfel de exagerări: o fotografie cu trei delfini făcând salturi prin Someș, la Cluj – de când poluarea a scăzut simțitor, zicea textul care însoțea poza, delfinii au revenit în apele dulci și pure ale Ardealului.

Je pense qu'après l'épidémie, il va y avoir une explosion de relations, d'associations, de lieux de dialogue, a continuat Adela, citindu-mi din Le Monde interviul cu Boris Cyrulnik. Și uite, a zâmbit ea, privindu-mă jucăușă peste ochelari, mai zice că sexul va redeveni romantic.

Maria Tănăsescu

„Cuvintele au istoria lor, adesea cu viraje imprevizibile. De pildă, izolare. Vine de la latinescul insula*, numai că o primă pistă arată că insulele erau case sau grupuri de case care erau construite separat de celelalte, mai ales din motive de clasă. Insula, accidentul geologic, e o metaforă târzie. Cred că acum, priviți de sus, suntem un biet arhipelag înspăimântat.*

Am crezut mereu că sfârşiturile de lume sunt cu dâre de metale rare, nu cu o matematică infernală şi cuvinte fără istorie.“

Exponențial

Luna Nouă

Acum doi ani, în martie, mi-am făcut primul tatuaj. Acoperă aproape în întregime antebrațul stâng și țin minte că Moni mi-a spus atunci, după ce i-am trimis fotografia: *parcă ți-ar fi ieșit sufletul prin piele.* E un pește zburător, o specie întrucâtva tragică, peste care am dat întâi într-un desen de secol al XVI-lea, care îl înfățișa cu aripile în extensie, apoi în mai multe filme în care nu mă săturam să-l văd cum planează secunde care păreau nesfârșite. Tragică pentru că e vânată în apă și, zburând să scape de prădătorii marini, e vânată și în aer. Mi l-aș fi dorit și pe brat așa, cu aripile întinse, în toată stranietatea lui, dar n-ar fi încăput, așa că e așezat în profil, aripile sunt strânse și are o infinitate de detalii. Odată ajunși în aer, plutesc lacom la intersecția dintre curenții de aer și curenții oceanici. De la ultimul etaj al blocului din Moșilor unde am petrecut în tăcere cele câteva ore cât a durat tatuajul, am văzut cel mai sălbatic apus peste orașul meu interzis.

Matematica, atât cât m-am apropiat eu de ea, mi s-a părut mereu o constelație îndepărtată, o construcție perfect anorganică, fără intersecții prea multe cu viața; chiar și în momentele rare în care simțeam că mă apropii de înțelegere (ca în vise, când materia amorfă se coagulează în ceva care în cele din urmă capătă sens), îmi rămânea departe și străină.

Cu atât mai stranie e limpezimea cu care mi-am amintit zilele astea despre teoria mulțimilor.

M-am trezit folosind-o deunăzi, într-o conversație cu un amic muzician, căruia i-am desenat rapid niște diagrame Venn, ca să îi explic în ce fel se înrudesc gusturile noastre muzicale. Sfera mea de patimi și de interese se intersectează în fiecare clipă cu alte zeci și sute de mulțimi, e o formă de a îmblânzi infinitul, de a ordona haosul, de a aparține, de a ne ține departe de mulțimea vidă. Oamenii pe care îi iubesc sunt în mulțimea pe care o țin în buzunarul de la piept. Și tot așa.

De o lună. Exponențial. Prietena mea matematician îmi explică: *suntem martorii unei creșteri exponențiale atunci când rata de schimbare a unui lucru este direct proporțională cu lucrul însuși.* Apoi continuă: *dacă facem câțiva pași înainte, schimbările pe care procesul exponențial ni le arată sunt năucitoare.* Funcția exponențială e dumnezeul lucrurilor mărunte ridicate la putere.

Primul Pătrar

Teritoriile noastre interioare, așa stângace recartografiate, de urgență, sunt în beznă. Orice gest e întrerupt undeva la mijloc, iar gândurile, cele care nu se hipertrofiază în spaime monstruoase, se lichefiază pe loc.

Am muncit vreme de cincisprezece ani în cabine perfect izolate fonic. Tot ce trebuia să țin la distanță erau zgomotele exterioare. Înainte de fiecare conferință, desfășuram adevărate asedii terminologice, nimic din ce urma să fie tradus nu rămânea necercetat. Citeam mult din fiecare domeniu, mă simțeam stăpâna efemeră a medicinei veterinare, a extracției de petrol, a asistenței sociale, nimic din ce e omenesc nu-mi rămânea străin. Prin sistemul sofisticat de capilare care legau mintea și vocea mea de mintea celor care mă ascultau curgea o înțelegere calmă. Eram mereu pregătită să jonglez cu umilele mele savantlâcuri, de la adăpostul uterului hipertehnologizat, aseptic, însingurat. Am ținut mereu oamenii la distanță, dar simțeam că dau ceva la schimb. Acum, aș da orice la schimb, dar niciun târg nu mai e posibil.

Etimologii caut și acum, cu înfrigurare, e o ceremonie de interior, cum ar zice Cortázar, care îmi dă multă liniște. Cuvintele au istoria lor, adesea cu viraje imprevizibile. De pildă, izolare. Vine de la latinescul *insula*, numai că o primă pistă arată că insulele erau case sau grupuri de case, care erau construite separat de celelalte, mai ales din motive de clasă. Insula, accidentul geologic, e o metaforă târzie. Cred că acum, priviți de sus, suntem un biet arhipelag înspăimântat.

Am crezut mereu că sfârșiturile de lume sunt cu dâre de metale rare, nu cu o matematică infernală și cuvinte fără istorie.

Luna Plină

Am vorbit mai mult ca de obicei la telefon. În fiecare zi, în timp ce te ascult, închid ochii strâns și încerc să detectez bruiaje infinitezimale, încerc să-mi dau seama dacă ești răgușit sau ai fumat iar prea mult. Vocea ta splendidă când îmi citești, un simptom. Încerci să te adăpostești în cărți, în apetitul tău cronic pentru contemplație, știu că nu te clatini prea tare.

Matei are epilepsie. Tata are bronhopneumonieobstructivăcronică. Gândurile zboară de la unul la celălalt ca niște fluturi negri, dezorientați, pe care îi prind într-un insectar și continuă să se zbată. Micul nostru trib nu-și poartă rănile la vedere. Niciodată mintea n-a fost un ascunziș mai vulnerabil. Niciodată mintea n-a fost un anestezic mai slab.

Ultimul Pătrar

Azi-noapte am visat o mireasă muribundă, cu nume flamand, îmbrăcată în dantelă englezească. Nimeni nu era trist, dar eram cu toții îngrijorați de felul în care capul perfect ras îi flutura ușor pe umerii goi, ne învârteam cu toții în jurul ei de parcă am fi încercat să îl prindem, în cădere, de parcă echilibristica asta fragilă ar fi ținut moartea la distanță. Avea ceva luminos toată forfota asta în surdină.

Peste osatura deja fragilă a dimineții nu mai așez mare lucru; o cafea, câteva pagini citite la întâmplare, pulsul care bate în tempouri variate în mesajele din telefon.

Un cuvânt, *zădărnicire*, se tot repetă de câte ori trec pe lângă televizor. Și are o sonoritate anacronică, nepotrivită, aproape poetică. Și înseamnă lucruri diferite. Copii care îmbolnăvesc părinți, frică, adulter, mai multă frică.

Cerul e incredibil de albastru și de senin, nici urmă de cruzimea lui Eliot. Se pornește un vânticel și petalele cireșilor încep să cadă. Nimic trist în risipa asta de splendoare, poate doar implacabil. E o fragilitate care apoi se așterne pe pământul reavăn, dispare în câteva zile și se deșteaptă alte latențe, cu o vigoare pe care nu le-o bănuiești.

La anul, în martie, am să-mi mai fac un tatuaj. O să fie Istanbulul înțesat de oameni, o îmbrățișare, sau altceva, la fel de simplu și de viu.

Marin Mălaicu-Hondrari

„De când nu mi-am luat temperatura? Numărul morților. Mai merge internetul? Numărul morților. E curent? Numărul morților. Mai am apă? Numărul morților. Mă uit la cer. Numărul morților. Mă liniștesc cu greu. E o noapte senină. Oare mai e cineva în blocul acesta? Sunt bine sunt bine sunt bine. Oare cât mai e până se face ziuă?“

Day in, day out

Am improvizat o coardă dintr-un cablu de curent. Locuiesc într-o mansardă și singurul spațiu în care aș putea sări coarda este cel dintre dulap și pat. Nu pot să ies afară ori de câte ori mă apucă pofta de țopăit. Nu e bine să ies afară. Nu am voie să ies afară. Cinșpe sărituri cu dreptul în față, apoi cinșpe cu stângul. După două serii, inima îmi bate ca un clopot. Ascult atent cum bubuie. Calm, calm. Inima ta mereu a bătut ca un clopot, ți-a spus și domnișoara Marienbad. Da, dar parcă nu bătea atât de strigător la cer, ca un clopot ortodox, ci oarecum mai discret, cam ca un clopot iezuit.

Când mi-am luat ultima dată temperatura?

Deschid larg geamul de la bucătărie. Inspir cu nesaț. Ce e cu mine? Nu e nimic. Calm. O femeie cu o mască verde, care-i acoperă gura și nasul, trece pe bicicletă. Se uită lung la mine, mă privește ciudat, e aproape să cadă. Privesc într-o parte și în cealaltă. Nimeni. E amiază. Totul pare să fi încremenit. Iarba din fața blocului pare bolnavă. Îmi privesc mâinile, îmi ascult respirația.

Trebuie să ne facem planuri, îmi zice domnișoara Marienbad la telefon, nu multe, dar avem nevoie de niște planuri. Așa că ne facem câteva pe termen mediu și lung, pentru că pe termen scurt nu știm dacă vom supraviețui. Ești bine, da? Tu? Da.

Încerc să citesc, răsfoiesc câteva cărți, dar parcă toate cărțile pe care le am sunt despre moarte, iubiri imposibile, singurătate și boală, ca și cum ar fi fost scrise acum.

Mă ridic de pe scaun, mă așez pe scaun. Numărul morților crește. Mă ridic de pe scaun. Mă spăl pe mâini. Mă așez pe scaun. Numărul morților crește. Afară e un apus atât de superb încât pare destinat unei alte planete. Îmi vine să-l dezinfectez.

S-a aprins lumina pe holul blocului. Mă uit pe vizor. Mi se pare că văd niște umbre. Stau cu ochiul lipit de vizor până se stinge lumina. Aud șoapte, pași. Ce vor? Ce caută pe lângă ușa mea? Or fi purtând mască și mănuși? Iau o carte de pe frigider și o las să cadă. Zgomotele de pe hol încetează. Mă uit pe vizor. Nimeni, nimic. Mă spăl pe mâini. Cred c-am luat-o razna. Ai zâmbit, îmi spun, du-te și spală-te pe mâini. Ai clipit, spală-te pe mâini. Vorbești singur, spală-te pe mâini.

Astăzi, superstarul creștin intră în Ierusalim; a doua oară, că a mai intrat o dată săptămâna trecută. Nu pare plictisit de remake-ul ăsta ortodox, așa că trece iar la treabă, mai blestemă un smochin, mai răstoarnă mesele din templu, mai face el ce face, apoi crucea, învierea.

Superstarul mă privește cu blândețe și zice: Eu nu mă spăl pe mâini niciodată, dar e unul, Pilat, care se tot spală.

Afară e o vreme superbă. Stau cu fereastra larg deschisă. Oamenii de la casele din jur au început muncile de primăvară: sapă, ară, seamănă. Vom vedea cine va culege la toamnă. Deocamdată, primăvara nu se lasă. Prunul din fața geamurilor mele are frunzulițe mici, ezitante, dar par la fel de dornice de viață ca mine. Până și câinii și pisicile sunt în călduri, au apărut ca din pământ, e plină curtea blocului de câini și de cățele, de cotoi și de pisicuțe, care se fut într-o veselie, fără mască și mănuși, miorlăie și scheaună de plăcere. Pffff, să n-am eu femeia mea lângă mine. Ce viață! Noroc că ziua a crescut mult și asta mă face să mă simt mai bine. E mai ușor să reziști pe lumină, pericolul pare mai mic. Soarele îmi scaldă bucătăria. Stau în bătaia razelor lui, închid ochii și totul se colorează în portocaliu, un soi de mare portocalie, caldă și blândă în care plutesc și pentru câteva minute nu mai există nimic altceva decât acea plutire portocalie în care nu trebuie să mă spăl pe mâini, în care numărul morților nu crește, în care nu te temi să ieși din casă.

Toată după-amiaza nu fac altceva decât să vorbesc la telefon cu sora mea, cu domnișoara Marienbad și cu cei mai buni prieteni ai mei. Îi asigur pe rând că mă simt excelent, că nu am nicio problemă, că sar coarda și fac abdomene, că am mâncare și că sunt bine sunt bine sunt bine sunt bine. Domnișoara Marienbad a adunat cuvinte pentru Babel (adică mai puțin folosite, sau folosite în mod neașteptat): paguri, zăvoi, *unheimlich*, geamlâc, bodogăni, zețar, ofrandă, tricophilie, fortalecer. Eu am zis: cotoi, eremit, zevzec.

Numărul morților crește.

Sala de cinema e aproape plină, luminile se sting, începe filmul. După câteva minute, se aude un strănut. Toți spectatorii încremenesc pentru o clipă, neștiind dacă a strănutat personajul de pe ecran sau nu. Apoi își dau seama că nu și se bulucesc spre ușile de ieșire, dispar ca în desenele animate. Ies și eu din sală și holul cinematografului e plin de sicrie. Să nu închideți, că mai aducem un transport, zice în italiană o femeie și începe să plângă. Așezat în fund pe unul dintre sicrie, senatorul american Joseph McCarthy strigă în gura mare: Comuniștii strănută, așa îi recunoști. Comuniștii strănută.

Mă trezesc lac de sudoare. Sar din pat și mă spăl pe mâini.

De când nu mi-am luat temperatura? Numărul morților. Mai merge internetul? Numărul morților. E curent? Numărul morților. Mai am apă? Numărul morților. Mă uit la cer. Numărul morților. Mă liniștesc cu greu. E o noapte senină.

Oare mai e cineva în blocul acesta? Sunt bine sunt bine sunt bine. Oare cât mai e până se face ziuă?

Mă hotărăsc să-mi dau o bombă, cum spune prietenul meu, poetul. Îmi torn un pahar de vin, sting lumina și deschid fereastra. Ascult noaptea. Beau lent, fumez, treptat în monolitul de beznă din fața mea încep să apară fisuri. După vreo jumătate de oră, aud motorul unui camion rulând pe centură. Stau așa, cuminte, până când lumina începe să decupeze mai întâi dealurile, apoi pâlcurile de copaci, apoi blocurile, casele, stâlpii de curent, tomberoanele, firele de iarbă. Abia atunci mă târăsc spre patul tot mai odios al singurătății. Dar nu apuc bine să mă bag în așternut, că mă și ridic în picioare și mă duc să mă spăl pe mâini. Apoi mă gândesc la domnișoara Marienbad și-mi imaginez că ne dăm împreună o bombă și că în lumina de început de zi, cu soarele trezind viața cu blândețe, noi ne mișcăm lent prin căsuță, facem o cafea și ne întoarcem în pat și nu mai e nicio urgență, stăm acolo câteva ore șușotind și totul se derulează cu încetinitorul, ca și cum ar ninge cu niște fulgi bătrâni, căsuța se umple tot mai mult de lumină și nouă ni se face tot mai somn și vorbim ca din cărți, pentru că ne e lene să citim, și nici nu ne spălăm pe mâini.

Cobor să duc gunoiul. Nu am mai ieșit din casă de unsprezece zile. Mă bucură vederea tomberoanelor ticsite: deci mai există viață. Când mă întorc, trec pe lângă mașina mea. Am și uitat de ea; pare, mai mult ca niciodată, un vehicul oniric. Stau o clipă lângă ea, apoi țâșnesc pe scări în sus, înșfac (Babel!) cheia, revin la mașină și intru. Pornesc motorul, îmi trec palmele peste bordul prăfuit, dau drumul la GPS și câteva zeci de minute bune nu fac altceva decât să introduc rute, rute după rute, toate locurile în care am fost fericit, apoi trec la cele în care am fost nefericit, hartă după hartă, traseu după traseu, apoi introduc toate locurile în care am plănuit deja să merg cu domnișoara Marienbad și nicio distanță nu mi se pare prea mare, aș conduce la nesfârșit. Pe măsură ce cresc distanțele, simt cum crește în mine nu boala, ci pofta de viață. Opresc motorul și ies din mașină. Va fi bine, îmi spun, acum întoarce-te în casă, spală-te pe mâini. Treci tu și peste asta.

Irina Georgescu

„Dimineţile erau încremenite, stafii luminoase ce se loveau de geamuri. Lipseau zumzetul făcut de maşini pe şosea şi râsetele copiilor care se jucau pe vremuri în parcul din faţa blocului. În casă aerul devenise stătut, un aer de moarte care se instala încet, întâi pe la colţurile întunecate ale zidurilor, prelungindu-se pe pereţi, acaparând uşi şi camere nefolosite. Cezara se ridica din pat fără chef, punea ibricul pe foc, uneori i se părea că fluturii albaştri desenaţi deasupra brâului de faianţă coboară şi se rotesc în jurul flăcării aragazului.“

Habar n-ai tu!

Le pierduse șirul. Marți putea la fel de bine să fie o zi de sâmbătă, miercuri să se repete în locul zilei de joi, iar toate erau la fel de apăsătoare ca o nesfârșită zi de duminică. Să fi trecut patru săptămâni, sau cinci? Timpul se dilatase și încetase să mai aibă sens. Mânca tot mai puțin, din proviziile rămase de la ultima ieșire – câteva pulpe de rață, un pateu franțuzesc, conserve de pește, dulceață de afine, mere, cartofi și înghețată de vanilie. Din fericire, mai avea un pachet de cafea, o sticlă de Busuioacă și trei pachete de Vogue. Bine că își luase și o cutie de vopsea pentru păr blond, de care își amintea când se privea în oglindă.

Diminețile erau încremenite, stafii luminoase ce se loveau de geamuri. Lipseau zumzetul făcut de mașini pe șosea și râsetele copiilor care se jucau pe vremuri în parcul din fața blocului. În casă aerul devenise stătut, un aer de moarte care se instala încet, întâi pe la colțurile întunecate ale zidurilor, prelungindu-se pe pereți, acaparând uși și camere nefolosite. Cezara se ridica din pat fără chef, punea ibricul pe foc, uneori i se părea că fluturii albaștri desenați deasupra brâului de faianță coboară și se rotesc în jurul flăcării aragazului. Se uita la telefon. Niciun apel pierdut, niciun mesaj. Trăgea de cafea și de fiecare țigară în timp ce privea cerul senin de aprilie și păsările care săreau pe ramurile copacilor. Din când în când, se mai auzea o sirenă – să fi fost a Poliției, sau a ambulanței?

În fiecare zi, la ora zece, înainte să înceapă curățenia, vecina îi bătea în ușă. O amuza să aștepte, cu privirea pe vizor, apariția bătrânei. Era singura cu care mai schimba câteva cuvinte.

– Io sînt! s-a auzit vocea ei și în acea dimineață. Nu-mi deschide, Dănuța, numai zi-mi dacă n-ai o țâră de drojdie sau o juma' de pâine.

– N-am! i-a strigat prin ușa subțire, gândindu-se că bătrâna îi spunea dintotdeauna Dănuța, dar nu știa nici ea de ce. Nu mănânc pâine, tanti Vio!

A dat să-i mai spună ceva, dar atunci a sunat telefonul fix. Un țârâit strident, care a speriat-o. Aparatul rămăsese de pe vremea când mai trăiau părinții, mama ei fusese de părere că e bine să ai un fix în casă, cu tehnologia asta nouă – te lasă bateria sau se strică și ce faci? Rămâi legat la mâini și la picioare. A continuat să plătească abonamentul și după ce a murit mama, pentru că era ca o datorie față de ea, doar întotdeauna îi dăduse sfaturi inspirate, care dovediseră latura practică a conviețuirii cu cineva în vârstă. Maică-sa refuzase

cadoul pe care i-l făcuse singurul copil, un smartphone Huawei, cu cameră foto și tot felul de minuni. *La ce-mi trebuie mie? Telefonul e telefon.* Adevărul e că în adolescență nici nu pleca uneori de acasă de teamă că apelul așteptat ar putea ajunge în lipsa ei. Inima îi bătea atât de tare când auzea țârâitul lung, că nu avea putere să ridice receptorul ca să audă vocea lui Florin. Își imagina în fiecare noapte, la culcare, că el o salvează de la sfârșitul lumii, o scoate din foc, dintre dărâmăturile blocului, o poartă pe brațe printre ruine și fuioare groase de fum și o duce la el acasă. Pentru el scria poezii. I le citea la telefon, bâlbâindu-se, apoi își reproșa accesele de melancolie și sinceritate. Nu îndrăznea să-l sune și aștepta și câteva zile bune până el o căuta din nou, își imagina cum își trecea mâna prin ciuful blond de păr și cum zâmbea în colțul gurii când vorbea. Florin a dat la Medicină și nu s-au mai văzut, după ce ea a intrat la Litere. Mult timp și-a dorit să se fi întâlnit întâmplător sau să fi primit măcar încă un telefon de la el.

S-a repezit spre fosta cameră a părinților și aproape a călcat-o pe coadă pe Dorian Grey, care torcea în pragul ușii.

– Alo? a spus privind mileul rotund de sub aparat.

A aranjat marginea lui cafenie și fină, pentru ca formele să se așeze simetric. În același timp, pe fir a pătruns un cântec vechi, pe care nu-l mai auzise de când era mică:

Ne-am cunoscut odată întâmplător
Şi mâna tu mi-ai strâns-o încetişor,
*Mi-ai spus distrat: „*Îmi pare bine“,
Aşa cum i-ai fi spus oricui…

– Alo, cine e?

Dar cine o fi fost a închis, iar Cezara a auzit tonul de ocupat.

S-a întors în dormitor să se schimbe și s-a gândit la tatăl ei, cum o ținea în copilărie pe genunchi și stăteau amândoi în fotoliul cu brațele din lemn lăcuit, ascultând un disc cu romanțe cântate de Ioana Radu. Tata fredona din cărticica deschisă cu coperte albastre, avea semne puse la anumite pagini. Cartea era și-acum în bibliotecă, cu semnele neschimbate, dar cu pagini îngălbenite precum spicul în soare.

Și-a pus pe cap basmaua de un roșu spălăcit rămasă de la mama, a scos aspiratorul de sub pat și a început să robotească, pornind de la intrarea în apartament și până la dormitorul din capătul holului, fredonând în bârâiala motorului romanța care o făcuse dintr-odată nostalgică și visătoare. *De când aşteptam să stau în casă şi să citesc*... S-a gândit cu tristețe la perioada de izolare. *Decât să ies şi să mă îmbolnăvesc, mai bine singură aici, nici n-am timp să mă plictisesc cu atâtea cărţi pe care s-a pus praful*. Și, în timp ce mișca înainte și înapoi brațul

aspiratorului, a început să plângă, iar culorile covorului s-au întunecat și s-au dizolvat sub papucii Cezarei. *Ce fac eu singură dacă mă îmbolnăvesc? Cine-o să…*

Soneria telefonului s-a auzit strident, odată cu zbârnâitul făcut de aspirator.

Măi să fie! A alergat spre camera a cărei ușă rămăsese deschisă și-a răspuns cu un ușor gâfâit.

– Da!

Am căutat să te-ntâlnesc cât mai des,
Am vrut să mă-nţelegi, dar n-ai înţeles,
Atunci mi-am ferecat iubirea
Şi n-am mai spus-o nimănui.

– Cine sunteți, vă rog? a spus în timp ce-și ștergea ochii.

Dar celălalt s-a grăbit iar să închidă.

Draci de elevi, s-a gândit Cezara. *Trebuie să fie cei de la a XI-a C. Profesorului de istorie i-au trimis anul trecut un coşciug acasă, derbedeii… Şi ce-au păţit? Nimic! Că nu ne lasă directorul să le scădem nota la purtare! După ce că nu ştiu să scrie corect, se mai ţin şi de tâmpenii*, a boscorodit și s-a apucat să șteargă praful începând din vestibul și până în baie. Mai erau testele de corectat… *Dar să nu le facem pe toate azi*, și-a zis, s-a îmbrăcat cu halatul și s-a așezat pe scaun, a tras cu un gest obosit basmaua de pe cap și s-a uitat la sticla lăsată chiar lângă vaza goală. S-a ridicat și a scos tirbușonul din primul sertar de sus al dulapului din bucătărie. A început să-l înșurubeze cu dibăcie în dopul de plută, ca să-l tragă imediat cu un pocnet. A lăsat vinul să curgă cu un sunet plăcut în pahar și, când să-l ducă la buze, a tresărit. Soneria era mai ascuțită, mai agresivă.

– Dar cine sunteți? a țipat în receptor.

Refrenul era cel care-i plăcuse dintotdeauna.

Habar n-ai tu
Cum te alint
În gândul meu
Şi cum mă mint, mă mint mereu
Că mă iubeşti şi tu;
De dragul tău, în visuri cum mă pierd,
Cum te dezmierd, habar n-ai tu…

Viorile care subțiază respirația, o face fuioare aurii, și aerul se întoarce mai dulce în plămâni…

– Vă rog, ce doriți? a spus când muzica s-a oprit.

– Ah, Cezara! De-ai ști tu!

S-a așezat pe scăunelul pe care stătea maică-sa ore în șir pe vremuri, să vorbească cu surioara ei fugită în Franța, înainte de Revoluție. Un obiect care-i amintea de povestea *Caprei cu trei*

iezi și de imaginea lupului căzând în groapă, în timp ce scaunul cu trei picioare părea să se ridice în aer.

– Vă țineți de glume în asemenea vremuri?

– Dar nu e o glumă! Dac-ai ști de când mă abțin să te sun, de cât timp îmi frâng degetele să-ți aud glasul!

– Cine ești dumneata?

– Mai bine îți zic cine ești tu. Ești o profesoară de limba română la liceul Iulia Hașdeu. Locuiești în casa părinților decedați, îți petreci timpul liber citind și scriind poezii și ai platfus la piciorul stâng.

– Dar de unde știi, mă rog frumos? Văd că mă iei la pertu și cu așa o poveste… Marcel Tătaru, tu ești? Să știi că-ți scad nota la purtare!

– Și să nu uit – ești nemăritată. Și de ce ești nemăritată? Îmi zici tu sau îmi permiți să-ți povestesc ce știu?

– Să știi că pot afla de la compania telefonică cine mă hărțuiește. Pot scoate lista și te pot da în judecată. De fapt, la Poliție voi reclama!

Vocea bărbatului era incredibil de plăcută. Cezara își coborâse fruntea, pe care acum și-o sprijinea de măsuța rotundă, pentru că scăunelul era mult mai scund decât ea. Viorile încă își făceau de cap cu glandele ei suprarenale, le ciupeau ca pe corzile unei orgi, iar vocea… vocea era sublimă.

– De ce sunt nemăritată, mă rog frumos?

– Asta o să-ți spun data viitoare, frumoasa mea. Habar n-ai tu!

Cezara auzi tonul de ocupat și întoarse încet receptorul. Privi cercurile lui roșii, găurelele negre care arătau ca niște ochi și îl trânti repede în furcă. Văzu cheia în broasca ușii. Nu o mai folosise de mult, o trase și o aruncă în buzunarul halatului. Alergă la geantă și scoase mobilul, intră pe net și căută numărul de contact al companiei de telefonie. Se trânti pe scaun cu telefonul la ureche și luă o înghițitură de vin.

– Andrei este numele meu, cu ce vă pot fi de folos?

– Bună ziua, mă numesc Cezara Popescu și aș vrea să știu cum pot intra în posesia listei numerelor care mă apelează pe numărul de telefon 021 2234456.

– Vreți lista *inbound*, așadar.

– Ce anume?

– *Inbound*, adică intrări.

– Da, intrări.

– Nu și cea *outbound*.

– Nu știu ce vreți de la mine.

– Adică telefoanele pe care le dați. Ieșirile.

– Nu, dom'le, la ce-mi trebuie lista telefoanelor… Știu bine și eu unde sun.

– V-am întrebat pentru că sunt protocoale diferite, *inbound* sau *outbound*.

– V-am zis, vreau numărul care mă sună.

– Pentru acest lucru, sunteți bine venită la orice ghișeu al companiei noastre pentru a face o cerere scrisă.

– E deschis? întrebă Cezara și-și mai turnă vin în pahar.

– Azi, nu. Ghișeele noastre sunt deschise pe perioada pandemiei, de luni până vineri, de la 9:00 la 18:00. Vă așteptăm în timpul programului de lucru, începând de luni.

– Dar e o urgență! Nu pot aștepta două zile! Și nici nu e bine să ies din casă, nu ați văzut ce s-a anunțat la știri?

– Îmi pare rău! Vă mai pot fi de folos și cu altceva?

– Da! Uitați-vă în calculator și spuneți-mi cine m-a sunat azi. Aveți un ecran mare în față, nu?

– Am, doamnă Popescu.

– Domnișoară.

– Vă rog să mă scuzați. Am un ecran în față, da, dar am nevoie de autorizație ca să vă pot spune.

– Ei, te autorizez eu. Cineva mă hărțuiește!

– În acest caz, vă rog să apelați la Poliție.

– Și ei or să-mi afle mai repede lista?

– Nu, tot nu o puteți primi până luni, pentru că protocolul trebuie semnat și birourile noastre sunt închise în weekend. Vă mai pot ajuta și cu altceva?

– De parcă mult m-ai mai ajutat…

Sunteți dispusă să răspundeți la sondajul nostru imediat ce se termină convorbirea?

– Nu!

– Vă mulțumesc pentru apelul dumneavoastră, doamnă Popescu. O zi…

Cezara a încercat să-și amintească unde pusese pachetul de Vogue. A ieșit pe balcon, cu paharul în mână. De la etajul opt se vedea cartierul golaș, tăcut, locul de joacă dintre blocuri, restaurantul din intersecție, coroanele subțiri și golașe ale arborilor. *Știe el de ce sunt nemăritată! Aia știu și eu! Și oricine. Lumea e plină de mârlani, de-aia! De bețivi și de misogini inculți!* De trei luni nu mai scapă de avansurile vecinului de la cinci. A început cu flori puse pe preșul din fața ușii, apoi a venit și a invitat-o la el la cină, iar de 1 Martie i-a adus un buchet de frezii și o felicitare pe care i-a scris o poezie grețoasă, din care își mai amintește doar primul vers: *Vom fi pletoși și liberi, și ne vom întinde goi sub soarele pârjolitor*. Asta îi trebuia ei?

S-a uitat la știri pe telefon, încă două sute de cazuri confirmate și un deces. Nările i s-au umezit înainte să treacă la următorul articol al cărui titlu, scris cu litere roșii, invita la

distanțare socială și izolare la domiciliu. Sute de mii de români continuă să se întoarcă din Italia, în timp ce autoritățile…

A auzit un miorlăit. Motanul se urcase pe pervaz și își lipise nasul de sticla ferestrei. A intrat zgribulită și s-a grăbit să-i toarne bobițe în castronul ceramic din baie, i-a pus și apă proaspătă, apoi s-a întins pe canapea. A deschis cartea și a încercat să citească. Viorile, cu tonul lor unduitor și melancolic, încă nu-i ieșiseră din cap. *Habar n-ai tu… cât te…* Ar putea fi bărbatul de la cinci, cel căruia i-a spus că nu e pregătită să înceapă o relație. Dar Teo a continuat să-i bată la ușă și să-i strecoare bilețele în cutia poștală. Nu i-a plăcut de la început felul lui îndrăzneț și insistent, nici corpul pitic și caraghios, cu mușchi parcă umflați cu pompa. Plus că el i-a spus că se uită la Antena ۳ și a criticat-o că fumează. Da, putea fi el, dar nu-și amintea vocea lui, iar acum era prea complicat să se gândească la asta. Nu-i știa nici numărul de telefon. Și totuși, era bine să facă ceva.

A sărit de pe canapea și s-a dus în dormitor. A ales din dulap rochia albastră din lână. S-a pieptănat, apoi și-a pus masca cu pliuri albastre, deasupra căreia străluceau ochii de culoarea smaraldului. Trecuse și de prima, și de a doua tinerețe, dar era încă o femeie frumoasă. Și-a pus ghetele de primăvară, a tras cheia din butuc și s-a dus la lift. A auzit cabina pornind cu un scârțâit de undeva de jos.

A ascultat întâi la ușa apartamentului. Liniște. Țârâitul soneriei, strident, răgușit, a tulburat-o.

– Cezara! Ce belea arăți cu mască!

Teo purta un șort roșu și avea pieptul alb descoperit, cu câteva fire negre, rare și ondulate. Transpirația îi curgea pe gât, poate făcea sport înainte ca ea să sune.

– Dumneata mă suni pe telefonul fix? a întrebat Cezara cu un glas sever și a rămas la distanță.

– Nu știu numărul, a zis Teo râzând. Haide, intră! Știi să joci table? a apucat-o de mână și a încercat să o tragă în casă, dar ea s-a smucit și s-a întors spre lift.

Doar o soră de-ale mamei mai știa numărul, dar era posibil să fie încă listat în cartea de telefoane.

– Stai barem să-ți dau ceva, a zis el și a deschis ușa cămării. Ți-am luat Panetone.

Ordinea din cămara de lângă intrare era desăvârșită. Borcanele erau aliniate pe culori și conținut pe raftul de sus – gogoșarii în dreapta, zacusca la mijloc, castraveții murați în stânga, lângă coșul cu cartofi și ceapă uscată –, iar ustensilele erau toate într-o trusă uriașă, jos, cu tot felul de scule aliniate perfect.

– Dacă nu mă lăsați în pace, o să sun la Poliție! s-a întors cu spatele la el și a dat să cheme liftul.

– Cezara, a spus Teo și-a venit mai aproape de ea. Toate femeile care le-am avut au fost ca prințesele. Una n-am atins-o c-o floare! Iar eu, dacă e, vin sus să te văd, nu te sun, ca să ce? Sunatul e vrăjeală…

– Nu mă văd cu nimeni în perioada asta. Am venit să vă spun că nu mă văd cu nimeni, s-a bâlbâit Cezara și a apăsat iar pe butonul liftului.

Încă avea senzația de arsură în palmă, de când o trăsese spre el.

– Eu n-am chef să stau singur în casă... Cine are? a râs Teo cu toată gura. Cam naspa carantina asta! Lasă-mă să mai viu pe la tine, mai vedem un film sau ceva. O ard singur ca tembelu' în fața televizorului, de plictiseală. Sau mergem la un grătărel la pădure… Stăm pe păturică, frigem un mititel, ne cunoaștem mai bine, ce zici?

– Dumneata n-ai auzit că e periculos? Nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni!

– Mi-a zis nepotă-miu că ți-e elev, într-a zecea. Ionel Tutu. Cică ești cea mai caștoacă din tot liceul. L-ai lăsat corigent în primul an, da' tot te iubește, golanul…

– A, desigur, dacă nu citește! Și, vă rog, vedeți cum vă exprimați, a spus cu emfază și a pășit în lift.

– Cezara, stai! s-a apropiat Teo. Am un caiet… Nu l-am arătat la nimenea. M-am gândit că o profă de limba română știe unde pot și io să public o carte.

Ușile s-au închis și liftul a pornit încet. S-a gândit că nepotul lui Teo îi seamănă în stilul golănesc de a se exprima. Cât despre individul de la telefon, nu, nu era el. Nici vocea nu era a lui. Vecinul avea vocea groasă, fără acea tonalitate caldă, chiar romantică. *Vocea celui care m-a sunat e a unui visător*, și-a spus Cezara.

Cum a ajuns acasă, s-a spălat energic pe mâini și și-a schimbat hainele. Când închidea ușa dulapului, a auzit iar zbârnâitul telefonului. *Sigur e un elev*, și-a zis în timp ce a mers cu pași apăsați spre camera din capătul holului.

– Alo?

– Unde ai fost?

– Dar cine ești dumneata să mă întrebi așa ceva?

– Te-am sunat și n-ai răspuns.

– Acum o să mă omori cu telefoanele? Am făcut reclamație la companie, să știi! O să ai nota scăzută la purtare!

– Am fost și eu profesor… Ce vremuri! Pe mine, când mă sunau elevii, le spuneam bancuri. Le spuneam și la ore, ieșeam cu ei la cinematograf...

– Am fost colegi?

Și-a plimbat arătătorul pe cercul de plastic al aparatului, în care se oglindeau ramele geamului. Se însera.

– Am fost, aici m-ai prins. Am fost colegi trei luni. Apoi… Hai să-ți mai pun muzică, mai bine. Și, să nu uit: nu mă mai căuta prin vecini! Mai bine întreabă-l pe dumnealui de ce nu ți-a spus că tocmai s-a întors din Italia…

– Unde am fost colegi? Stai un pic!

Dar în difuzor s-au întors viorile.

În viaţa ta vei întâlni iubiri de-o zi
Şi dezmierdări şi bucurii,
De toate poţi găsi,
Dar dragoste curată ca a mea
Nu vei găsi în viaţa ta.

Ei, drăcie! De unde să știe că am fost la vecinul de la cinci? Ce descreierat! Prea erau toate ordonate în cămara aia, ce burlac ține așa la curățenie… doar dacă nu e psihopat!

A fugit la intrare și s-a asigurat că încuiase. A dezinfectat clanța cu spirt și s-a spălat iar pe mâini. Așa-i trebuie, dacă-și face singură de lucru! Putea să stea în banca ei, bună-ziua, bună-ziua, și omul rămânea la distanță. Poate-și va permite să vină la ușa ei! Of, ce greu e uneori să fii singură, fără niciun pic de apărare... Ce i-ar fi spus mama în situația asta? *Cu străinii, poartă-te cu răceală şi te vor respecta. Tratează-i cu sictir, te vor considera o ființă superioară.* Poftim, numai așa nu s-a purtat mai devreme, ci complet pe dos! Din cauza panicii cu pandemia asta, nu mai gândește rațional!

La ora 8:00, dăduse gata încă două pahare de vin și o cuprinsese toropeala. *Ce zi ratată, n-am citit nici măcar o pagină. Nici testele nu le-am corectat. Dar mâine, mâine îmi revin eu. Nu mai citesc ştiri, nu mai ies din casă, şi n-are ce să se întâmple.*

Și-a petrecut prima parte a nopții foindu-se de pe o parte pe alta. A ascultat vocile de fetițe ale trupei Bee Gees trecând prin peretele pe care era așezată rama patului. Vecina Vio nu putea adormi până nu asculta muzică disco. Când să aţipească, studenta care stătea deasupra a scăpat un obiect pe parchet. La 3:00, a sunat fixul și și-a pus perna pe cap, dar tot îl auzea. O să-l audă și vecinii! S-a ridicat, în cele din urmă, și-a pus capotul de pe spătarul scaunului și s-a repezit la aparatul care lucea în lumina slabă venită de la fereastră.

– Cum îți permiți să…

– Ție chiar nu-ți lipsesc deloc?

Bărbatul suspina. Ce să mai, plângea cu sughițuri.

– Cât ghinion pe noi, ce soartă!

L-a auzit suflându-și nasul și s-a așezat pe scăunel, după care și-a luat capul în palmă.

– Domnule, ai băut, revino-ți! Fă-ți o cafea și lasă-mă să dorm!

– Ce bine-ar fi să beau... Dar nu porcărie de Bohotin, ceva mai sec. Vezi că aia e făcută cu mult sulf, a zis și și-a suflat tare nasul.

Cezara a întors capul spre ușă. Avea oare vreo cameră plantată în casă? Taică-su îi povestea pe vremuri că niște prieteni descoperiseră după Revoluție un microfon pus de Securitate în tabloul electric.

– O să sun chiar acum la Poliție, asta o să fac, a spus Cezara mai mult pentru sine. Dumneata ești un pervers, un pericol pentru societate. Mai scrii și poezii sau ce-or fi alea!

– Ha, ha, ha, ți-am zis eu că nu trebuia să mergi la vecinul.

Vocea era altfel acum, avea un ton răutăcios.

– Hai să nu ne certăm. O să crezi că sunt un tip gelos, dar te înșeli. Am vrut doar să-ți spun că te iubesc. Să te gândești la mine. Să mă visezi, frumoasă Cezara!

Și iar muzica aia.

– Alo! a strigat ea. Ți s-a stricat placa, nene! Ai auzit? Ești țicnit rău!

A trântit receptorul și a aprins lumina. A găsit priza în spatele fotoliului unde stătea cu tăticul când era mică. A smuls firul gri și l-a încolăcit cu satisfacție în jurul aparatului. *Poftim, trebuia s-o fac de prima dată!*

S-a spălat pe mâini și s-a trântit în pat. Apoi a dormit fără vise, fără scâncit în somn. S-a trezit abia la unsprezece, ea, care nu putea dormi mai târziu de 7:00. O durea capul, de la ceafă și până în creștet. A luat o aspirină cu un pic de apă minerală, poate o prinsese răceala cât stătuse pe holul blocului. *Dar dacă e virusul ăsta?* A pus repede termometrul la subraț, simțind cât de tare îi bătea inima. 36 virgulă 7, oare nu era prea mult? A luat o cârpă, a înmuiat-o în apă rece și și-a întins-o pe frunte. *Nu e niciun virus*, și-a spus, *am dormit prost, fir-ar să fie!*

Un zgomot a făcut-o să ridice ochii la tavan. O bătaie ritmică, urmată de un țipăt. Și încă unul. Cezara a simțit cum i se-aprindeau obrajii. Bătaia s-a întețit, într-o scândură sau așa ceva, apoi studenta a țipat. Cezara a lovit în țeava caloriferului. *Țara arde și unii n-au ce face!*

Chiar atunci, s-a auzit soneria ușii.

Era nepieptănată, nemachiată și în pijamale. A fugit în baie, a aruncat compresa în chiuvetă și a îmbrăcat halatul agățat în cuiul de pe ușă. S-a apropiat în vârful picioarelor și s-a uitat pe vizor. Era Teo, avea freza făcută vâlvoi și o cămașă roșie,

descheiată la primii nasturi, să se vadă medalionul de aur cu numele lui.

Cezara s-a îndepărtat cu grijă, și-a pus un deget pe buze, semnalându-i astfel motanului că nu e momentul să miaune, dar, chiar atunci, una dintre plăcile parchetului a scârțâit sub talpa ei. A luat-o încet spre dormitor, când s-a auzit telefonul fix zbârnâind din clopoței. *Ce mama dracului? Vecinul e la ușă, cum să sune el? Dar dacă sună de pe mobil?* Cezara a intrat în dormitor și a văzut cablul încolăcit în jurul telefonului. Era imposibil!

– Să nu-i deschizi acelui impostor! E maniac sexual. Plus că de ani de zile caută apartament în bloc s-o mute pe maică-sa, s-o aibă mai aproape. Dacă nu știai, ea lucrează în Italia. De unde crezi că ți-a adus Panetone?

– Cum de… Domnule, te implor, a spus Cezara și s-a prăbușit pe covorul persan, mă înnebunești, cine ești? Spune odată!

– Sunt sufletul tău pereche.

– O să arunc telefonul pe geam, asta o să fac. Nu voiam decât să stau liniștită și singură acasă, a spus și a pipăit cheia lăsată în buzunarul halatului.

– Trebuie să-ți amintești de mine... De la prima școală la care ai lucrat, în spate la Batiștei. Eram profesor de muzică. Unul înalt, cu geacă de piele. Stăteam în gazdă la o băbuță, pe strada I.L. Caragiale. Ce casă frumoasă, aveam pian și contrabas.

– A!

Frumușel, cu nasul în vânt, cam lung, o privire melancolică, figură de poet, cu un început de chelie. Uneori, îl surprindea în cancelarie uitându-se pe furiș la ea.

– Înainte să înceapă vacanța de iarnă, te-am invitat la Revelion, acasă la Costi, profesorul de sport. Mai știi? Ai zis că nu vrei să-i lași singuri pe părinți. Apoi a venit Revoluția și telefoanele n-au mai mers, era totul dat peste cap. Pe 21 seara am ieșit în oraș să te sun, să te mai rog o dată să vii, dar tot nu mergeau telefoanele, mai știi?

– Zi mai departe!

– Singurul telefon public care mai mergea era aproape de Inter, dar acolo trăgeau ca demenții. Când a reînceput școala, în ianuarie, nu am mai apărut, așa-i?

Dar nu era posibil. Acum și-a amintit, vuise toată școala…

– Dar cum de… De unde mă suni?

– Sunt cu tine. Vom fi pururi împreună.

– Nu mă simt deloc în largul meu, să știi!

– O să te obișnuiești. Dar aș vrea să știu: ți-a plăcut vreodată, măcar un pic, de mine?

– Of, ce mă tot întrebi? La ce-ar mai conta, mă rog? Îmi pare rău pentru tine, dar la ce te mai ajută acum să mă suni?

– Suntem suflete pereche, Cezara. De-aia nu te-ai măritat, că n-ai avut cu cine. Sau ai avut, dar ni s-a retezat craca. Dacă nu o mierleam, acum eram împreună și nu mai plângeai de singurătate.

– Mă rog, eu nu cred în chestia asta. Nu m-am măritat pentru că nu am vrut. Nici complicații, nici copii, am destui derbedei la liceu. Mie-mi place liniștea.

– Urăsc liniștea! Fără muzică… viața e inutilă.

Care viață? i-a venit să întrebe.

– Uite ce e, îmi pare rău pentru tine.

– Să-ți pară și pentru tine! Cu mine ți-ar fi fost mai ușor. Gândește-te cât am fi dansat, cât am fi petrecut!

– Nu-mi plac petrecerile și nici bețivii.

– Ți-ar fi plăcut, până la urmă. Eu cântam la toate ceaiurile cu prietenii. Îmi aduceam chitara și ce folk-uri mai băgam... Ia ascultă aici, să vezi ce voce am:

Galbenă gutuie
Dulce, amăruie
Lampă la fereastră
Toată iarna noastră.

– Trebuie să recunosc că ai o voce plăcută.

– Pentru tine am compus o melodie… vrei s-o auzi?

– De fapt, o să închid. E cineva la ușă și trebuie să mă duc să răspund.

– Nu te lăsa păcălită, Cezara! Impostorul nu-i decât un tăuraș în călduri, un mocofan care habar n-are de arta seducției! L-ai lăsat să te pupe pe obraz și de-atunci crede că are cale liberă, fără subtilități, fără menajamente. O să ai numai necazuri... Nu mai zic că poate să-ți dea boala asta nouă!

– Deci, după dumneata, ar trebui să stau toată ziua la telefon?

– O să-ți cânt, o să-mi poți spune tot ce te apasă. Facem izolarea plăcută, n-ai grijă! Nici nu mai trebuie să pui telefonul în furcă sau să mai pleci din camera asta. Ce-ți trebuie să stai în tot apartamentul când poți rămâne aici, cu mine?

– Și la ce ne-ar folosi? De ce nu te întorci în… de unde-ai venit, și gata.

– Să nu cumva să arunci telefonul, iubită Cezara, a spus bărbatul cu o voce tristă, după ce tocmai îi citise gândul.

– O să mă înnebunești de cap dacă nu o fac.

– Te rog, promit să nu te sun decât de ziua ta. Știu la bancuri… o să fie ca pe vremuri, și-așa n-ai planuri și stai

acasă. Îl știi pe ăla cu preotul, rabinul și Papa care merg la Vama Veche?

– Nu-l știu. Și ți-am zis că n-am timp de bancuri acum. Să știi că, după pandemia asta, arunc aparatul. Nu vreau decât să am liniște. Să stau în casă și să am liniște! a strigat și a închis telefonul.

În holul de la intrare, Cezara, cu motanul în brațe, se uita prin crăpătura ușii la Teo, care îi întindea două plase. Mirosea a parfum dulceag, strident.

– Cezara, ți-am adus spirt, drojdie, măști N95 – sunt de-alea adevărate, aduse de un văr din Japonia.

– Nu am nevoie, nu insistați, a zis și a dat să închidă, dar Teo s-a repezit spre ea și a pus talpa în pragul ușii.

Cezara a scăpat motanul și a început să opună rezistență cu umărul și șoldul.

– Știu să fac pâine, nu sunt pretențios, mănânc puțin, îmi place rebusul, că fortifică memoria și neuronii, în general, nu fumez, nu beau, doar că nu suport să stau singur, a spus Teo și s-a împins mai tare în lemnul subțire. Pur și simplu, înnebunesc fără o femeie. Fără tine, Cezara! Nu te mai pot scoate din cap! Și mă scoți din minți!

– Domnule, du-te la spital! Cum de am eu parte de toții nebunii?

– Am adus casetele de la Cenaclul Flacăra, îți place folkul? Hai să ți-o pun pe-aia cu…

– Nu cine știe ce, a răspuns Cezara icnind, în timp ce încerca să pună lanțul. Dar de ce împingeți, vă rog? Mai bine vorbim la telefon!

– La telefon e vrăjeală, a spus Teo cu un gâfâit și Cezara i-a simțit respirația pe frunte. Voiam să-ți zic că nu-s bolnav. Și-n orice caz, am o verișoară care lucrează la Urgențe, avem intrarea asigurată dacă e ceva!

– Am eu singură grijă de mine, ce Dumne… Dar nu mai împingeți, vă rog!

– Îmi place când mă respingi! Mă simt ca un furnal care erupe, ah!

– Acela e vulcan, nu furnal, a icnit Cezara, simțind că nu mai poate ține mult ușa. Ajutor! a strigat cu ultimele puteri.

– Vii la mine, o faci pe supărata, acum nu mă lași să intru, pur și simplu explodez! a zis Teo și a lovit-o cu ușa.

Nu am mască! s-a gândit Cezara când s-a trezit pe jos. Căzuse pe spate, iar acum el se apleca peste ea, cu fața aia a lui roșie și gura până la urechi. O dureau umărul și mâna lovite cu muchia ușii. Din capătul holului, s-a auzit țârâitul lung, insistent. Și-a amintit cum alerga pe vremuri, când știa, înainte

să ajungă la aparat, că o suna Florin. Și cum îi ardeau obrajii când îi auzea vocea: *Alo, Cezara?*

Vă rog, a spus încet și s-a ridicat, împingându-l cu palmele, încă amețită, e o urgență. Trebuie să răspund la telefon.

Aerul devenise albastru și dens. S-a sprijinit de perete, dar casa se strângea în jurul ei. Se umplea cu roiuri albastre de fluturi și sunete de clopoței. În buzunarul halatului, a descoperit cheia fierbinte și a strâns-o în pumn.

Ce telefon? a privit-o mirat. Nu se aude niciun telefon.

Ș*tiu ce am de făcut*, și-a spus Cezara și s-a grăbit spre dormitor.

Raluca Nagy

„Mi-am împins de pe degetul mare cu arătătorul, ambele ale mâinii drepte, inelul primit de la mama – cu un semn de electrocardiogramă –, până a căzut pe gresie. Am inserat în el aceleaşi două degete cu buricele lipite şi le-am despărţit uşor, încet, crăcănând astfel inelul cât de tare am putut – îl tăiasem dinainte cu un cleşte de unghii. L-am apucat cu greu de pe gresie, noroc cu unghiile, şi i l-am montat lui Vasilică în jurul gâtului, ca pe o zgardă, strângând inelul la loc, uşor, să nu-l rănesc.“

Vasilică

De la sfârşitul săptămânii ăsteia, a 35-a, se poate întâmpla oricând. Aşa spun toţi. Aşa am citit şi eu. E, practic, cultură generală. Ştiu că e săptămâna 35 pentru că mi-am pus pe desktop o poză cu ceva reprezentativ din fiecare dintre cele 34 de până acum, altfel aş fi pierdut de mult şirul.

Primele trei luni au fost agitate, un carusel atât de ameţitor, că vomitam în fiecare zi, deşi aveam o poftă de mâncare cum nu mai cunoscusem vreodată, aş fi ros şi mobilele. Mă aşteptam să rad ciocolată, brânză şi alte dependenţe de-ale mele, în schimb am mâncat numai biscuiţi, care înainte mă lăsau rece. Am ras dulapuri întregi de biscuiţi, mă trezeam până şi noaptea să mai ronţăi câţiva şi mă culcam la loc.

Din săptămâna 13, am pierdut şirul – zilelor, săptămânilor, lunilor... Aici oricum timpul este egal, vremea nu se schimbă; deşi am trecut de la anotimpul secetos la cel ploios, singura diferenţă e ora de după-amiază în care curge din cer, iar eu mă uit hipnotizată pe geam, de la primul până la ultimul strop. Dar n-aş şti să zic nici de când plouă, nici cum era înainte, iar aplicaţia de pe telefon îmi arată că temperatura de afară e tot aia: undeva în jur de 35 de grade Celsius ziua şi 28 seara/noaptea. Poate şi clima asta tropicală face amintirile imposibile, n-ai de ce să le agăţi, ca pe globurile de pom.

Eu stau în 26 de grade ziua şi 22 noaptea, atâta scrie pe ecranul mic al telecomenzii albe. Nu-mi mai petrecusem niciodată tot timpul în aer condiţionat. Mi s-au sugerat 22 cu 18 – care ar fi cele mai confortabile aici, din cauza umidităţii –, dar mi-a părut prea puţin. Am tot crescut temperatura cu un grad în fiecare zi, până am ajuns la combinația asta, 26 cu 22, acolo stă adevărul.

De la ecranul telecomenzii din mâna mea dreaptă, care tocmai s-a schimbat de la 26 la 22 în urma unei singure apăsări, mă uit în jos la burtoiul care îmi creează atâta disconfort; îmi blochează vederea la gleznele umflate, de parcă am zburat o zi întreagă cu avionul, şi mă încurcă la tăiatul unghiilor.

Când apuc degetul mare de la piciorul drept văd, cu colţul exterior al ochiului tot drept, că mişcă ceva: e Vasilică, îşi face parada din fiecare seară pe gresia livingului, direcţia bucătărie. Mă uit la el cu drag şi pură bucurie şi începe instant să cârâie, ciac-ciac-ciac-ul lui tipic, ca un fel de avertizare: vezi că e timpul să te retragi în dormitor şi să-mi laşi mie restul casei, tu activă ziua, eu activ noaptea, aşa e înţelegerea, din moşi-strămoşi.

Râd de una singură, mă amuză toţi ăştia care fac pâine de casă, un arheolog cică cu drojdie de 4500 de ani găsită în vase antice egiptene, alţii şi-au transformat maiaua în animal de companie – *Hei, ce-ţi mai face maiaua, bolboroseşte, a crescut, şi-a schimbat culoarea?* –; eu râd, care am impresia că Vasilică *mă avertizează*, ba chiar povestesc cu el. Azi-noapte când m-am trezit să-mi iau apă din frigider era pe faianţa de deasupra chiuvetei, ciac-ciac-ciac, ce dracu' cauţi trează la ora asta, scuze, Vasilică, mi-e sete, păi, ia-ţi şi tu naibii o sticlă cu tine când te duci la culcare, nici nu tre' să te ridici din pat şi nu-ţi mai sare somnul, e chiar aşa de greu, mi-aş lua, dar se încălzeşte peste noapte, păi, nu eşti condiţionată pe 22, ba da, dar apa la 22 e caldă, o vreau rece de la frigider, cine să vă mai înţeleagă, eu am sângele rece oricum. Tot rece, spre deosebire de mine, îl lasă pe Vasilică şi biscuiţii mei, aşa că nu i-am oferit; el mănâncă insecte, nu l-am văzut nciodată.

Nici prin preajma chiuvetei nu-l mai văzusem dintr-o zi – prin săptămâna 18, că-mi şi pusesem asta pe desktop – în care a rămas blocat în recipientul de cafea. Aşa l-am găsit dimineaţa, tot încercând să urce pe pereţii alunecoşi din metal; reuşea până la jumate, apoi fleosc la loc pe fundul cu găuri minuscule al cilindrului, în mocirla de zaţ; îmi era şi milă, şi silă, până la urmă am scos cilindrul picurând din chiuvetă, l-am aşezat pe jos şi l-am răsturnat. Conţinutul nămolos s-a împrăştiat pe gresie; lui Vasilică i-a luat ceva până să iasă, însă odată ce-a simţit tărâm poros sub ventuziţele de la capătul degetelor, a zbughit-o către frigider, cu mersul ăla şerpuit al lui. Se mişcă aşa de caraghios, că-mi vine să-l pup, dar poate are prieteni pangolini. S-a căţărat pe covorul lui preferat, făcut sul în spatele frigiderului. Poate era singurul lucru care mai mirosea a proprietara apartamentului şi-i era de fapt dor de ea, de-aia stătea acolo cu orele, nemişcat, iar eu îl puteam studia.

Vasilică is my definition of sweet,
They are so delicate creatures...
Vasilică is my homeboy.
Aş face din el jucărie de pluş,
DAR NU STĂ!
Vorba aia, *şi Vasilică, ţuşti!*

Dar s-a terminat şi cu admiratul. În frenezia curăţeniei Marie-Kondoiste din săptămâna 22, am adunat tot ce lăsase proprietara şi nu-mi trebuia (o tigaie proastă, un fier de călcat, o măsuţă şi covorul) şi-am abandonat colecţia în cămăruţa de lângă lift unde era ghena. Mi-am adus aminte târziu de predilecţia lui Vasilică pentru covor; când m-am întors, toate lucrurile dispăruseră. Am plâns zile la rând căutându-l şi aşteptându-l pe Vasilică. M-a iertat în săptămâna 25, cu un

ciac-ciac-ciac de după raftul cu cărţi – am început iar să plâng, dar de bucurie.

De atunci, m-am tot gândit de unde ştiu eu că e tot Vasilică, şi nu altul – deşi ştiam sigur că e el, după voce. Mai văzusem alţii înainte-înainte, pe pereţii clădirii. Chiar şi înainte, când încă puteam să ies o dată pe zi, după mâncare, unul stătea mereu lângă neonul de la intrarea în magazin şi mi-amintesc perfect că făcea ciac-ciac-ciac cu totul altfel decât Vasilică.

Nu mai suportam nesiguranţa, înnebunisem tot gândindu-mă la asta, că exista o mică posibilitate să nu fie el; aşa că în săptămâna 28 l-am pândit câteva seri, până l-am surprins la parada living-bucătărie, pe traseul clasic. Pitită pe canapea, am aruncat ca pe un frisbee sita uşoară din plastic portocaliu, cea pe care o foloseam pentru a strecura pastele. A aterizat exact peste Vasilică; m-am ridicat rapid şi-am fixat-o cu scotch, ca pe un cort de circ în miniatură. I-am tăiat cu foarfecele bucata de deasupra ca pe o mini-cupolă, prin care mi-au încăput degetele mari şi arătătoare de la ambele mâini. Cu cele de la stânga l-am prins pe Vasilică. Era prima dată când îl atingeam – şi tot la pangolini m-am gândit. Nu s-a zbătut, îngheţase, şi la propriu, şi la figurat.

Mi-am împins de pe degetul mare cu arătătorul, ambele ale mâinii drepte, inelul primit de la mama – cu un semn de electrocardiogramă –, până a căzut pe gresie. Am inserat în el aceleaşi două degete cu buricele lipite şi le-am despărţit uşor, încet, crăcănând astfel inelul cât de tare am putut – îl tăiasem dinainte cu un cleşte de unghii. L-am apucat cu greu de pe gresie, noroc cu unghiile, şi i l-am montat lui Vasilică în jurul gâtului, ca pe o zgardă, strângând inelul la loc, uşor, să nu-l rănesc.

După ce i-am dat drumul din degetele mâinii stângi şi am ridicat sita, Vasilică a rămas la fel de îngheţat: n-a luat-o la fugă sinusoidală nici spre frigider, nici spre covorul care nu mai era de mult în spatele lui, nici spre chiuvetă. A rămas pur şi simplu pe loc, şi abia atunci m-am gândit cât sunt de groaznică; am întins mâna dreaptă să-l prind ca să-i scot inelul ăla idiot, dar nici n-am apucat să-l ating că a ţâşnit spre peretele din spatele raftului cu cărţi.

Nu l-am mai văzut până la soroc.

În săptămâna 35, în sfârşit, s-a întâmplat. Am citit anunţul pe net, chiar şi într-un mail de la managementul complexului de blocuri, ba l-am auzit până şi la televizor: aveam din nou voie să ieşim; nu ca înainte, o dată pe zi după mâncare şi la plimbarea în jurul cvartalului; ci ca înainte-înainte. Nu mă mai zgâiam la ploaie, ci la oamenii din parcul de vizavi, la copiii de pe terenul de baschet şi din curtea şcolii. Ore în şir. Când

devenea insuportabil, mă încălţam gâfâind peste burtoi, o luam înspre uşă, liftul până la parter, deschideam uşa blocului cu un clic şi mă izbea aceeaşi senzaţie ca atunci când ieşisem prima dată din aeroport: că am intrat într-o seră de grădină botanică.

De milenii nu mai simţisem decât 26 cu 22, sau mersesem tot prin tunel condiţionat de la apartament la ghenă, şi nu reuşeam să calc pragul serei de afară, să ies în clima aia tropicală cu tot ce presupunea ea. Mă întorceam, mă urcam în lift, intram în casă, mă chirceam pe canapea până mi se uscau gura şi lacrimile, şi o luam de la capăt: uşor înspre uşă, pas după pas, culoar, lift, culoar, până mă opream în prag, de unde mă uitam la viaţa de afară ca prin peretele de sticlă al serei.

A nu ştiu câta oară a trecut pe lângă mine un vecin, eu i-am ţinut uşa, a zis după dumneavoastră, am răspuns eu nu pot să ies, a spus cum adică, am zis pur şi simplu nu pot să trec pragul, a răspuns OK, să încercăm împreună, dar m-am lăsat pe vine. Vecinul s-a aşezat lângă mine acolo, pe prag. Şi, prin spaţiul dintre noi doi, care părea minuscul, de parcă vecinul era pur şi simplu călare pe mine, de-mi venea să-l împing, mă sufoca, prin spaţiul ăla minuscul a ţâşnit Vasilică cu zgarda lui idioată, cu ciac-ciac-ciac-ul lui, şi mai ascuţit ca de obicei.

Am vrut să dispar de pe faţa Pământului, mă sufocam, vecinul care intrase practic în carnea mea pentru că pusese mâna pe mine, ce oroare, mi-a spus să mă liniştesc, erau probabil doar nişte *anxiety attacks*, a scotocit în bandulieră, a scos o pungă de hârtie pe care scria cu fonturi diferite

Eat well
L A U G H O F T E N
LOVE MUCH

şi mi-a zis să suflu în ea. Am luat-o şi-am făcut-o ferfeniţă şi i-am zis să *fuck off* cu punga lui cu tot. Mi-a zis foarte calm că păţise şi el, dar cu cât stai mai mult, cu atât e mai greu să ieşi, că tre' să *get back on that horse*. A zâmbit şi, dacă am fi fost într-o bandă desenată, i-ar fi apărut deasupra capului o bulă cu un bec aprins şi un semnul exclamării. S-a ridicat, m-a luat de mână şi m-a tras afară, m-a căţărat în spatele scuterului, mi-a pus pe cap o cască și m- ciupit când mi-a fixat-o sub bărbie, a ieşit în trombă din parcare şi-a început să dea tururi de cvartal.

Eram îngheţată, nici nu ştiam mai întâi de ce, că ieşisem, sau că nu mai urcasem niciodată pe un scuter, cred că eram singura din tot oraşul. În prima seară, din taxiul de la aeroport acasă, nu puteam să-mi iau ochii de la marea neîntreruptă de scutere, hipnotizantă ca maşina de spălat. Trotuarele înguste, peticite, în pantă denotau un oraş şi o ţară unde nu se merge pe jos. Trotuare din care parcă doar atunci, pe scuter, am ridicat în sfârşit ochii, în lumina orbitoare sub care cartierul căpătase

ceva paradisiac; plantele erau anormal de verzi, poate de la viteza cu care mergeam, poate de la briza magnifică, am simţit că am murit şi-am ajuns în Rai.

Am trecut pe lângă şcoală şi mi-au părut toate clădirile ei mai frumoase ca oricând. A urmat templul cu statuia mare a lui Buddha, albă de parcă o spălaseră cu Colgate, ba nu, era Iisus cu Fecioara Maria şi toţi sfinţii aliniaţi ca nişte pitici de grădină, clar eram în Rai. Se auzea o muzică, de care ne apropiam în trombă, am văzut că venea de la o fanfară postată fix în faţa scărilor foarte multe care duceau spre intrarea în templu sau biserică, sau ce mai era. AM ASCULTAT fanfara, care se holba la mine şi eu la ea, în *slow-mo* din trecerea pe scuter, între timp la relanti.

Am ajuns în strada principală, unde era ghidon la ghidon; dacă întindeam mâinile lipite de barele din spatele şeii de o parte şi de alta, i-aş fi îmbrăţişat pe ceilalţi pasageri, eram atât de mulţi, că ne-a luat o oră să ajungem înapoi. Trecuse de şase, se însera deja, mă dureau braţele de la cum mă ţinusem crispată de scuter şi, când i-am dat drumul, parcă au luat-o în sus, ca nişte aripi.

Vecinul a scos cheia din contact şi, când să pun piciorul jos, era să calc pe ceva, am crezut că e un şoricel mort. M-am uitat mai atent. Din capul aproape în formă de triunghi, aşa cum se vedea răsturnat pe spate, sângele zburase în semicerc pe betonul parcării. Cu burta în sus părea prea mare, şi coada îi era mai lungă, m-am rugat să fie altul, nu Vasilică al meu, în fond erau mulţi, câte unul la fiecare apartament… i-am văzut inelul de la gât, subţire, argintiu. Mai aveam o speranţă, deşi cine altcineva ar mai fi pus un inel în jurul gâtului unui gecko, dar am văzut semnul de electrocardiogramă, cu vârful puţin intrat în baza triunghiului – cum ar veni, îi ciupise bărbia lui Vasilică.

Lavinia Bălulescu

„Tot ce mai pot adăuga e că maiaua se găsește acum într-un borcan, care e învelit într-un prosop, apoi într-o bluză groasă de munte, iar tot acest pachet e ascuns în dulapul cu haine al iubitului meu, pentru că am descoperit că acolo e mai cald. Trebuie să-i pun și un nume, dar numai după ce voi face prima dată pâine din ea. Cică așa se procedează. Asta dacă voi face vreodată pâine din ea!“

Tuse pe fond psihic

Salut, sunt Lavinia și stau închisă-n casă de 34 de zile. Am făcut cumpărături de câteva ori înainte de a începe nebunia, tocmai pentru că am bănuit ce produse vor dispărea primele (nu sunt clarvăzătoare, dar sunt jurnalistă și mă aștept mereu la isterii și dezastre). Tot atunci mi-am cumpărat măști și mănuși din farmacie. Nu, nu costau cât greutatea lor în aur. În mod normal, oricum avem acasă alimente de bază, așa că nu-mi făceam griji din punctul ăsta de vedere. De fapt, după cum se va vedea din istorisirea mea, cea mai mare problemă a fost nevoia de a avea un anumit tip de lapte condensat pentru cafea.

Dar să revenim la perioada de dinainte. Știam că începuseră să apară cazuri de Covid în România, și totuși încă mă duceam cu autobuzul la lucru. Destul de ciudat pentru mine, mai ales că în general sunt o persoană prudentă (OK, putem folosi cuvântul „ipohondră“) și îmi place și mersul pe jos. Totuși, în această perioadă dubioasă, parcă simțeam nevoia să fiu mai aproape de ceilalți, deși „ceilalți“ tușeau uneori înspăimântător. Apropo, pe atunci nu credeam că e înspăimântător să aud pe cineva tușind sau strănutând. Între timp, într-o zi eram la cumpărături și am auzit un strănut la raionul de brânzeturi. Toată lumea a luat-o la fugă instantaneu!

Ultima dată am fost la lucru pe 10 martie. Pe atunci nimic nu era clar. Se pregătea închiderea școlilor, dar restul oamenilor mergeau la lucru în mod normal. Înainte de a pleca de la job, am întrebat dacă a doua zi aș putea lucra de acasă, pentru că am avut sentimentul că în ziua următoare nu vreau să ies pe stradă. Mi s-a răspuns că da, desigur (câteva zile mai târziu, situația devenea o normalitate). Am plecat de la birou încărcată cu un buchet gigantic de flori pe care colegii dintr-un alt departament îl cumpăraseră să-l dea cadou cuiva, dar n-au mai apucat. Am primit buchetul din două motive: pentru că altfel ar fi rămas abandonat în birou și pentru că peste două zile urma să fie ziua mea. M-am dus pe jos acasă în acea zi, trăgând după mine și buchețoiul, și am mai apucat să merg la un supermarket de lângă casă, apoi la o farmacie. Nu m-am întors cu saci de produse, știu că am luat fix ce credeam că îmi lipsea. Și s-a dovedit o socoteală foarte bună: de atunci am mai ieșit din casă la cumpărături doar de vreo patru ori, pentru strictul necesar. Apoi, de ziua mea, am muncit de acasă și n-am sărbătorit în niciun fel, pentru că am simțit că nu e momentul. Am zis că voi sărbători când toate astea se vor termina.

Înainte de introducerea interdicțiilor, tot testând, împreună cu iubitul meu, o oră decentă la care să mergem la supermarket fără să ne întâlnim cu sute de oameni, ne-am dat seama că aveam în cartier un magazin deschis non-stop. Am ieșit la ora ١٢ noaptea și am fost mirați să aflăm că și alți oameni avuseseră aceeași idee. Într-o altă zi, când încă se mai putea pleca de acasă fără un motiv (sau mai bine zis fără un motiv urgent), am mers, tot împreună cu iubitul meu, să conduc lângă o pădure de la marginea orașului. Am luat carnetul de conducere la finele verii trecute și de atunci tot încerc să dezvolt puțină decență în felul în care merg cu mașina pe străzi. Recent, chiar mi-am cumpărat o mașină, una la mâna a doua, evident, pe care să prind puțin curaj (OK, nu mi-am cumpărat-o, ci am primit-o cadou de la părinții mei, de Crăciun, dacă mai poate fi acceptabil social acest fapt). Chiar înainte de începerea pandemiei am adus mașina în oraș, i-am pus și un nume, Erki, și, cum ziceam, în primele zile am și apucat să dau câteva ture cu ea. Tot atunci, în aceeași ieșire de la marginea orașului, o zi extrem de caldă de primăvară-vară, am luat-o pe jos pe un delușor împădurit. Nu am apucat să mergem prea mult, pentru că eu eram încălțată nepotrivit, în niște ghete cu o talpă subțire, de oraș, iar pământul era din ce în ce mai moale, ca după ploaie. Poate chiar plouase recent. Oricum, ce mai știu din ziua aia e că am urcat ce-am urcat, după care ne-am oprit, din cauza mea. Am respirat aerul curat, am admirat niște toporași care scoteau capul de sub frunze, apoi niște ghiocei, ni s-a făcut cald și am început să coborâm. Pe drum am întâlnit o familie cu un copil. Cei trei și-au schimbat puțin traseul, astfel încât să ne poată ocoli. Sau poate noi am făcut asta. În drum spre mașină, am auzit copii râzând, apoi voci de adulți. În apropiere era un câmp pe care mai multă lume venise cu mașina la iarbă verde. A fost, cel mai probabil, chiar ultima iarbă verde.

Acum Erki e parcată jos, în fața blocului. O văd de la geam, dar nu îndrăznesc s-o mai conduc. De fapt, nu îndrăznesc nici să mai ies din casă și îmi pun uneori întrebarea dacă va veni un moment în care cineva o să ne încurajeze să nu mai stăm atât de mult în case. Să ieșim, pentru că de-acum e sigur afară. Îmi imaginez de multe ori acest moment și mă întreb dacă voi mai avea vreodată încredere, ca până acum, să merg în locuri aglomerate, să îmbrățișez alți oameni și să spun liniștită „noroc“ cuiva care strănută. Aș avea și mai des gândurile astea, dacă nu aș încerca să mi le alung din cap. Tehnica? Nimic prea sofisticat. Deschid destul de rar site-urile de știri. Ideal ar fi să o fac o dată pe zi, nu de un miliard de ori. Încerc să mă limitez la ce stă în cercul influenței mele. Îmi spun: oare

pot eu să îi conving pe alți oameni să stea în casă? Oare pot eu să ajut la inventarea unui vaccin? Dar ce pot face? Pot să stau în casă și cel mult să le spun altora că o fac. Pot să mă spăl pe mâini cât de des e cazul. Pot să dezinfectez ambalajele produselor pe care le cumpăr. Pot să ies din casă foarte rar, iar atunci când o fac – să fiu foarte precaută. Să folosesc mască sau o eșarfă, ochelari, mănuși. În rest, pot să stau cuminte, să încerc să mă calmez un pic și să mă concentrez pe lucruri care îmi plac.

Atunci când a început pandemia, primul meu gând a fost să plec acasă. Părinții mei locuiesc în Drobeta-Turnu Severin. Au o curte minunată, plină de verde, au și pisici, printre care și preferatul meu, Domnul Paulinni, au un cer pe care încă poți să vezi noaptea stele, iar dimineața au ferestre prin care poți auzi păsări cântând. Așa că de ce să nu plec acasă? Cum să-mi petrec toată perioada asta într-un apartament de bloc, acolo unde stau în chirie, în Cluj-Napoca, oraș în care m-am mutat de mai puțin de un an, unde nu cunosc pe mai nimeni și de care nu mă leagă foarte multe lucruri? De ce aș rămâne aici? Așa mi-am tot chinuit mintea, în timp ce zilele au trecut și a devenit tot mai greu de plecat. Și totuși, la ora la care scriu acest text, în ziua de izolare cu numărul 34, tot nu mi-ar fi atât de complicat să plec. Am toate motivele să o fac. Dar am în mine un ghimpe care nu-mi dă pace, care-mi spune că nu știu ce port în mine, că nu știu ce va fi, că mai bine rămân. Așa că asta fac: rămân.

De când am decis să nu plec acasă, îmi încep dimineața cu minute bune de tuse. Nimic altceva, doar un soi de semn care parcă-mi spune: ce bine că rămâi. M-am lăsat de fumat acum cinci ani, iar alte explicații nu găsesc deocamdată, așa că mi-am identificat și notat acest simptom ca fiind: „tuse pe fond psihic“. E o tuse care dispare în restul zilei, ca și când n-ar fi existat. Nu mă gândesc prea mult la ea. E tot ce îmi trebuie ca să știu că fac bine să rămân.

În rest, am continuat să fac ce-mi place. În primul rând, la începutul perioadei de carantină, eu încă scriam la o carte, pentru care aveam și un deadline. Principala mea grijă a fost să termin cartea și cred că devenisem chiar paranoică. Mintea mea făcea scenarii în care nu mai apucam să scriu pentru că: a) mă îmbolnăveam; b) cineva apropiat mie se îmbolnăvea; c) mi se strica laptopul; d) nu mai aveam curent electric. Lucruri din astea. Așadar, m-am organizat cât am putut de bine. În prima parte a zilei, mă trezeam la oră fixă, mâncam, îmi beam cafeaua și apoi mă mutam în sufragerie, unde mi-am amenajat biroul. Acolo începeam să muncesc pentru job-ul meu de zi cu zi (norocul a fost că am putut să-mi continui munca de acasă).

Făceam o pauză de prânz, apoi mă întorceam la lucru (așa fac și acum), iar în jurul orei 18.00 mă apucam de cealaltă treabă a mea: cartea! Am continuat vreo două săptămâni, dar am reușit. Nimic sinistru n-a intervenit, nimic apocaliptic, am trimis cartea la editură. Se numește *Steinhardt. Bughi mambo rag* și acum o aștept să vină de la tipar.

Așadar, primul lucru de care m-am ocupat în această perioadă a fost scrisul. Al doilea aș vrea să spun că a fost cititul, dar nu-i așa. N-am reușit să citesc mai nimic, pentru că pur și simplu nu am putut să mă concentrez cum trebuie. De fapt, am simțit că nu pot sta locului. Așa că al doilea lucru care m-a ajutat a fost gătitul. Am început să fac tot felul de rețete pe care le amânasem din lipsă de timp și, pentru că sunt extrem de pasionată de pâine, am intrat pe tot felul de grupuri, mi-am luat notițe și m-am apucat să cultiv o maia sălbatică. Fac de mai mulți ani pâine cu drojdie, dar, cum e aproape imposibil să găsești așa ceva, mi-am zis că e momentul să fac un experiment cu maiaua sălbatică. Despre acest capitol al vieții mele probabil ar trebui să scriu o carte, așa că mă limitez să spun doar că în momentul de față maiaua există, o hrănesc de două ori pe zi și nu am făcut încă pâine cu dânsa, pentru că, după toate peripețiile prin care am trecut, abia acum a venit momentul să o trec de la 1:1:1 la 1:3:3 (experții vor ști despre ce vorbesc, iar pe începătorii ca mine îi rog să nu întrebe. Maiaua e un mister pentru care îți trebuie doctorat, iar eu nu am unul). Tot ce mai pot adăuga e că maiaua se găsește acum într-un borcan, care e învelit într-un prosop, apoi într-o bluză groasă de munte, iar tot acest pachet e ascuns în dulapul cu haine al iubitului meu, pentru că am descoperit că acolo e mai cald. Trebuie să-i pun și un nume, dar numai după ce voi face prima dată pâine din ea. Cică așa se procedează. Asta dacă voi face vreodată pâine din ea!

Ce altceva mi-a mai rămas, în zilele astea ciudate? Să mă uit la filme și să mă bucur că nu mai locuiesc în garsoniera gândaciformă din București, în care am stat vreo șapte ani. Anul trecut m-am mutat în Cluj-Napoca și cel puțin acum am și eu la ce mă holba de la geam. În fața mea se deschide orașul și deasupra se întinde un cer gigantic. Seara, la apus, linia orizontului se face de culoarea coniacului și ăla e cel mai frumos moment al zilei. De fiecare dată e o nuanță un pic diferită, așa că în fiecare zi e o surpriză. Acum, la finalul zilei ٣٤ de carantină, mă pregătesc să închid laptopul și să mă apuc de o repriză de gimnastică. Aveam o saltea prin casă, dar n-o mai folosisem de ani de zile. Însă i-a venit rândul, pentru că după atâta gătit și mâncat mai trebuie și mișcare, dacă nu-mi

doresc ca după carantină să părăsească apartamentul două Lavinii.

Apoi soarele va apune și voi fotografia un cer pentru care nu e nevoie de niciun filtru. Când voi simți că anxietatea mă mușcă de picior, voi deschide frigiderul și voi admira cele cinci sau șase sticle de lapte condensat pentru cafea, fără de care simt eu că nu se poate și pentru care am și făcut efortul de a ieși din casă. În final, voi mânca icre pe pâine, considerând că merit, dacă totuși am făcut sport. Mă voi juca Two Dots pe tabletă, mă voi uita cu iubitul meu, cel mai probabil, la Matrix și voi avea grijă să mă culc cel mai târziu la ora 12, ca să mă pot trezi a doua zi. Iar mâine mă așteptă o zi identică. Micul dejun. Cafeaua. Jobul. Hrănitul de maia. Tusea pe fond psihic. Viața.

Anastasia Gavrilovici

„Eu nu obosesc. Eu nu mă îmbolnăvesc. Eu nu am nevoie de nimic. Eu sunt bine pentru că soțul și copilul meu au nevoie de mine, iar eu îi iubesc și vreau să fiu bine pentru ei. Dar dacă m-aș îmbolnăvi? Oare aș putea în sfârșit să dorm? Oare m-aș putea în sfârșit odihni? Poate că virusul ăsta ar fi ca o vacanță. Poate că așa cineva ar avea grijă de mine. M-ar întreba dacă sunt bine. Dacă am nevoie de ceva. Dacă mai pot.“

Zodia scafandrului de mare adâncime

Deschid ochii. Mă trezesc. Încă nu s-a făcut lumină, însă scâncetul din camera de-alături e semnalul că somnul meu în patul matrimonial a luat sfârșit. Mă mut lângă fiul meu și încep să fredonez ceva, încercând să-l adorm la loc. Izolarea nu a început pe ١٦ martie. Izolarea a început pe 21 august 2019, când am născut. De atunci am ieșit din perimetrul cartierului de exact 5 ori. Am fost singură de două ori și am mers o singură dată cu metroul. În ٨ luni. Cifrele de atunci nu se compară cu cifrele de acum, care sunt mult mai mari, statisticile sunt necruțătoare, o să ne înnebunească, și totuși sunt singurele certitudini pe care le avem.

Pentru mine izolarea a trecut prin paratrăsnetul maternității. De aproape 8 luni stau mai mult în casă, ies doar în jurul blocului, în parc sau la Mega. M-am dezobișnuit să port bijuterii, să mă machiez, să mă dau cu parfum, să mă îmbrac cu altceva în afară de haine de casă, haine de mers la piață, haine de alăptare, pijamale. M-am dezobișnuit să arăt bine, să fiu odihnită, să am cuvintele la mine, să socializez, să sorb din pahare de vin sau țigări cu aerul că sunt stăpână pe situație. Nu sunt niciodată singură, decât când mă duc la baie sau fac duș, în rest, singurătatea în doi sau în trei e noua normalitate. Izolarea nu a făcut decât să îngroașe conturul, să sublinieze niște limite.

Fiul meu plânge, trebuie să mă ridic și să-l legăn, să-l plimb prin casă, se lipește de mine cu căpicul mic și transpirat, cu răsuflarea caldă, ca o brioșă proaspăt scoasă din cuptor. Eu nu obosesc. Eu nu mă îmbolnăvesc. Eu nu am nevoie de nimic. Eu sunt bine pentru că soțul și copilul meu au nevoie de mine, iar eu îi iubesc și vreau să fiu bine pentru ei. Dar dacă m-aș îmbolnăvi? Oare aș putea în sfârșit să dorm? Oare m-aș putea în sfârșit odihni? Poate că virusul ăsta ar fi ca o vacanță. Poate că așa cineva ar avea grijă de mine. M-ar întreba dacă sunt bine. Dacă am nevoie de ceva. Dacă mai pot.

În timp ce mă plimb prin cameră cu E., mintea se pune-n mișcare. Uite comoda pe care am montat-o cu C. când mai aveam puțin și urma să nasc. Ce ne-am mai chinuit. Și dulapul ăsta, ce prostie din partea mea că nu le-am zis să-l prindă în perete. Dacă vine un cutremur și cade peste pătuțul unde doarme el? Mi-e mai frică de un cutremur decât de un virus. Mi-e mai frică de următorul atac de panică, de a nu pierde laptele, de a nu fi părăsită, de ziua de mâine decât de un virus. Mamelor nu le e frică de un virus. De lucruri invizibile. Ele

trebuie să liniștească, să aibă răspunsuri, să mângâie. Aș vrea să fiu invizibilă. Puternică și rapace ca un virus.

Redescopăr casa, cu toate insulițele ei pline de amintiri contradictorii. Geografia obiectelor dragi, locurile unde am făcut dragoste, locurile unde am plâns sau am sperat că. Locurile unde m-aș fi dat cu capul. Mintea e o caracatiță uriașă, își întinde tentaculele și atinge tot ce îi iese în cale, iar stimulii o înnebunesc. Mă simt tot mai obosită și mai surescitată, cum probabil se simt marii exploratori care au descoperit lucruri cu adevărat uimitoare, însă nu mai au puterea să se întoarcă și să povestească despre ele. Dar eu trebuie să o fac, trebuie să spun povestea asta despre care fiul meu nu va avea nicio amintire. Anii vor trece, va crește, vom uita. Încă nu știu dacă o să-i povestesc vreodată despre asta.

Am rezistat și zilei de azi, ai cărei poli au fost anxietățile lui C. și plânsetul lui E. Între ele viața noastră se derulează aparent normal, așa e în familiile cu copii, viața curge ca marile fluvii, hotărâte să dăinuie, oricâte adăposturi de castor ar spulbera în cale. Mi-a fost frică de intimitatea asta forțată, de a nu putea fi singură nici măcar cinci minute, am fost convinsă că orice cuplu are un vulcan inactiv în casă care poate erupe în situații de genul ăsta. Măcar aici nu am ajuns. Cred că nu am fost niciodată poate atât de aproape unul de celălalt în mod involuntar, fără să ne propunem asta. Mereu ne-am căutat unul pe celălalt sau, dimpotrivă, ne-am căutat momente de respiro. Regăsirea de acum, intimitatea asta maximă, atât de profundă și irepetabilă, îmi aduce aminte de ceva ce descria Cortázar, senzația că ne-am întâlnit amândoi cel mai adânc în străfundul sufletelor, exact ca atunci când, plonjând într-un bazin, dai peste un alt înotător în adânc, amândoi atingeți deodată fundul bazinului, întrezărindu-vă preț de o clipă în apă. În alte zile mă gândesc la bastionul din Biertan, în care cuplurile pe cale să divorțeze erau închise timp de două săptămâni într-o cameră mică, având o singură cană, o singură farfurie, un singur pat, și care ieșeau de-acolo împăcați. Sper ca izolarea asta să nu fie bastionul nimănui. Sau să fie.

Vorbesc zi de zi cu ai mei, cu prieteni, cu necunoscuți care simt nevoia să-mi împărtășească un gând, o impresie, un link. Încerc să nu citesc știri, să nu las cifrele să ajungă la mine, să-mi îngrijesc mintea capricioasă și vulnerabilă cu abnegația Micului Prinț când vine vorba de floarea lui. Cel mai des îmi răsună în cap cuvântul *acasă*. *Tu stai în casă, noi gătim pentru tine. Îți livrăm mâncarea acasă fără intermediari și cu interacțiuni minime. Savurează un vin bun, cu un prieten bun, fiecare la el acasă. Tu îi oferi vinul, noi îi oferim livrarea! Noi*

facem eforturi constant pentru a-ți oferi produsele de care ai nevoie acasă. De aceea, acum livrăm și în Voluntari, Tunari, Pipera și Otopeni. Tu, cel de acasă, *continuă* să ai grijă de tine și de cei dragi. În aceste zile e important să nu uităm să ne bucurăm, să creăm *un mediu cât mai plăcut acasă. Noi îți livrăm decorațiunile de care ai nevoie. Fă-ți propriul meniu de Paște* și noi ți-l livrăm gratuit între ١٥ și ١٧ aprilie. *#staiacasă #noilivrămînsiguranță #ajut #*împ*reunăînsiguranță #totulvafibine.*

Acasă e aici, unde mă simt cel mai adesea o balanță care se străduiește să-și țină în echilibru cele două talere. Acasă e și la Suceava, unde mama, proaspăt recuperată după boală, și tata se îmbracă în costume de cosmonauți și încep un balet straniu printre viruși. #salveazăvieți. #primalinie. Unde frații mei joacă LOL, fac filmulețe pe Tik Tok și unde sora cea mare plânge pe furiș. Nu mai cred că o strategie e mai bună ca alta. Orice funcționează, orice face ziua să se rostogolească spre mâine e binevenit acum, când creierul e o fortăreață asediată și niciun analgezic, anxiolitic sau alcool nu e îndeajuns de puternic să reconfigureze traseul și să te treacă de hățișurile autosabotării. Acum, când creierul e un medic care nu a primit combinezonul, masca, mănușile și instructajul de care are atâta nevoie pentru a face față în peisajul alb. Supraexpunere. Aproape ca la fotografii. Rezistă. Fără hashtag. Fără implicații dramatice.

Îmi aduc aminte de filmul ăla bazat pe o metaforă destul de la îndemână, dar care m-a impresionat până la lacrimi în adolescență. *Scafandrul și fluturele*. Un tip paralizat în urma unui accident trăiește intens la nivelul imaginației, călătorind și făcând câte și mai câte cu mintea care are libertatea unui fluture, în timp ce își resimte corpul inert și greoi ca pe un uriaș costum antic de scafandru. Acum, când scriu asta, în întunericul care se lasă după ce adoarme copilul, în inima unei case dezinfectate, din care nu ies decât o dată pe săptămână, am senzația tot mai acută că suntem, așa cum zice R., în zodia scafandrului de mare adâncime. Nimic nu ne-a pregătit pentru asta, tot ce poți să faci e să-ți chivernisești bine oxigenul și rezervele, să marchezi drumul ca să știi pe unde să te întorci. Să te rogi, dacă asta te ajută. Să faci dragoste. Să cobori cât mai adânc în tine și să te ascunzi acolo o vreme, apoi să te întorci un om mai bun.

E dimineață. Îi arăt fiului meu imagini cu diferite animale. Care sunt trăsăturile fiecăruia. Sunt struțul care își îngroapă capul în nisip până trece primejdia. Sunt țestoasa care se retrage în carapace de frică. Sunt melcul care se face una cu cochilia când simte pericolul.

Radu Paraschivescu

„Cele patru tricouri mă aşteaptă şi e clar din capul locului pe care o să-l aleg. Pe cel roşu scrie «666», aşa că-l arunc cât colo. Pe cel galben scrie «Babe Levy», iar pe cel verde «Colin Smith». Pe cel negru nu scrie nimic, ceea ce mă face să mi-l pun fără ezitare.“

Crosul Izolării

Wake up, Babe! Wake up!

C'mon, Colin! Rise and shine! Rise and shine and run!

Hai, Babe! Viteză, că vin ăştia să-ţi ia gâtul. Ţi-a trebuit aventură, ai aventură. Fugi, fugi cât poţi. E de rău.

Bagă mare, Colin. Dă-ţi cu apă pe ochi, vezi dac-a rămas vreo coajă de brânză şi ia-o la picior. Măcar de fugă să fii bun, dacă la altceva nu te pricepi.

Cum să alergi de unul singur? Ce glumă mai e şi asta? Crosul Izolării? Cum adică? Dacă e cros, e cu lume multă, cu încurajări de pe margine, cu un traseu fixat din timp, delimitat, jalonat, cu comisari de cursă – parcă aşa li se spune – , cu puncte de hidratare. Nu alergi ca bezmeticul prin oraş. Mai ales printr-un oraş pustiu. Dacă-ţi iese în cale mai ştiu eu ce şi te lasă pitpalacul? Doar am văzut atâtea la televizor şi pe blestemăţia asta de Facebook. Nu trece zi fără o ciudăţenie.

Doisprezece-treisprezece lei pe stradă, mitraliaţi de somn în Kruger Park. *They are our pride*, a declarat un ranger pus pe şotii.

Un urs ieşit la plimbare în Trentino.

Un porc spinos amator de Renaştere, evadat de la Zoo şi cutreierând prin Florenţa.

O vulpe tot în Florenţa, dar la periferie.

Trei cerbi la socializare în Abruzzo, prin *centro storico*.

Un lup cenuşiu, venit din crâng, ca la Coşbuc, şi poposit la Londinières, în mândra Normandie.

Şi totuşi, se pare că trebuie să alerg. Aşa, de nebun. Fără linie de start, fără linie de sosire. Până când o să se îndure cineva, habar n-am cine, şi o să mă oprească. Textul scrisorii asta spune. Sigur, scrisoarea în sine e o bizarerie de zile mari. Fără expeditor, fără destinatar, fără timbru. Un plic alb, găsit în cutia poştală, ceea ce înseamnă că omul care a pus-o acolo ştie unde stau. În plic, o înştiinţare fără antet şi semnătură, compusă într-un *team effort* al limbii de palisandru la care par să-şi fi dat concursul Direcţia Penitenciarelor, Primăria Capitalei şi Ministerul Tineretului şi Sportului.

Stimate domn,

Urmare tragerii la sorţi care a avut loc la sediul nostru, aţi fost selecţionat să participaţi la „Crosul Izolării", un eveniment aflat la prima ediţie şi care se va desfăşura în semn de omagiu pentru victimele pandemiei declanşate de Covid-19. Crosul Izolării marchează două luni de la decretarea stării de urgenţă în România şi va avea un singur participant: dumneavoastră. În acest sens, veţi fi preluat de acasă de către

un echipaj de poliţie în dimineaţa zilei de sâmbătă, ١٦ mai, şi veţi fi adus, în condiţii sanitare impecabile, la locul de unde se va da startul. Din motive pe care vi le vom explica la momentul potrivit, nu vă putem informa de pe acum vizavi de locaţie. Ajuns acolo, vi se vor pune la dispoziţie patru tricouri, în patru culori diferite, din care să vă alegeţi unul pentru cros.

Vă atragem atenţia că refuzul de a participa la acest eveniment va fi interpretat ca intenţie ostilă faţă de cei care încearcă să fie alături de familiile victimelor îndoliate şi tratat ca atare.

Crosul Izolării este o activitate desfăşurată pe bază de voluntariat şi prin urmare neremunerabilă.

Vă mulţumim pentru sprijinul acordat şi sperăm că vom avea o colaborare fructuoasă.

Nesemnat. „La sediul nostru“? Al cui? Cine sunteţi şi cum aţi ajuns la mine? Mister.

Run, Babe, run! Run for your life!

That you all can, cunt? Run faster. Faster, I said. RUN THE FUCK FASTER IF YOU KNOW WHAT'S GOOD FOR YOU!

Dacă pun ăştia mâna pe tine, Babe, îţi scot măsea cu măsea fără anestezic. Ştii că au prieteni dentişti în America de Sud.

Chiar vrei să-i baţi pe ăia de la Ranley, Colin? Atunci trebuie să fugi până te ştergi cu limba pe frunte. Încă nu te-ai prins că asta-i şansa ta?

Cele patru tricouri mă aşteaptă şi e clar din capul locului pe care o să-l aleg. Pe cel roşu scrie „666“, aşa că-l arunc cât colo. Pe cel galben scrie „Babe Levy“, iar pe cel verde „Colin Smith“. Pe cel negru nu scrie nimic, ceea ce mă face să mi-l pun fără ezitare. Abia după aceea îmi dau seama că tricoul roşu e singurul care are un număr de concurs. Da, dar ce număr. Cum să risc, Doamne iartă-mă? Şi mai observ ceva: tricoul în care am fost adus de acasă de poliţişti e tot negru. De ce naiba mi l-oi mai fi schimbat, atunci?

Până să găsesc răspunsul, un ins mic şi chelios se apropie de mine şi-mi spune cu un aer aferat:

– Gata, poţi să pleci.

– Acasă?

– Ei, căcat, zice piticul. În cursă. Începe crosul.

– Aşa, fără pistol de start?

– Fără. Hai, n-avem toată ziua.

Avem? Care „avem“? Cheliosul vorbeşte la plural, deşi nu mai e nimeni lângă noi. În jur, ţipenie. Ce-i drept, nici animale nu sunt. Poate doar câţiva şobolani pe lângă gard, dar din ăştia mişună şi pe lângă Tour Eiffel şi nu mai zice nimeni nimic.

Piticul mă lasă în mijlocul străzii, ajunge pe trotuar şi-mi face semn cu amândouă mâinile: „Hai, domnule, pleacă odată!“ Pornesc într-o alergare uşoară şi după două-trei sute de metri simt ceva straniu, de parcă n-aş mai fi eu. Mai rău, mă ating cu mâinile pe piept şi degetele alunecă pe o piele nefiresc de transpirată, după nici două minute de efort. Mă uit în jos şi văd ce simţisem: că nu mai am tricoul pe mine. Naiba ştie ce-am făcut, nu ţin minte să mi-l fi dat jos. Tot răul spre bine, până la urmă: doar dacă n-ai minte îţi alegi un tricou negru pe căldură, când ai de fugit nici tu nu ştii cât. Dacă berzei chioare Dumnezeu îi face cuib, pe mine mă lasă gol până la brâu. *Nihil sine Deo*.

Asta scrie deasupra geamului unei prăvălioare care vinde obiecte bisericeşti. Trec prin dreptul ei şi mă uit în vitrină. Nu văd nimic din ofertă, dar văd altceva: un tip care aleargă, gol până la brâu. Ar trebui să fiu eu, dar nu sunt. În locul meu e Babe Levy, micuţul cu nasul mare. Babe, cel urmărit de naziştii doctorului Christian Szell, zis şi „Îngerul alb“. Babe, *the marathon man*, fugarul care spintecă străzile din New York cu sudoarea şiroindu-i pe corp şi cu spaima morţii forându-i creierul. Cercetătorul în jurul căruia roiesc tot felul de dubioşi, istoricul căzut ca musca evreiască în laptele nazist, victima perfectă a unei lumi pentru care nu e pregătit, perdantul tuturor concursurilor de împrejurări care contează. Iuţesc pasul şi mă uit în urmă. Trei inşi se apropie ameninţător, iar în mâna unuia văd lucind un obiect. Păi şi cum rămâne cu izolarea? Cu „unicul participant?“

Strig „Ajutoooooor!“, dar pe gură îmi iese *„Heeeeelp!“* Mai strig o dată, cu acelaşi rezultat. Mai bine luam naibii tricoul cu 666, ce putea să se întâmple mai rău decât ce e pe punctul să se întâmple? Îmi dau seama că, odată prins, n-o să fiu lichidat repede. Nu, gorilele doctorului Szell o să mă ducă la el acasă şi-o să mă lege de un scaun, pentru ca bestia aia sadică să-şi poată exersa voluptăţile de torţionar stomatologic.

Nici nu mai ştiu unde mă aflu. Ca prin ceaţă, îmi aduc aminte că nu am un traseu anume. Pot să fug pe unde am chef sau pe unde pot. Cotesc la dreapta şi apoi la stânga, pe străduţe mărginite de copaci cu rădăcini care rup trotuarul, în ideea că o să mă fac pierdut. Ţi-ai găsit. Trioul de urmăritori e pe urmele mele, iar distanţa dintre noi scade. Scot aer fierbinte pe gură şi mă doare gâtul de la efort. Ideea că o să ajung în mâinile lui Szell şi c-o să mă ia la întrebări aproape că-mi curbează spinarea. Fug mai departe şi mă gândesc că după fiecare *I don’t know* al meu *(„Where are the diamonds?“ „I don’t know“*) o să mă întrebe, cu surâsul ăla infect şi terifiant: *„Are you sure?“*

Cei trei sunt tot mai aproape. Nu-mi suflă în ceafă, dar nici mult nu mai au. Mă uit cu disperare în stânga şi-n dreapta. Nici picior de om. Nicio bătrânică pitită după perdea sau sprijinindu-se cu braţele pe pervazul ferestrei deschise. Nicio gospodină care-şi scutură faţa de masă sau îşi bate perna pe geam. Niciun fumător trimis de nevastă pe balcon. Niciun puştan care vorbeşte cu prietena la mobil. Nimic. Ai spune că formele de viaţă din oraş au dispărut. În afară de cinci: piticul chelios, urmăritorii mei şi cu mine. Sau cu Babe Levy.

Apuc să mă uit în jos şi văd că şiretul de la stângul e slăbit. Acuşi se dezleagă şi să vezi atunci distracţie. De oprit nu se pune problema. Nici n-aş apuca să mi-l leg la loc şi aş fi înşfăcat de oamenii lui Szell. Fug aşa, la risc, şi mă rog să nu se dezlege de tot. Mă rog. Cui? Cui mă rog? Aud un *Stop!* răcnit de unul dintre urmăritori şi răcnetul lui mă face să cresc încă un pic viteza. Glasul ăla gutural m-a lămurit. Aproape că-mi scuip plămânii, dar tot nu mă opresc. Nu ştiu de unde sper să vină salvarea. În filme se mai deschide o uşă, mai iese câte-un doberman în calea celor răi, le mai taie calea o maşină. Aici, nimic. Nici picior de om, nici bot de doberman, nici roată de maşină. Urmărit şi urmăritori, victimă şi călăi. Atât şi nimic mai mult. Nimic. *Nihil. Nihil sine –*

Heeeeelp!

Iar am vrut să strig „Ajutor!“, iar a ieşit altceva.

Dar ajutorul vine. Nu cum mă aşteptam, dar vine. Dintr-odată, începe să plouă. Ca din senin. Ei asta-i, cum să plouă din senin? Îmi ridic privirea în timp ce fug şi-mi intră o picătură în ochi. Plouă mocăneşte şi oblic, ca într-o zi de noiembrie în Skegness. Şi e frig, frig al naibii. Arşiţa de adineauri s-a ridicat brusc, ca un decor de care nu mai ai nevoie în pauza dintre acte. Acum ar fi bun tricoul ăla negru. Ha? Ce faceeee? Fii atent, îl am pe mine. Tricoul negru, îl am pe mine. Ce-i asta, frate? Şi de ce alerg eu după urmăritori în loc să alerge ei după mine? Îi văd în faţă, în loc să-i simt în spate. Ce să pricep de-aici? Or fi în cârdăşie cu piticul chelios de la început? Şi unde mă-sa sunt casele şi blocurile de-adineauri?

Run! Run! Run! Run! Run! Run!

Scandări din stânga şi din dreapta. Păi cum vine asta, piticule? Parcă nu era nimeni. Unde ţi-e izolarea?

Come on, Colin, you lazy bugger! Come on!

Vocea directorului de la Ruxton Towers. Aş recunoaşte-o oriunde. Şmirghel tabagic.

Nu mai am o vitrină în care să mă privesc, dar nu e nevoie. Tocmai am aflat că sunt Colin, iar asta e o veste bună. Nu mai fug ca să scap de urmăritori. Am o cursă de câştigat şi n-am

voie să ratez. E cursa cea mai importantă a vieţii. Şi singura în care nu sunt singur. Sunt ani întregi de când fug de capul meu. Ca să mă descarc de griji, ca să nu-l mai văd pe tata beat şi pe mama curvă, ca să scap neprins după ce fur din magazine. Acum e altfel. Nu mai e pe viaţă şi pe moarte, e pe şcoală de corecţie şi libertate. Directorul de la Ruxton Towers, pe care nu ştie nimeni cum îl cheamă, m-a chemat în birou şi mi-a zis: „Colin Smith, astăzi ai ocazia să arăţi ce poţi.“

Fug mai departe, cu mâinile ca nişte pistoane pe lângă corp, şi nu-i scap din vedere pe cei trei. Nu-mi dau seama care dintre ei e Gunthorpe, dar nu contează. Trebuie oricum să le-o iau înainte. Au tricouri albe, ca toţi cei de la Ranley când ies să facă sport. Şi probabil că au şi mâncare bună la internat. Oricum, mai bună ca a noastră. Bine, să nu-l supăr pe Dumnezeu, n-am voie să mă plâng. Directorul le-a spus paznicilor să aibă grijă să primesc mai mult decât alţii. Asta de când şi-a dat seama că sunt bun la fugă. Şi că victoria mea în faţa celor de la Ranley ar fi şi victoria lui.

Încep să mă apropii de cei trei – un blonziu, un roşcat, un brunet. Le văd cefele pe care se amestecă ploaia cu sudoarea. Mă apropii câte-un pic, încă un pic şi la un moment dat îmi dau seama că niciunul dintre ei nu e Gunthorpe. Să vezi că e mai în faţă, rahatul cu ochi. Mi-a zis directorul, mi-au zis şi băieţii. „Bagă de seamă că ăla n-are plămâni, e greu de tot să-l iei la fugă, nu l-a bătut nimeni.“ Ei, uite c-o să-l bat eu. Şi ştii de ce, directore? Fiindcă ani de zile am fugit ca să rămân liber. El fuge doar ca să se simtă bine. De-aia.

Run! Run! Run! Run! Run! Run!

Am crezut că mă încurajează pe mine. Aiurea. Îi încurajează pe toţi. Încurajează fuga în general. Acum îmi dau seama. Sunt ca un fel de cor din mizeriile alea greceşti. Bine c-am scăpat de ele.

Să văd cum trec pe lângă ăştia. Drumul pe care alergăm e destul de îngust. Încap trei oameni unul lângă altul, dar nu mai mult. Şi n-o să mă lase să trec printre ei, nici vorbă. Îi fac jocul lui Gunthorpe, sunt în cârdăşie cu el. Dacă le cer voie, mă fac de râs. Şi uite, parcă au şi încetinit un pic. Da, clar, au lăsat-o mai moale. Distanţa se comprimă, acuşi îi ajung şi... şi ce? Pe unde s-o iau? Trebuie să ocolesc prin mărăcini, altfel n-am cum. Am ajuns în câmp deschis, scandările nu se mai aud.

O iau la stânga, ies de pe drumeag şi mă zgârii rău în timp ce trec de ei. Mă întorc pe drum înjurând printre dinţi şi abia mă abţin să întorc capul spre ei. Dar oare chiar mă pot abţine? Măcar o privire, acolo. Să le văd meclele, mai ales pe a ăluia din stânga, care mi s-a părut că se trage un pic spre margine, ca

să-mi facă viaţa şi mai grea. Iau un pic de avans şi mă uit doar o clipă.

Zis, făcut şi întors. Dar nu apuc să mă bucur de căutăturile lor hăbăuce. O durere mă săgetează la piciorul drept. M-am lovit de o piatră. Strâng din dinţi şi mă întorc la loc, în râsetele celor trei. Boilor! Cretini de *public school*! Iuţesc un pic pasul şi plec în urmărirea lui Gunthorpe. Îl văd deja în faţă. E departe, dar nu de neajuns. Partea proastă e că simt că mi s-a umezit şoseta la dreptul. Să vezi că mi-a dat sângele.

Silly toe. Sillitoe.

O să-l ajung pe Gunthorpe, o să câştig cursa şi pe urmă o să aştept să-şi facă directorul pomană şi să-mi dea drumul. Habar n-am unde-o să mă duc, acasă în niciun caz, dar măcar o să pot alege. Sau mai ştii, poate mă ajută să intru la vreun club de atletism. I-ar sta în putere, cunoaşte o grămadă de lume. Totul e să vrea.

Mă doare din ce în ce mai rău degetul şi-mi simt şoseta muiată. E mult praf pe drum şi am pantoful găurit. Asta ar lipsi, o infecţie. Şi pe urmă o amputare. Adio, carieră, înainte s-o încep. Hai, c-o iau razna. Bat câmpii, în loc să mă adun şi să dau atacul asupra lui Gunthorpe.

Un singur lucru nu înţeleg: de ce Gunthorpe a renunţat la ţinuta clasică de la Ranley şi are pe el un tricou roşu. De aici, parcă şi scrie ceva pe el, dar e prea departe ca să văd ce. Nu-i nimic, în câteva minute îl ajung.

Trei minute, cel mult.

Run! Run! Run!

Două minute, cel mult.

Come on, you lazy bugger!

Un minut, cel mult.

That all you can, cunt? Faster!

Simte şi Gunthorpe că n-are cum să mai reziste. Asta e, cel mai bun câştigă. Aşa se întâmplă în nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută. O ştie şi papiţoiul ăsta de la Ranley. A câştigat o mulţime de curse până acum. Azi e rândul meu. Cu tot palmaresul lui, cu toată aroganţa lui, cu tot tricoul lui roşu...

...cu tot tricoul lui roşu cu numărul de concurs...

... cu numărul de concurs 666...

Asta ce mama dracului mai e?

Trec pe lângă el şi după ce iau un pic de avans îmi cobor repede privirile pe tricoul meu. Nu mai e negru, e verde. Iar asta înseamnă că pe el scrie...

...Colin Smith...

Piticule chelios, îţi baţi joc de mine?

Mai fug o vreme şi simt că-l las tot mai mult în urmă pe Gunthorpe. Mă întorc, deşi aproape că n-are rost: ştiu oricum

că are numărul 666 şi pe faţă, nu doar pe spate. Ca la orice alergare serioasă. Aşa e, îl văd în fracţiunea de secundă cât mă întorc. Noroc că nu mai e nicio piatră pe drum. De fapt, nu mai e nimic. Se termină şi drumul. La o sută de metri în faţa mea se vede o barieră alb cu roşu, dincolo de care se întinde o lizieră. Ce trebuie să fac, să ajung la barieră? Asta e linia de sosire? De ce nu mi s-a spus nimic? Ce-i mizeria asta? Şi cum naiba fac să ajung înapoi la piticul care a dat startul ăla în doi peri? Pe unde o fi umblând?

Piticuleeeee!!! Piticuleeee!!! Piticuleeee!!! Piti –

Soră-mea îmi zgâlţâie umărul, cum face de obicei.

– Vai de capul meu, piticule, eşti leoarcă. Îţi aduc un prosop. Ia ridică-te un pic. Doamne, poţi să storci perna. Ce naiba ai visat?

– Cât e ceasul?

– Aproape opt.

– Hai, mă, ţi-am zis să nu mă laşi mult.

– Erai frânt de oboseală, piti. Frânt. Vii la film?

Mă întind câteva clipe şi mă înfior scurt.

– Vin, vin. Ce film?

– O vechitură pe Paramount, cu Dustin Hoffman. Şi pe urmă una cu Tom Courtenay.

Elena Vlădăreanu

Nu am scris un rând din 9 martie. Dar am observat că mă relaxează dacă fac zilnic un mic desen. Eu nu ştiu să desenez. Într-o zi Andra Matzal mi-a propus să fac ceva pentru Scena9 şi cred că a folosit cuvântul „desen“. Atunci am început, deci câteva dintre aceste desene, vreo opt, au apărut sau urmează să apară pe Scena9. Îi mulţumesc lui Edi Constantin pentru ajutor şi sfaturi.

Totu va fi bine

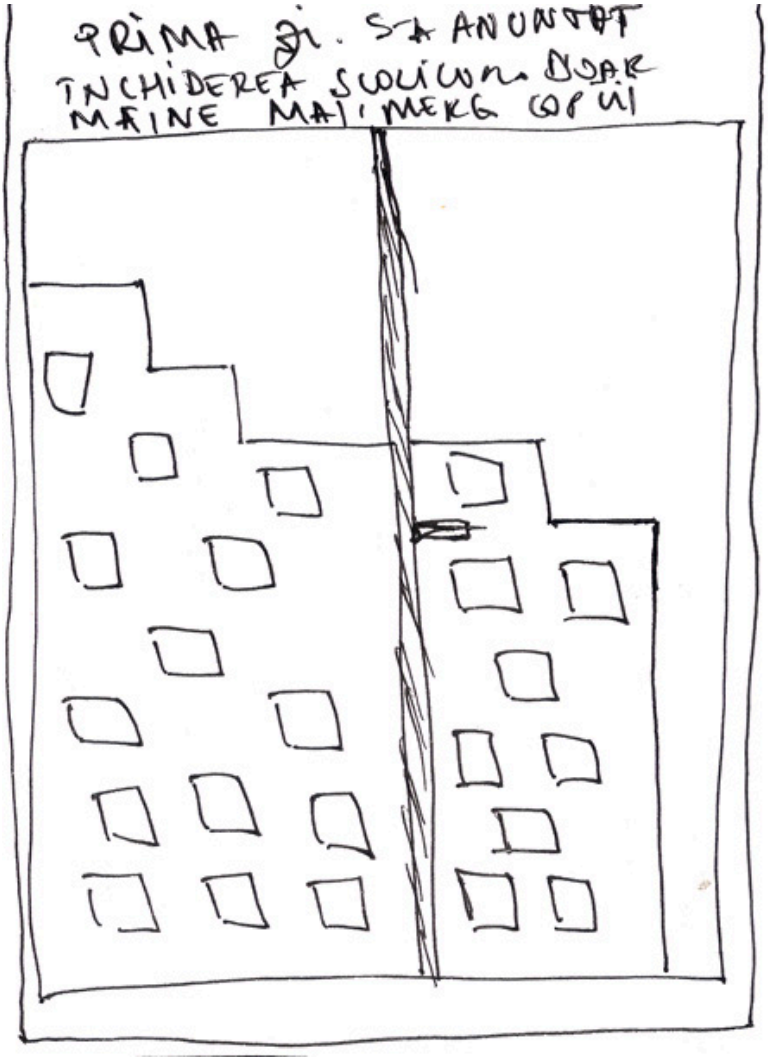
PRIMA zi. SE ANUNȚĂ
ÎNCHIDEREA ȘCOLII PE
MAINE MAȘINILE GOALE

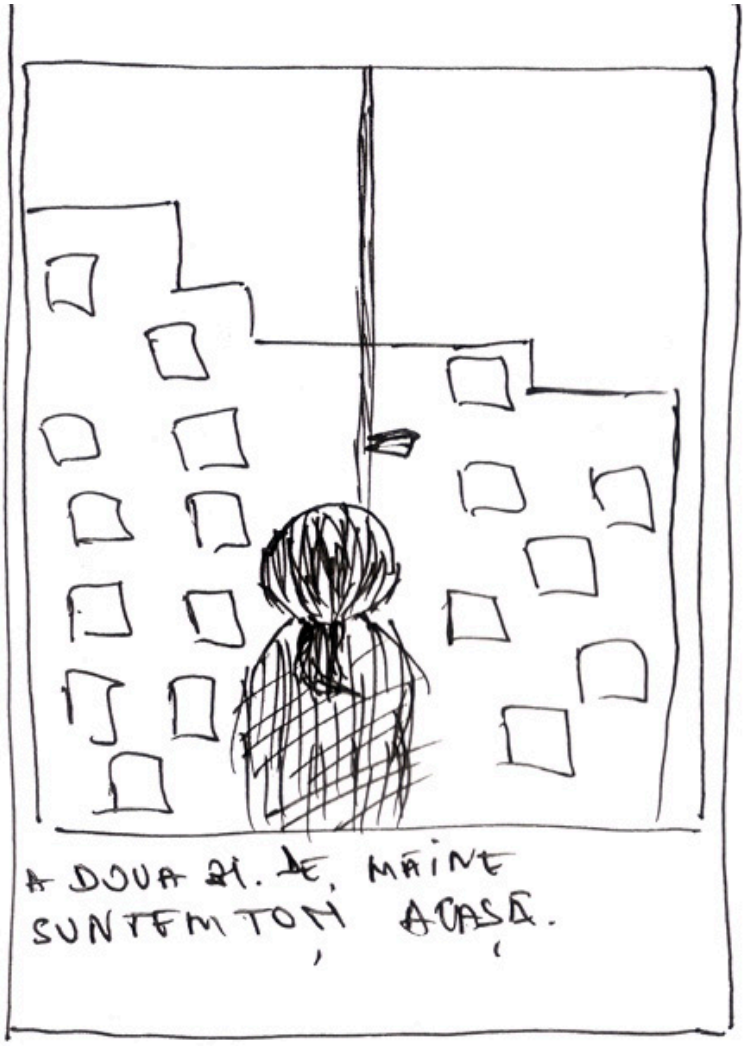
A DOUA ~~21.~~ ~~E~~, MĂINE
SUNTEM TOȚI ~~ACASĂ~~.

O SĂ FIE FUNNY. AM DEJA
O GRĂMADĂ DE CHESTII PE
CARE VREAU SĂ LE FAC CU FETELE
ȘI SĂ SCRIU!!!

GURA!
AAAAA!!
NUUU

LISTĂ DE CUMPĂRĂTURI
· UNT 2p
· FĂINĂ 10kg
· DROJDIE ~~MAIA~~
· LAPTE 5l
· IAURT
· OREZ
· LARNE
· NISIP
· MÂNC.. PISICI
· H. IGIENICĂ (MULTĂ)
· DET. VASE
· SPIRT
BĂUTURĂ !!!!!
MULTĂ !!!
(ORICE)

LECȚIA DE SPORT DE LA GRĂDINIȚĂ PE TABLETĂ
BAIE
CLASA A 11-a E PE ZOOM
DORMITOR
BUCĂTĂRIE
HOL
AI MAI FI CĂMARA...
SUPRAGERE
LAPTOP
REPETIȚII PT SHOW ONLINE

TREBUIE SĂ FIU PE PRIMUL LOC ÎN LIGA DE DIAMANT. APOI MĂ APUC DE SWAHILI
4.30 PM
DOCTORAT
WRITE IN ITALIAN NOW IS BETTER TO STAY HOME
DOCTORAT
SCOTCH
SCOTCH

6.00 am
TUBUM ZE WA
O SĂ FACĂ PĂSTAI FĂRĂ POLENIZARE SAU CAUT ALBINĂ?
ROSII
ARDEI
INFLORESTE FASOLEA!

8.00 am
NE URMĂRIM RESPIRAȚIA. NE RELAXĂM. NE CONCENTRĂM

SĂPTĂMÂNA VIITOARE
UN UREZ · PAC DE MÂNCARE
PT. 3 ZILE
9.30 AM
MAAAAAAMI !!!
VREM DULCE
FAINA

URMĂTOAREA zi.
IEȘE PISICUL!
SUNT SĂ TE DEZINFECTEZ. NU AM MÂNCAT NIMIC NU NE-A PLĂCUT
MAMI! MI-AI ADUS MCDONALD'S
CE MI-AI ADUS?

GURA!!!
MREAU!!!
MĂ 2GĂRii, BOULE!
MAMIII!!! TMI FACE UU PICIORUL PE SUB MASĂ!
DA VREAU SĂ TIN PICIORU MEU!!!

PARCĂ SUNT LA CIOCOLATE
MIAU!!!
FOAME DULCE
FĂCEȚI LINIȘTE! SUNT ÎN REPETIȚII

AU NU
POT
NU
EU
PRRR
PRRRR
STRRR

CE NAIBA ZICEATI CĂ SUNT ASTEA ȘI LA CE' FOLOSESC?
SPORT
FARDURI
CON DOM
EDT

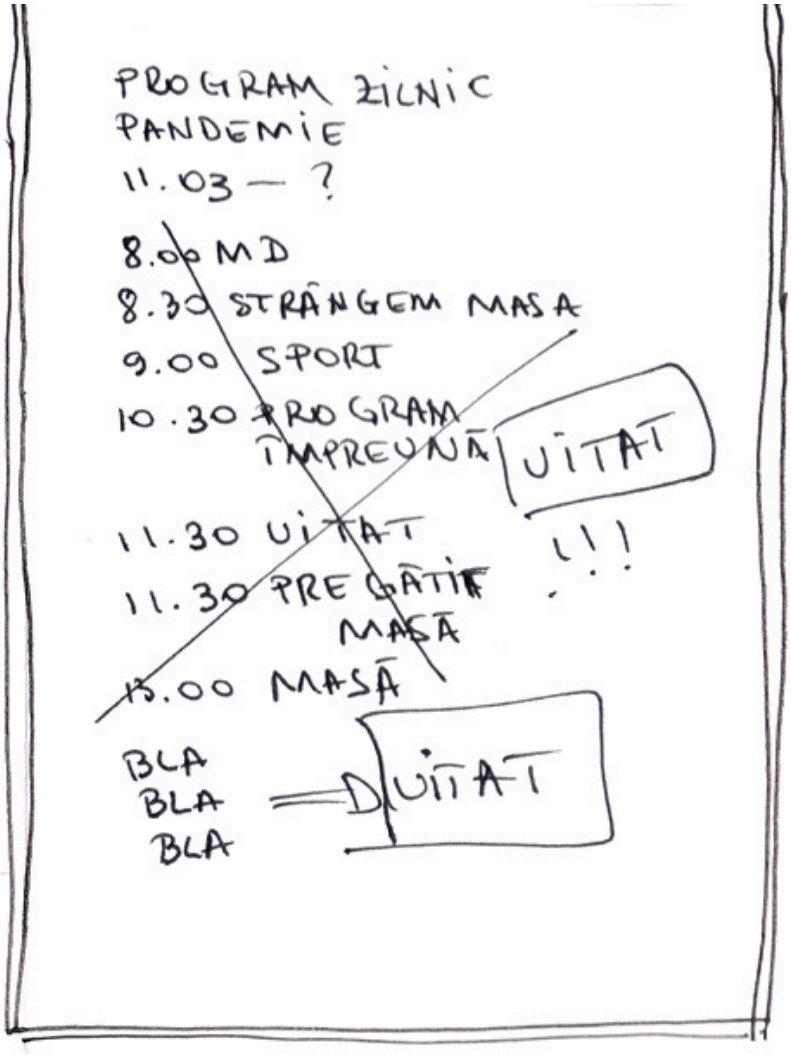
PROGRAM ZILNIC
PANDEMIE
11.03 — ?
8.00 MD
8.30 STRÂNGEM MASA
9.00 SPORT
10.30 PROGRAM ÎMPREUNĂ
UITAT
11.30 UITAT
!!!
11.30 PREGĂTIT MASĂ
15.00 MASĂ
BLA
BLA
BLA
UITAT

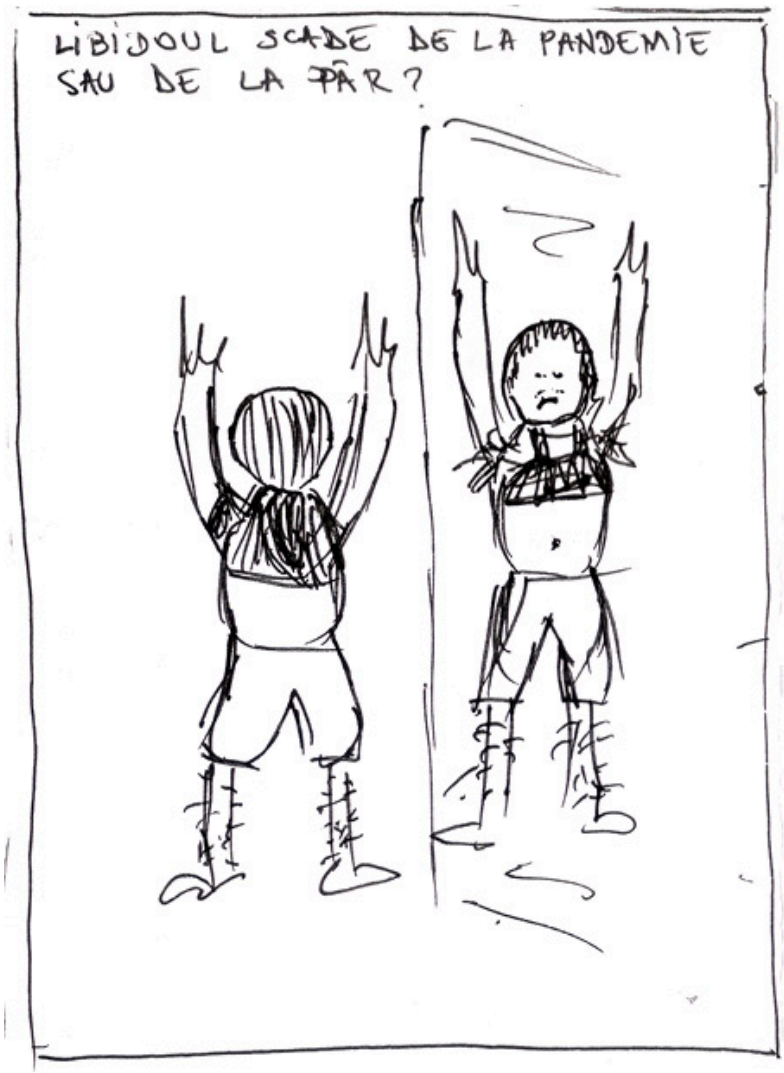
LIBIDOUL SCADE DE LA PANDEMIE
SAU DE LA PĂR?

ÎNTR-UN TUB ZEWA SALVAT DE
LA ÎNEC ÎN WC: O ÎMPERECHE,
UN FIR DE BUSUIOC, UN FIR DE
NIMIC ȘI UN DELFIN.
PT. CĂ ANUL ĂSTA DE ZILA TA NATURA
ERA ÎN PLINĂ RENAȘTERE

MAMIIIII!!
TERMINĂ CU
ZGOMOTUL!
NU MĂ INTELEG CU
TABLETA!
MIXER: RRRRR!!!

STAU ÎNCHISĂ ÎN CĂMARĂ
ȘI MĂ UIT LA CLIPURI CU
PISICI
DOCTORAT
SCHAUBUHNE...
THÉATRE DE SOLEIL
MAXIM GORKI
DOCTORAT
MAMIII!!!
MAMIII
UNDE ESTI

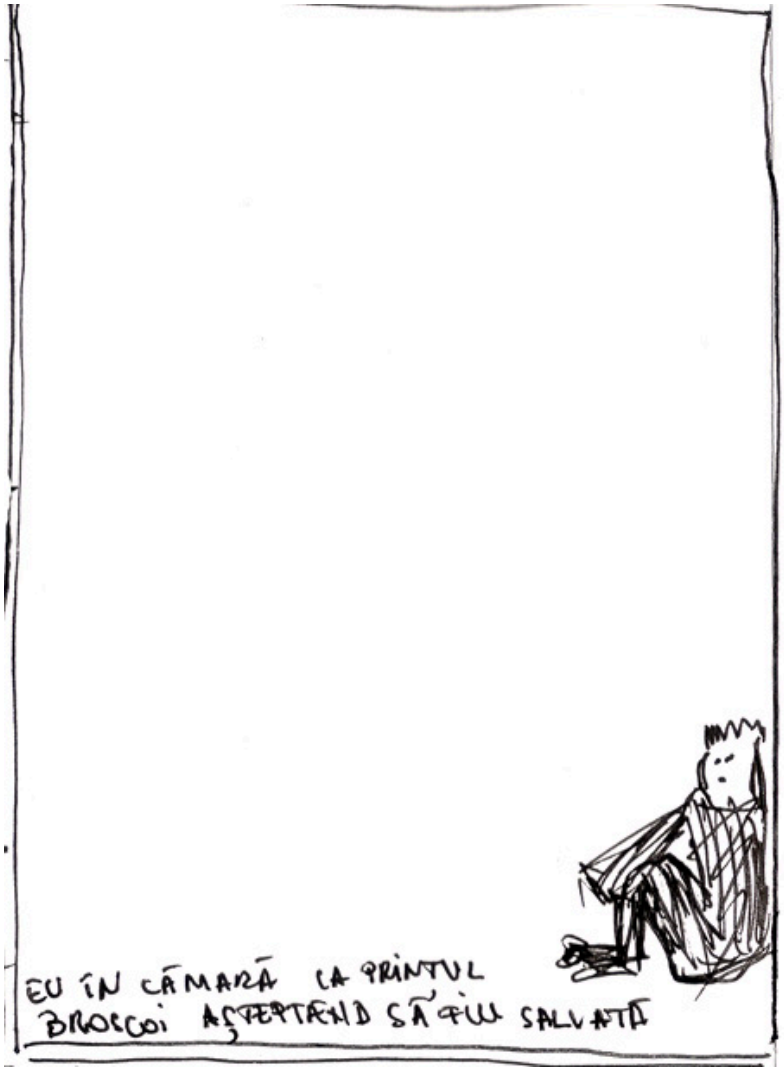
EU ÎN CĂMARĂ CA PRINTUL
BROSCOI AȘTEPTÂND SĂ FIU SALVATĂ

ÎNNEBUNESC
EU AM ÎNNEBUNIT DEJA
M-A IUBIT
CRAI
HAHAHA ȘI EA M-A TRĂSDE PĂR

INCEPE CURSUL DE REDACTARE ACADEMICĂ. SĂ FAC CURAT SAU MAI BINE STAU 3 ORE ÎN CADĂ CĂ E SINGURUL LOC CURAT DIN CASĂ?
BAIE

DIN CE E ALCĂTUITĂ MIZERIA:
* JUCĂRII
BUNE
RUPTE
FOSTE
* PĂR
PISIC 1
PISIC 2
EU
ALTE SURSE
* PRAF
* VOMĂ
PISIC 1
PISIC 2
USCATĂ, SURSĂ
NEWNOSCUTĂ
* BUCĂTI DE
HÂRTIE
PLASTILINĂ
CREIOANE
CÎNGO
SLAIM
BALOANE
PÂINE
CARNE
etc.

OARE AM TNCHIS ZOOM?
DA' SKYPE? DA' CANVAS?
DA' CAMERA FACEBOOK?
DA' WHATSAPP?

PROBABIL NU AR FI CEL MAI BUN MOMENT SĂ MĂ MASTURBEZ..
CUM SE ZICE ÎN ITALIANĂ LA APĂ?
MAMI, VREAU APĂ!
VEZI CĂ PIERDE SUPA. CÂT MAI STAI?
MIAU!

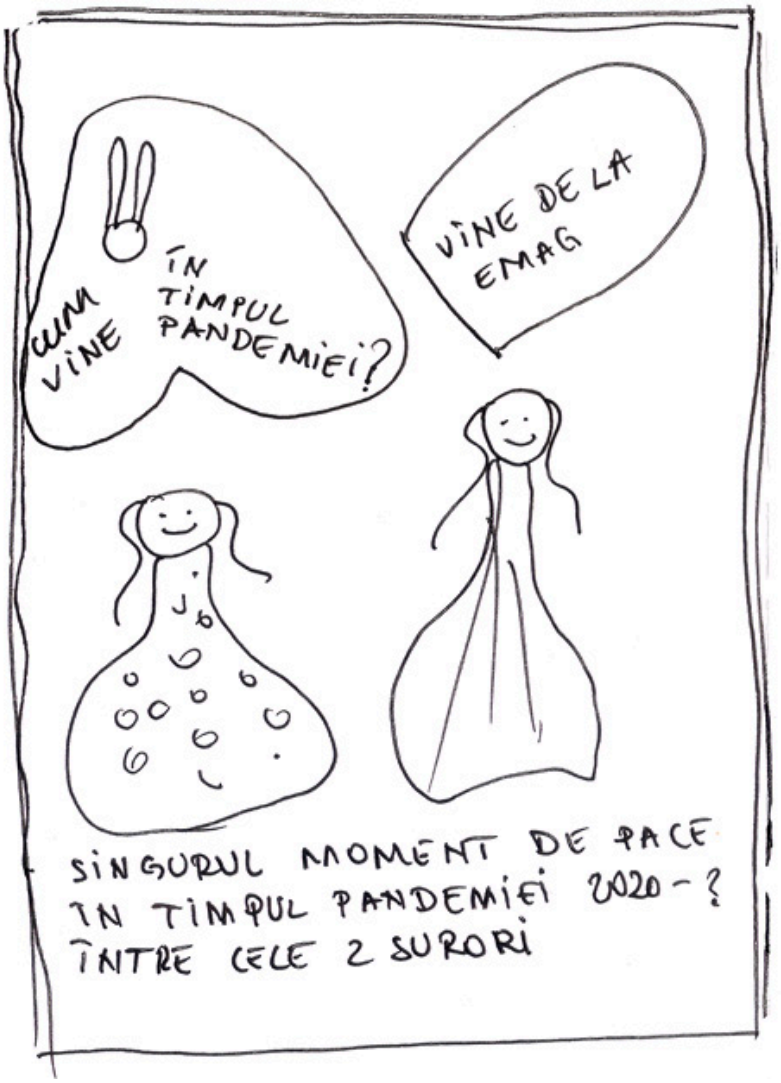
CUM VINE ÎN TIMPUL PANDEMIEI?
VINE DE LA EMAG
SINGURUL MOMENT DE PACE ÎN TIMPUL PANDEMIEI 2020 - ? ÎNTRE CELE 2 SURORI

MAMI, AM FĂCUT CACA!
CE FACI? EH, BINE MĂCAR CĂ ACUM AI MAI MULT TIMP

DACĂ ÎMI ACOPĂR SIMȚII ȘI URECHILE ÎN ACELAȘI TIMP POATE DEVIN INVIZIBILĂ
DOCTORAT
O NOUĂ TRADUCERE SOLENOID
DOCTORAT
MAAAMiii!!! M-A MUȘCAT
EA M-A CIUPIT
BĂI, TERMINAȚI, REPET!

ÎN VIAȚA TA SE ÎNTÂMPLĂ?
DA' NU SE ÎNTÂMPLĂ NIMIC ÎN DESENELE ASTEA

LA CE SPORT
SE DUCE M CÂND
SE TERMINA?
PARKOUR

AM ÎNVĂȚAT 5 CUVINTE ÎN SWAHILI, VREO 20 ÎN GERMANĂ. OARE POT ÎNVĂȚA SĂ URLU ÎN GAND?

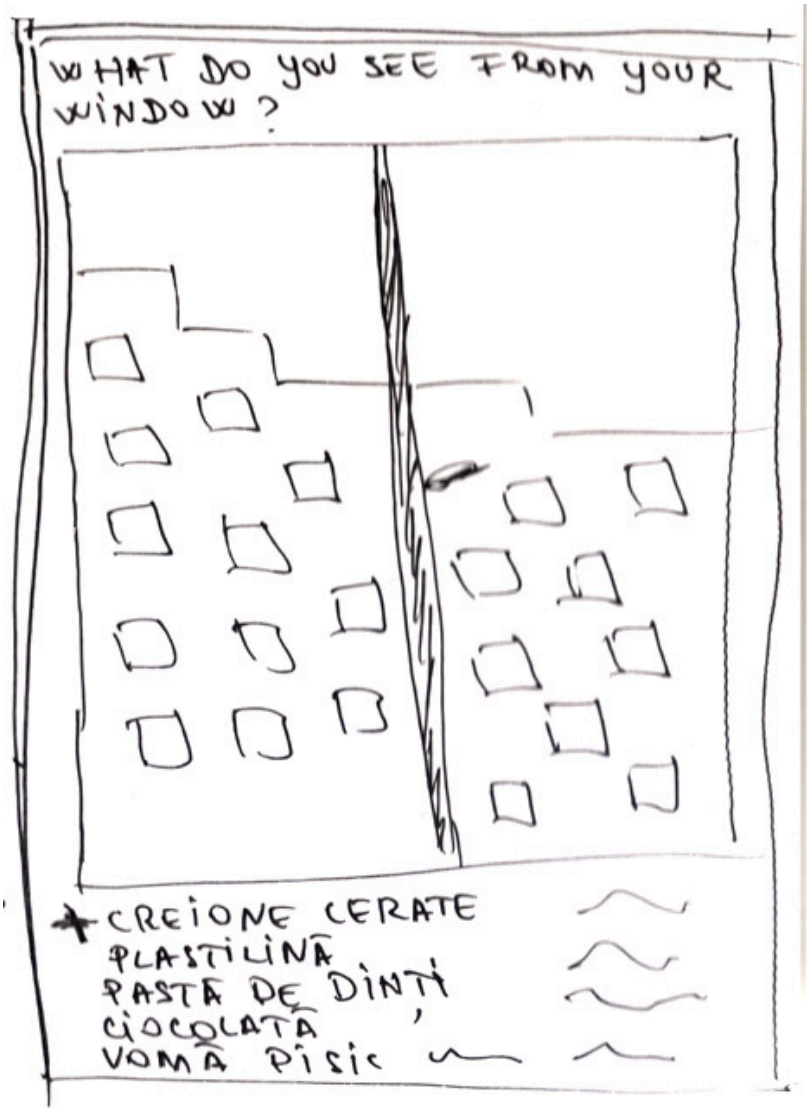
WHAT DO YOU SEE FROM YOUR WINDOW?
CREIONE CERATE
PLASTILINĂ
PASTĂ DE DINȚI
CIOCOLATĂ
VOMĂ PISIC

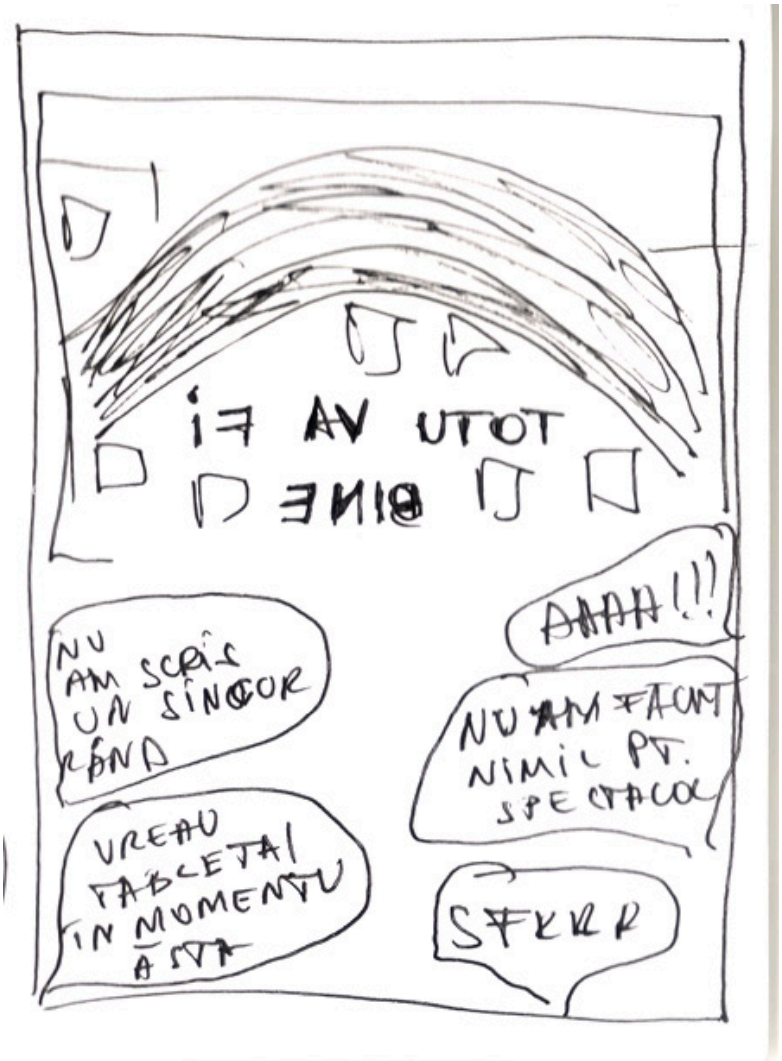
NU AM SCRIS UN SINGUR RÂND
AHHH(!!)
NU AM FĂCUT NIMIC PT. SPECTACOL
VREAU TABLETA! IN MOMENTUL ĂSTA
SFKRR

P. Zamfirescu

„Mă gândesc serios la Exoderil. Oare nu puteam să-mi torn acolo câteva picături pe zi. Să alung ciuperca cu binișorul. Îmi revine concentrarea, iar degetul mare nu mai simte nimic. Apare o pensetă, ceva între foarfecă și patent. În marea de sânge, penseta îmi apucă istmul și mi-l smulge din carne. Artefactul este depus într-un recipient în formă de gogoașă.“

Carne vie și moartă

Mă zgârii pe călcâie. Cu unghiile tăiate cu clipsul. Au muchii hotărâte, care mă ajută să exfoliez carnea moartă din zona care atinge pământul când calci. Cică poți citi vârsta unui om uitându-te la călcâiele lui. Asta până o să-l apuce stahanovismul pe un chirurg estetician și va putea întineri orice călcâi călcat în picioare de ani. Schimb piciorul. Mă spăl din abundență cu săpun și mă întreb. De ce toată lumea îți explică cum să te speli pe mâini minute-n șir, cum să-ți freci unghiile în căușul palmei, și nimeni nu-ți dă un hint despre picioare. Mi se pare că ne luăm talpa piciorului cumva de bună, o lăsăm să transpire în ciorapi, să lustruiască parchetul. Ar trebui să ne deschidem și tălpile, să comunicăm de la distanță cu oamenii, de la bază spre cap. Picioarele mele sunt mai bine acum, de când cu pandemia. Greul a fost înainte. Acum le tai unghiile puțin și des. Aproape fiecare conversație pe Zoom sau Skype Business se transformă într-un finisat minuțios de unghii. Mi-e frică să nu scap butonul camerei pe verde și să-mi vadă cineva talpa piciorului. Și nu există filtre pentru călcâie. Murdăria de sub epidermă e greu de scos. Nu-s pregătit pentru piatră ponce. Îmi amintește de copilărie. O să aștept până merg la mare. Totul începe să se refacă din mai încolo, mai ales tălpile.

Înainte nu mă uitam deloc la talpă. Mă durea spatele și n-aveam chef de stretching. Nici să-mi ridic copita, încă mai am carne vie în călcâie și nu vreau să fiu potcovit. Mă uitam lung și des la unghii. Mai ales la cea mare de la piciorul stâng. Îmi căzuse. Cred că de la jetlag. Unghiile mari sunt climatodepresive și, la ruperi bruște de ritm, cad. Da, se dezlipesc de carne și cad. Adică nu cad, vorba vine, stau pe deget doar prinse în niște pielițe. Știam asta și n-am lăsat-o să-și ia viața. O unghie sinucigașă e greu de îndurat pentru orice conștiință. Așa c-am luat singura unghieră pe care o aveam în Vietnam și-am început să ciopârțesc mai toată mortăciunea. Rămăsese doar un istm viu. L-am hârjonit puțin, dar mi-a dat sângele și m-am făcut că nu există. Pentru o clipă, m-am gândit serios să-mi pun o unghie falsă. Mai ales din cauza lui R. Mă pedepsește pentru cine știe ce motiv justificat de anii lui printr-o săritură hotărâtă pe degetele mele. Observă când am încălțăminte ranforsată și mă cruță până mă dedau la niște espadrile.

Întors în țară, m-am dus la o clinică. Intru în cabinet, după ce sunt poftit de recepționeră. Medicul vorbea la telefon, mă salută din priviri și își continuă nestingherit conversația. Se scuză că nu poate plăti datoria aia, că probleme cu maică-sa.

Intru pe mail și mă cufund în proiecte. Părea cea mai non-combat consultație ever. După minute bune, mi se adresează, îmi cer și eu scuze că trebuia să trimit mailul început, apoi intrăm în pâine. Mă descalț. Îi arăt unghia. Pare ceva grav. Mă programează să-mi scoată istmul. Mă asigură că n-o să mai pot juca baschet trei săptămâni, cel puțin, și nu-mi garantează că-mi va mai crește unghia la loc. Am venit un pic cam târziu. Îi zic c-am fost în Asia și abia atunci reușisem să plec de la birou. La urma urmei, era doar o unghie. Primesc un pomelnic de medicamente pe care-i musai să le iau vreo două luni. Antibiotice fără protecție gastrică. Ca să-și facă mai abitir efectul. Revin după weekend. Apucasem să joc cel mai bun meci al meu de la revenire. Unghia aia își făcuse datoria. Mă pot lăuda oricând c-am dat șase de trei puncte în nouășpe unghii și-un pic.

Semnez ca primarul. Sunt condus într-o sală de intervenții, nu-i zic de operații, ca să nu-mi sperii unghia condamnată la moarte. Viața unghiei mele semăna cu cea a unui spion prins în momentul în care încerca să-și înghită pastila de cianură, deturnat de la gestul demn și încarcerat fără speranță.

Anestezia e făcută să compenseze *avant la lettre* orice durere. Primesc peste zece injecții în degetul mare, după ce e strâns fedeleș cu un garou. Aud niște cuvinte de încurajare, repetate sacadat, tot de zece ori: înțepătură, pișcătură. Pauză. Stau, cum îmi imaginez că e, la un consult ginecologic. Mă gândesc serios la Exoderil. Oare nu puteam să-mi torn acolo câteva picături pe zi. Să alung ciuperca cu binișorul. Îmi revine concentrarea, iar degetul mare nu mai simte nimic. Apare o pensetă, ceva între foarfecă și patent. În marea de sânge, penseta îmi apucă istmul și mi-l smulge din carne. Artefactul este depus într-un recipient în formă de gogoașă.

Pandemia mea personală devenise oficială. Nu mai aveam voie să merg. După ce trece anestezia aia înzecită, e o plăcere să pui piciorul în pământ. Trebuie să dezinfectez toate clipsurile. Să n-o transmit. Mă gândesc să-mi confecționez o mască pentru unghie. Să-și respire și ea durerea fără s-o dea mai departe.

La două luni de la povestea asta, stau acasă, mă uit la unghie și mă gândesc la pandemie. Refuz cursurile online de mindfulness oferite gratuit de școala fiului meu. Prefer să fac *nail watching*. Contemplând unghia nouă cum a ieșit din cuticulă, cum se îndreaptă către vârf, mă cuprinde speranța. Mă încântă capacitatea de regenerare. La oameni, la plante, la tot ce-i viu. Acum unghia mea e pe jumătate vie și pe jumătate moartă, dar partea vie își caută făgașul, o acoperă pe cea moartă. Rana se mai vede, acum vreo două zile chiar mi-a dat

sângele după ce mi-am agățat cicatricea într-o șosetă. Cicatricea unei unghii smulse are ceva de basorelief, nu doar o crustă și atât. Am început să n-o mai regret pe cea moartă. Ce dacă ea era *normalul*. Durerea m-a îndepărtat de ea, m-a făcut să stau izolat de orice idee de unghie și să aștept curios *new normal*-ul.

Când e stare de urgență, să fii *nail challenged* e o binecuvântare. Memoria durerii locale care-ți pulsează în tot corpul te ferește de abstinența socială. Te ajută să extrapolezi fiecare milimetru cornos în ceva sănătos. Bine că nu m-a prins Covid-ul cu unghie proaspăt scoasă, dacă mi-ar fi pulverizat cineva spirt sau clor pe ea? Dacă încerca cineva să mă imunizeze de la unghie-n sus? Ca de obicei, am avut noroc. Pe lângă Lamisil, Exoderil și antibioticul pentru două luni, dermatologul mi-a prescris și un antiviral. Asta viziune! Sistemul meu de apărare era blindat când a început să se schimbe programul la Mega. Cu toate astea, i-am schimbat lifestyle-ul unghiei. Am scos-o pe terasă, la flip-flop, frumos. Am pus-o să apese și ea hârletul ca să întoarcă brazda. A săpat la picior juma' de grădină. Apoi, ce era să fac, i-am limitat *screen time*-ul și, într-un final, i-am pus mască. Se crede singura unghie cu mască din București, poate chiar din Europa. Cu excepția Marii Britanii, *of course.* Se simte *safe* și așa mă face și pe mine să mă simt. Și optimist în privința tălpilor. Puțină negreală nu mă mai sperie acum.

Gabriel Sandu

„În toaleta crâşmei ai văzut un om care îşi spăla compulsiv adidasul în chiuvetă. Tipul s-a scuzat, a spus că atinsese cu el nişte pipi şi se temea să nu care corona la el acasă. Te-a pufnit râsul atât de tare, că s-a molipsit şi el. În câţi pişaţi uscaţi, potenţial plini de corona, nu călcase în drum spre local şi apoi în drum spre casă?“

Cozile la cluburile de techno din Berlin sunt ultimele moaște ale generației noastre

Lumea încă nu se schimbase atât de brusc, deși semne erau. Copiii protestau în Vest împotriva schimbărilor climatice. Cereau o lume care consumă mai conștient, în care resursele sunt distribuite cât de cât mai echitabil. O lume în care planeta poate să respire și ea pe lângă noi. În timpul ăsta, adulții erau șocați că cei cărora le-au dat viață, în loc să stea la locul lor în bănci și să-nvețe să se integreze în lumea pe care au gândit-o ei, voiau să o catapulteze. Te fascina dinamica.

Te gândeai la toate astea în timp ce te ploua în cap în cel mai plictisitor mod la Ostbanhof, în Berlin, din niște nori coborâți atât de jos că aveai senzația că urmau să te bage-n pământ. Era puțin înainte ca distopia de *playstation* care a urmat să devină chiar ceea ce avea să fie, puțin înainte ca virusul să contamineze componentele centrale ale ființei noastre și să-i pună corona de minuni a morții. Era ultimul weekend din februarie, câteva săptămâni înainte ca totul să intre într-o urgență a stării.

Căutai să te așezi la coada (prea) lungă de cetățeni care voiau să intre în „marele club“. O coadă legendară, ajunsă în aproape toate ghidurile de cultură urbană, pe care, de regulă, reușești s-o eviți cu mare succes, acționând-o la orele neaglomerate. Însă, de data asta, escapada ta s-a suprapus cu festivalul de film de la Berlin, deci ți-e practic imposibil să nu dai de alte câteva mii de oameni care vor și ei, ca tine, puțin din plăcerile marelui club. Ai un sentiment de nepotriveală pe care nu ți-l explici, dar pe care-l ignori, ca un junghi intercostal, un deranj care speri să dispară de la sine.

„Așa e peste tot, nu găsești loc nicăieri când e festivalul“ – îți spune B., amicul tău de ٤٧ de ani, un autor turc care-și scrie cărțile într-un minunat apartament din Prenzlauer Berg. „De obicei, când sunt Berlinalele, o iau la fugă cât pot, dar acum am rămas pentru o întâlnire cu un regizor care vrea să facă film din cartea pe care am scos-o anul trecut“. Te uiți în jur, la oamenii care așteaptă să dea din fund pe muzica techno, și te-ntrebi: ăștia n-ar trebui să fie în sălile de cinema, dacă tot au venit la festival? B. nu te aude, dar se gândea probabil la același lucru: „Cu niște turism sexual în cluburile din Berlin e dator tot cinefilul“. Râdeți amândoi, un moment de comuniune, un spirit în această ploaie din ce în ce mai concretă.

Din interior, din marele club, îți scriu D. și D., prietenii tăi israelieni, care sunt deja pe poziții de zece ore. Te-ntreabă dacă ești la coadă, cât mai ai, le simți nerăbdarea în mesajele de pe

Whatsapp, poate puțin și plictiseala?, pentru că niciodată nu vă sincronizați la sosire. N-ați intrat niciodată împreună în club, dar l-ați închis de suficiente ori cât să vi se lege memoriile afective.

Vă desincronizați la sosire întotdeauna pentru că D. și D. rup ușa discotecii la cinci dimineața, duminica, la cinci – ce oră e și asta ca să te trezești, dar barem să te distrezi? În plus, cheful ține 36 de ore, ți se pare rezonabil să ajungi la prânz, când ei sunt deja obosiți, bubuiți de muzică și de altele, dar cumva, de fiecare dată aproape, discuțiile și emoțiile între voi se leagă. Reluați conversațiile din același punct, de parcă n-a trecut nici o săptămână de când v-ați văzut ultima dată, deși de atunci e mai bine de o lună jumătate, poate două chiar. La fiecare revedere ai senzația că la ochii ei se adună noi riduri atunci când zâmbește și că pe fruntea lui se adâncesc șanțuri de expresie. Mereu te gândești că oamenii ăștia ies prea des, prea mult, că nu se odihnesc suficient, te temi să nu faci și tu același lucru, drept urmare te întrebi dacă un party lung la două luni distanță – e prea mult? Dar te liniștești, te gândești la prietenii tăi din România care beau în fiecare weekend și ți se pare, brusc, că duci o viață echilibrată.

Deși ai stat de zeci de ori la coada asta lungă, parcă nu-ți amintești vreo ocazie în care să te simți atât de plouat din interior. Ai senzația că nu plouă de deasupra, ci din tine spre pământul încins care transformă apa în aburi și apoi o ridică spre cer, sub formă de nori, care se ciocnesc peste toți ceilalți oameni. Ai senzația că tu ești de vină pentru vremea de afară, pentru că oamenii răcesc, pentru că se îmbolnăvesc.

Deranjul de la început, junghiul, devine un sentiment – un sentiment că ești un vortex negru care va absorbi în sine ființe nevinovate, care stau cuminți la o coadă, pentru un scurt extaz, și că trebuie să fugi de-acolo.

Dorința hipsterilor de a îndura cozi pentru a intra în cluburi e egală pentru tine cu dorința babelor de a merge în genunchi, în jurul bisericii, numărând mătănii, uitând de durere. Abia se mișcă, dar transa învinge. Cozile la cluburile de techno din Berlin sunt ultimele moaște ale generației noastre. Ăsta e motivul pentru care nu te uiți de sus la pupătorii de icoane. Fiecare-și gestionează ieșirea din rutină și intrarea-n transă cum poate, știi prea bine că ești nimeni să judeci.

Oricine a stat suficient de mult la coada marelui club, a intrat și s-a mai întors și a doua oară, știe că acel așteptat cu pași mărunți e o experiență pe care literatura veche ar numi-o inițiatică, în care-ți calci pe cap nerăbdarea, un exercițiu de umilință care te pregătește pentru plăcerile de trei zile care te așteaptă dincolo de ușile uzinii reconvertite. După un post de

dopamină de atâtea ore, culorile sunt mai vibrante, fețele oamenilor mai conturate, vocile lor sunt mai clare, iar beat-ul muzicii emite unde care-ți balansează inima la loc. Când intri în ceea ce e considerat cel mai „exclusivist“ club accesibil poporului, te simți ales. Ceea ce știi că e un păcat, dar îți și face plăcere. Să nu fim ipocriți, născocim o viață întreagă povești care să ne scoată speciali, un weekend în rutina asta e chiar nevinovat.

Pentru prima dată în cei trei ani de când vii cu religiozitate în marele club, măcar la două luni, știi că trebuie s-o tai de-acolo. Nu mai crezi în premoniții de mult, însă starea te domină, așa că îl bați ușor pe umăr pe B., îi faci semn că-i scrii mai încolo. Nu vrei să faci prea mult deranj și să-i strici șansele să intre-n club. Te duci în cameră și citești, și te joci, și stai pe telefon.

Când afli din ziarele germane și de pe paginile de Facebook ale cluburilor că zeci de oameni au luat Covid-19 în weekendul ăla, junghiul intercostal, care nu te părăsise de atunci, se intensifică. Sunt realități pe care atunci nu le cunoșteai, dar care se luptau pentru sens în subconștientul tău, sub forma unor frici ilogice. Le scrii prietenilor să afli dacă-s bine, dacă au simptome. Dar e prea devreme. Iar ei sunt încă tineri și Berlinul a luat măsuri de distanțare socială mult după București, deci la ei panica a mai așteptat.

Înapoi în România, ți-amintești seara în care prietenii tăi au ezitat când a fost vorba de-o ieșire la bere. Era începutul lui martie. Să vă vedeți la unul dintre voi acasă, sau la berărie? V-ați zorit unul pe altul până la urmă și ați ieșit în oraș, însă n-a fost amuzant, peste tot se discuta doar despre virus. În mica cârciumă de pe lângă Universitate, v-ați ferit unii de alții pe culoarele de câteva zeci de centimetri.

În toaleta crâșmei ai văzut un om care își spăla compulsiv adidasul în chiuvetă. Tipul s-a scuzat, a spus că atinsese cu el niște pipi și se temea să nu care corona la el acasă. Te-a pufnit râsul atât de tare, că s-a molipsit și el. În câți pișați uscați, potențial plini de corona, nu călcase în drum spre local și apoi în drum spre casă?

Dacă ai fi știut că aia a fost ultima dată când îi vei mai fi văzut, pentru luni bune, pe prietenii tăi, poate că i-ai fi îmbrățișat mai strâns. Stabiliserăți să vedeți un film joia următoare. Nu știai că de atunci o să mai ieși doar rar, la cumpărături sau în jurul blocului când nu mai reziști să stai în casă, și asta doar cu hârtie de voie. Nu știai că n-o să mai faci nimic săptămâni bune, nu pentru că nu aveai ce face, ci pentru că nu puteai. Pentru că deranjul, junghiul pe care-l simțisei în ziua ploioasă la coada marelui club, crescuse acum, te

acaparase și paralizase orice urmă de sens. Nu știai că te va deprima orice idee de a face sport și că-ți va veni să dai cu telefonul de toți pereții la fiecare notificare a celor care vor să iasă Super-Oameni din pandemie, cu toate cărțile antice citite și filmele de autor vizionate. Nu știai nici că la un moment dat te vei obișnui cu toate și vei găsi timp să termini textele pe care le lăsasei începute de luni de zile, că vei găsi timp să rezolvi chestiuni logistice de apartament pe care le evitai de ani, că-ți va fi rușine chiar să le spui prietenilor cât de productiv ești, ca să nu-i faci să se simtă inutili, cum te-ai simțit și tu săptămâni de-a rândul. Nu știai nici că o să-ți vină cheful de mișcare, că o să-ți cumperi o bară de tracțiuni, un trx și c-o să ai febră musculară la spate pentru zile întregi. Nu știai nici că la un moment dat te vei teme să nu-ți placă atât de mult în casă, încât să nu mai vrei să ieși niciodată afară.

Nu știai că n-o să ai nicio idee când o să revină lucrurile la ritmul lor anterior. Nu știai că nu o să știi când vei mai putea aștepta la aceleași porți cu mulți necunoscuți. Nu știai că o pauză e, de fapt, timpul de care aveai nevoie ca să ajungi la profunzimea unor căutări vechi, la chestionarea lor reală. Nu știai că o pauză e timpul prin care-ți dai seama că nimic nu te poate separa, de fapt, de oamenii la care ții. Nu știai nici că tot timpul ăsta aparent liber îți arată cât timp pierzi, în general, atunci când ești liber.

Alina Purcaru

„Unde un minimalist responsabil păstrează două farfurii albe, hoarder-ul înghesuie patru sosiere vintage, decorate în stiluri diferite, niciodată folosite. Și patru ceainice, cu aceeași poveste. Pentru că sunt frumoase și pentru că nu se știe niciodată. Obiectele unui hoarder par din recuzita unui teatru care are nevoie mereu să schimbe decorul, orice-ar fi.“

Sezon cu Earl și Lady Grey

De fiecare dată când știu că am timp să stau mult în casă, cât îmi place mie de mult, renunț la cafea și îmi fac câte o cană mare de Earl Grey cu lapte de migdale și miere. De când a început izolarea, cafeaua e prezentă în viața mea numai prin miros. Earl Grey și Lady Grey și-au luat revanșa.

La început, nu m-am îngrijorat foarte tare. Am crezut că va fi simplu, ca de obicei, aproape. Eu nu ies mult și de 11 ani lucrez predominant de acasă. Îmi respect deadline-urile, chiar dacă duminca, la mine, poate să cadă miercurea și chiar dacă, la începuturile mele cu munca de acasă, oamenii nu prea înțelegeau că tot muncă se numește, și nu timp flexibil pentru întâlniri sau comisioane la orice oră. Mi-a prins mereu bine spațiul meu, lucrul în ritmul meu, în camera mea, în izolarea mea voluntară, fără interacțiuni neprevăzute.

Primele semne de neliniște au apărut odată cu primele zvonuri legate de instalarea stării de urgență. Mi-a fost teamă de abuzuri, de orice înseamnă autoritarism și decizii constrângătoare, de măsuri girate de *manu militari*. Am avut mereu o relație complicată cu autoritatea, poate și de asta am preferat să lucrez, cât s-a putut, de la mine din bârlog, poate de asta m-am ferit mereu de șefi bolnavi de control și sarcini la normă. Apoi, au apărut rafturile goale, și nu numai cele de făină și paste. Iar vederea repetată a rafturilor goale, și *live*, și la TV, și în alte părți, nu numai la noi în țară, declanșează ceva în creierașul nostru reptilian. Chiar și în al celor mai calmi.

Mi-am făcut stocuri de Earl Grey și Lady Grey, de lapte de migdale, prosecco, pătrunjel congelat și pământ de flori. Astea, pentru mine. Nu sunt singură în casă în perioada asta, și fiecare dintre noi a avut propriile preferințe și nevoi de provizii. În cazul niciunuia dintre noi acele nevoi nu s-ar fi încadrat pe vreo listă de produse de strictă necesitate. Dar e de strictă necesitate orice te face să nu te urci pe pereți: *Methyl octine carbonate, Methyl heptine carbonate*, ingrediente esențiale pentru un savonier exigent, sau *slime* perlat, pentru alte gusturi. Sau un anumit tip de foițe pentru țigări. Mă opresc aici. Îmi vine să povestesc despre viața noastră comună în izolare, care este cu mult mai luminoasă decât a multor semeni, fie și prin simplul fapt că există multă afecțiune între pereții în care ne-am izolat și chiar trece dincolo de ei. Îmi vine să povestesc despre asta pentru că ea umple toată izolarea, dar izolare înseamnă și grijă pentru intimitate și spațiul personal al celuilalt, așa că revin în camera mea.

În camera mea am încercat să muncesc ca înainte, să-mi pun *deadline*-uri ca înainte și să trag de mine. Asta la început, când încă credeam că starea asta virusată presupune doar o simplă ajustare. Însă ceva nu mergea: lucrurile nu se mai legau, motivația părea o glumă expirată, energia scădea zilnic. Mi-am dat seama că nu sunt singura, că presiunea din jur, tot ceea ce vine către noi, imaginile cu suferință și moarte, precauțiile zilnice, ritualurile anxiozante ale dezinfectării dezinfectanților și incertitudinea care a luat-o razna schimbă totul. Nu e o ajustare, e altceva. E o presiune generală, îngrijorare, neputință în fața suferinței celorlalți, și toată această supă de emoții se cere recunoscută. Cere alt regim: unul în care suntem mai blânzi cu noi și nu ne biciuim să fim productivi, orice s-ar întâmpla, unul în care ne recunoaștem stările, îngrijorările, neputințele, dorințele și găsim un răspuns care ne face bine. Iar acel răspuns e foarte diferit, pentru fiecare în parte, și e important să acceptăm asta.

Mi-am imaginat inițial că o să pot să scriu la o proză începută mai demult. Sau că o să pot scrie poezie. Mi-am imaginat timp. Mi-am imaginat prost. Am putut doar să-mi văd de scrisul la revista pentru care lucrez de zece ani, *Observator cultural*, am putut să redactez o carte care m-a făcut să râd și pe care abia aștept s-o văd în librării, am putut să scriu câteva cronici și să fac interviuri *via* email, inevitabil cu Covidul în discuție. Am putut să scriu mailuri și să rezolv, punctual, tot ce a fost de rezolvat. Pe scurt, muncă de mentenanță. Dar până acum nu mi-a ieșit niciun text personal. Ficțiunea e în *lockdown* total, n-am mai avut acces la ea scriind. Dar cititul a funcționat. Păcat că n-am avut prea mult timp pentru asta, pentru că noua stare de lucruri pe mine m-a prins din nou în modul de hamster care aleargă pe rotiță, cu sufletul de rozătoare la gură. Ce face, așadar, hamsterul în izolare, de nu are timp nici să respire? Păi, odată că lucrează la ce-a zis înainte, apoi face teme ore în șir cu puiul de hamster, pentru că școlile s-au închis, dar școala merge mai departe, apoi hamsterul gătește, spală, curăță, dezinfectează, distrează puiul de hamster, veghează accesul la tabletă, schimbă mesaje cu alte rozătoare prinse pe propriile roți și face provizii. Seara, se lungește la discuții despre sinteza zilei. E un hamster organizat și eficient, cât poate el de atent și de grijuliu. Doar că se simte lipsit de creativitate și uneori e irascibil. Și foarte obosit.

Mă gândesc în fiecare zi la cât sunt de norocoasă. Mă gândesc că starea asta e incomparabil mai bună decât a altor semeni. Că sunt oameni care nu au unde dormi, că sunt oameni striviți de griji care mie nu-mi trec prin cap, femei închise în casă cu parteneri violenți, oameni nevoiți să muncească în

condiții de mare risc, oameni despărțiți de cei dragi, care trăiesc o altă formă de singurătate acum. Nu e singurătatea pe care am reușit, fiecare, s-o îmblânzim, în câte-o ipostază. E o singurătate care pentru foarte mulți dintre noi poate fi riscantă. Rea. Nocivă. Câinoasă. Cred că e important să ne gândim foarte limpede acum că nici nevoile și nici resursele noastre nu sunt aceleași. Și că singurătatea și izolarea nu se trăiesc și nu se suportă după aceeași rețetă, că nu avem condiții identice pentru a trece prin asta, că sunt oameni fragili, pe care perioada asta riscă să-i facă și mai fragili.

Am încercat să reiau legătura cu oameni care înseamnă mult pentru mine și s-o păstrez, așa cum pot, în perioada asta. Nu am reușit mereu. Uneori am întârziat cu răspunsul, alteori am uitat de mine, pe rotiță, și nu am apucat să scriu înapoi atât de prompt pe cât aș fi vrut. M-am simțit vinovată și apoi mi-am dat seama că, de fapt, comunicam cu mai mulți oameni decât de obicei. Și nu nimicuri și amabilități. Vorbeam despre viețile și temerile noastre, despre doruri și regrete, poate despre lucruri pe care nu ni le-am spus mai devreme, lucruri cu un impact emoțional rar. Am încetat să număr conversațiile deschise și m-am bucurat că toți acești oameni sunt acolo, că sunt bine, că ne gândim unii la alții, că îmi scriu și că le scriu, chiar dacă uneori depășim deadline-ul cu reply-urile.

Ce am mai făcut? Pentru prima dată în viață, am făcut sarmale cu partenerii de izolare, ca să găsim un sens căpățânii de varză murată trimise de părinți. Și vegane, și normale. Toată lumea s-a declarat mulțumită. Am descoperit că am congelatorul plin cu pungi de vișine culese din vișinul alor mei, acum doi ani, și că nu pot să mai stochez mare lucru în congelator. Așa că am început să dezgheț pungile cu vișine. Kilograme de vișine. Au urmat discuții în grup despre ce facem cu vișinele. Încă avem, și vișine, și discuții, mai puțin idei. Azi-dimineață, am mâncat vișine cu miere. Cred că, dacă mai durează mult toate astea, o să ajung să fac supă de vișine și o să mă simt din nou creativă.

Acum, cu proviziile. Mi-am dat seama că, oricât aș fi de responsabilă și atentă cu resursele, pe mine cumpăratul exclusiv de nevoie, dar de nevoie din asta de popotă militară, ajunge să mă neliniștească. Nu aș vrea să sune ca și cum nu-mi dau seama de proporțiile situației, dar viața aia de dinainte, cu micile ei scăpări și nesăbuințe financiare scurse și pe altceva decât Domestos și neperisabile, îmi lipsește. Așa, cu presiunea economiilor și cu spectrul ăsta al unei incertitudini generalizate, legate de joburi și colaborări, am senzația că sunt în modulul de supraviețuire pe termen nelimitat și presiunea începe să tulbure apele. Reflexul ar fi să-mi iau ceva inutil, ca

să-mi alimentez, momentan, senzația că totul e OK, un tuș de ochi n-a intoxicat planeta. Dar știu că și asta e un semn al unor obișnuințe nesănătoase, iluzia că tot cumpărând ce e cvasi-inutil și abia apărut ești în siguranță, că lumea merge neamenințată mai departe, producând veșnicul nou, tonic și disponibil la raft. A fost o bună observație și acum încerc să învăț alte modalități de autocalmare, care să nu aibă legătură cu achiziția de chestii noi. Dar, când vine vorba de cărți, tot planul sare în aer. Îmi vine să-mi comand încontinuu.

Relația cu obiectele s-a schimbat și în alt mod. Înainte, hainele, machiajul, toată parafernalia îngrijirii și decorării personale era cea mai folosită, vânturată și reînnoită. Acum, oricât m-aș schimba eu prin casă și oricât m-aș machia – că îmi place și nicio criză n-aș vrea să schimbe asta –, cele mai folosite și băgate în seamă obiecte sunt, tananana: oale, cratițe, boluri, farfurii și suita de ustensile de tocat-tăiat-scurs-pasat. Era cât pe ce să-mi cumpăr un capac de tigaie la ultima vizită la Carrefour, un alt semn că, iată, ceva neobișnuit e în aer și nu poate fi negat. Mi-am cumpărat, în schimb, fertilizator și semințe de busuioc, fiind ferm convinsă că am luat coriandru pentru micro-grădina din singurul micro-balcon. Am aici câteva ghivece cu salată și fel de fel de plăntuțe. Un prieten cu mult mai tipicar cu grădinăritul decât mine mi-a spus, plictisit, că mă prostesc: salatele nu cresc în ghivece, și cu atât mai puțin leușteanul. N-o să am ce salată să fac din frunzulițele alea. Mă uit la ele cum cresc și cât sunt de verzi și de uimitor de proaspete. Și salatele, și menta, și leușteanul. Aș vrea să nu mă ating niciodată de ele, iar ele să crească proaspete, verzi și fragede și nici un anotimp să nu le schimbe. La fel cum aș vrea ca perioada asta să nu schimbe ce e mai proaspăt, mai delicat și mai fraged în noi. Să nu ne asprească, să nu ne usuce.

De fiecare dată când mă apropii de o fereastră îmi imaginez marea. Să fiu la mare, să ajung din nou la mare, sau la ocean, sau la orice ar fi, sunt printre cele mai puternice dorințe din perioada asta. Mă uit la un serial în care oamenii stau aproape de ocean și se trezesc în fiecare dimineață cu întinderea aia senină și sclipitoare atât de aproape de ei. Mă uit la maximum două episoade pe zi, intervalul în care mă mut în viețile altora (n-aș schimba-o pe asta pentru nimic!), îi privesc cum aleargă pe plajă, cum își beau cafelele cu briza, cum privesc oceanul de la ferestrele lor enorme, iar corpul și creierul meu sunt înfășurate în lumină și valuri, lumină și valuri cât vezi pe ecran. Îmi imaginez mirosul de cafea și beau din cana mea cu Earl Grey, respirând ușurată. Ies de acolo ca de la terapie!

Uneori mă uit la poze din călătorii, unele recente, și toată ruptura asta, toată răsturnarea pe care o trăim acum, pare de un

neverosimil aiuritor. Îmi amintesc primele zile de primăvară pe care le-am trăit anul ăsta nu în România, ci în Spania, în februarie. Atunci, verdele care inunda Madridul și lumina blânduță și caldă din Piața del Sol îmi păreau neverosimile, comparate cu uscăciunea rece din București. Acum, neverosimilul curge în toate direcțiile, nu mai e legat doar de mici uimiri personale, ci de faptul că trecutul cel mai recent, chiar și cel mai banal, pare atât de rupt de noi, atât de liber, atât de extravagant. Îmi amintesc cele mai frumoase orașe în care am fost, reconstruiesc milimetric scene, rute, oameni, feluri de mâncare, bilete de metrou, corpul dezorientat, împins prin orașe străine la primele ore ale dimineții, după nopți din care n-au rămas poze. Îmi amintesc cum e să cauți ceva pierdut printr-un oraș pe care nu-l cunoști, căutarea care l-a apropiat de tine. Zgomotul de vase care trece prin ferestrele deschise ale micilor restaurante când se apropie ora prânzului, zarva din cele mai aglomerate piețe, mici frumuseți în balcoane și vitrine. Nu voi enumera descrieri, toți avem propriile colecții. Mi se strânge inima când mă trezesc rugându-mă, aproape inconștient, să nu fie ultimele.

Cred că unele dintre cele mai mari lipsuri, în izolare, sunt noutatea palpabilă, semnele schimbării, prospețimea: imagini noi cu care să te întorci acasă din oraș, un buchet de flori care miros înnebunitor, o conversație abia încheiată cu cineva care-ți pune ideile în mișcare și un zâmbet pe față, o carte nouă zărită în vitrina unei librării sau, pur și simplu, un film oarecare, abia intrat în cinematografe, pe care ai chef să-l vezi la cinema, de dragul ieșitului la cinema. Aici nu se poate improviza prea mult, chiar dacă sunt lucruri care ajută. Am constatat că avantajul *hoarder*-ului (recunosc public) e că are mereu variante la variante. Unde un minimalist responsabil păstrează două farfurii albe, *hoarder*-ul înghesuie patru sosiere *vintage*, decorate în stiluri diferite, niciodată folosite. Și patru ceainice, cu aceeași poveste. Pentru că sunt frumoase și pentru că nu se știe niciodată. Obiectele unui *hoarder* par din recuzita unui teatru care are nevoie mereu să schimbe decorul, orice-ar fi. În perioada asta, platourile, tricourile de toate culorile, colecția de ceaiuri, condimente și nenumărate alte elemente de recuzită pe care abia acum le scot din străfunduri de dulapuri și sertare, pe mine m-a ajutat să schimb câte ceva-ul din fața ochilor, chiar și în izolare. Contemplând turnul de boluri desperecheate, fiecare în alt stil, cât să nu ne plictisim, un prieten, același care s-a luat și de salatele din ghiveci, a izbucnit: *O să ajungi o babă nebună !*, mi-a spus. Până atunci, zic să ne bucurăm zilnic de alt chenar al farfuriilor, chiar dacă priveliștea de pe fereastră nu se schimbă radical. Și, dacă e

cineva interesat, am și două pungi de păr fals: una turcoaz și alta roz. Pentru varietate.

Mi-e dor de prietenele mele cu care rezolvam și reparam tot, de capetele noastre apropiate pe lângă pahare și boluri cu scoici (poziția de bază la împărtășit secrete), de părinții mei, care-mi trimit poze cu vișinul înflorit, de sora mea, căreia îi fac doar cu mâna, din stradă, când se întâmplă să trec prin fața blocului. Mi-e dor de familia mea mare, largă și pestriță, în care intră atât de mulți oameni pe care îi iubesc, de atâtea vârste și din atâtea locuri. Cu tot acest dor și cocktail de emoții, îmi imaginez o mare și nesfârșită petrecere de ieșire din izolare, o petrecere înainte de care sigur mi-aș face o cafea tare, o petrecere pentru care aș fi gata să sparg și câteva farfurii.

Bogdan O. Popescu

„viața, de acum, chiar cu teste bune, este despărțită de ea însăși“

transmiterea de la mine la mine

sunt la spital, de gardă
sunt asimptomatic, însă simt că sunt și COVID pozitiv și COVID negativ
deși testele sunt negative
mă tem ca eu să nu mă infectez pe mine
mă duc și mă spăl îndelung pe mâini, pe încheieturi, pe față, pe nas
încă și încă o dată
pentru că nu pot să mă izolez eu, de mine, nu mă pot carantina
de poveștile mele senzaționale, de amintirile mele voluptoase
sper ca eu cel rău să nu îl infecteze pe eu cel bun
îmi aduc aminte de superpopescu și de minipopescu
îmi aduc aminte de mine, cel rămas în urmă, și de mine cel trecut mai departe
și mă gândesc că tot ceea ce face infecția asta acum a făcut mintea mea mai înainte
și hotărăsc să mă despart eu de mine, să nu ne mai întâlnim niciodată
eu cu mine, și se întâmplă în mintea mea
cum că și minipopescu și superpopescu s-ar îmbolnăvi, pentru că această infecție
nu poate despărți tot fără niciun efect advers.
viața, de acum, chiar cu teste bune, este despărțită de ea însăși
viața nu mai are orchestre.
viața nu mai are grandoare.
transmiterea de la mine la mine reduce polifonia lumii la un fluierat.

Diana Geacăr

„Ca un om sătul de a fi om, așa cred că eram, așa mă văd acum, în același timp ținându-se strâns de ceea ce ne face umani, promovând empatia, toleranța, bunătatea. Să-i lași pe cei din jur să fie oameni, iar ei, la rândul lor, să te lase să fii om.“

Îmi pot aminti iar visele

De când mă știu visez la o casă undeva în pădure, în care să locuiesc împreună cu familia mea și animalele noastre și să muncesc pământul. E un loc în care mă simt bine, pe care îl vizitez adesea în minte. Un loc în care mi-am dus tot ce-mi place mie din lumea asta.

Înainte de perioada asta ruptă parcă dintr-o carte pe care visam să o scriu, aveam o tot mai mare problemă cu timpul. Eram copleșită de traduceri, job, responsabilități de familie, nevoia de a citi, nevoia de a scrie. De gânduri că traduc prea mult, că nu mai am timp pentru scris, de gânduri că, și dacă aș avea, oricum nu o să-mi iasă cartea. Am observat cu uimire cum cartea la care lucram ajunge să semene tot mai mult cu realitatea și am făcut o pauză – credeam că scriu povești, iar asta-mi dădea o stare de bine, eram la adăpostul imaginației.

Terminasem traducerea unei cărți și mă pregăteam să încep alta când a fost declarată starea de urgență. Până atunci, soțul meu îmi tot atrăgea atenția la știri, la situația din China, apoi din Italia, aruncam o privire peste umăr la televizor, ziceam *Aoleu* și mă întorceam cu fața la laptop.

Nu l-am mai dus pe Filip, fiul nostru, la grădiniță, apoi eu nu m-am mai dus la job, apoi nici Mircea, am lucrat amândoi de acasă. În ciuda spaimelor, am simțit că mi se relaxează corpul și mintea, că nu mai fac totul în goană, că nu mai urmez un plan bătut în cuie, cam același, zilnic, un plan pe care trebuia să-l bifez punct cu punct cu strictețe, pentru că aveam timpul calculat la minut. Am renunțat la orice fel de plan și de program. Lucrurile nu mai aveau aceeași importanță, așa cum se întâmplă atunci când se clatină lumile.

La început, am vizitat multe muzee online, câteva zile la rând am umblat mult prin Muzeul de Istorie Naturală Smithsonian, mi-a plăcut foarte mult, mă simțeam ca într-un joc pe calculator, dar fără NPC-uri (*non-playable characters*) și misiuni. Și mă tot gândeam să mă joc iar jocurile pe care le joc de ani de zile, care fac parte din normalitatea mea, adică Skyrim și Witcher 3. Și mă joc – când apuc.

Zilele se topesc una într-alta, noi ne agățăm de normalitate. De exemplu, eu și Mircea facem liste normale de cumpărături, mâncare și curățenie, certăm pisicile, pe Washington și pe Tobița, când fac mofturi la conserve, o ducem pe Happy dimineața și seara să-și facă treburile afară; ne jucăm cu Filip; când ne moleșim prea tare, dăm drumul la muzică și dansăm toți în sufragerie, iar Happy se învârte și latră a nedumerire; ne mai uităm la un film, dar mai mult cu Filip la desene. Vorbim

și ne vedem în fiecare zi la telefon cu buni (mama mea). Eu îmi beau cafeaua cu ea prin Messenger, dar doar câteva guri, că-mi ia Filip telefonul să se joace cu ea „fețișoare“, adică pun filtrele alea cu fețe haioase și se prăpădesc de râs. Am mai tradus cât se jucau băieții, acum mă mai gândesc la cărțile pe care le am în lucru, mai scriu câteva rânduri la o nouă carte de proză scurtă, sau pur și simplu las rotițele din cap să meargă în timp ce băieții fac cazemată pe balcon sau un Lego în sufragerie; îi mai citesc lui Filip din cărțile lui, acum din cărțile cu Pettson și Findus, i-am luat câteva de ziua lui și ne plac mult, ne prăpădim de râs, sau îmi citește el mie din ele, știe să citească destul de bine; beau cafea fierbinte și fără zahăr, ca întotdeauna, și citesc.

Sunt un scriitor care ascultă foarte mult de cititorul interior. Scriu cărți pe care aș vrea să le citesc. Înainte de perioada asta de autoizolare, ajunsesem la un punct în care pentru mine literatura însemna o demonstrație de imaginație, o etalare a puterilor imaginației. Cititorul din mine adora să surprindă tehnici ingenioase, povești nemaicitite, dar cu personaje credibile, se plictisea ușor de o poveste care se desfășura doar în planul real. Eram de-a dreptul fascinată de literatura *new weird* (unul dintre scriitorii reprezentativi e Jeff VanderMeer, care-mi place foarte mult), narațiuni în care autorii îmbină diferite genuri (horror cu SF, de exemplu), pe care le infuzează cu elemente din realitate (empatizezi ușor cu personajele, universul creat dă impresia de familiaritate, nu are atmosferă de basm), căutând să spargă clișee. Pe la începutul perioadei de autoizolare, am terminat de citit volumul de proză scurtă *Exhalation: stories*, de Ted Chiang, care mi-a plăcut mult de tot și e chiar o lectură potrivită pentru perioada asta (mai ales minunata proză *The Great Silence*, în care un papagal vorbitor, ca purtător de cuvânt al speciei sale pe cale de dispariție, lasă un mesaj foarte emoționant oamenilor, ocupați să caute semne de viață inteligentă în Univers), dar apoi m-am trezit că simt nevoia să citesc proză cu oameni obișnuiți, de parcă mi-era teamă că o să uit că sunt om, sau de parcă mă pregăteam să țin doliu după tot ce e firesc și uman, tot ce-a fost firesc și uman până acum. M-am gândit la cărțile pe care le tot amânam din diverse motive și am început *Prietena mea genială*, de Elena Ferrante. Sunt la al patrulea roman din tetralogie acum. Cărțile astea m-au năucit. Și mă gândesc la ale mele, scrise și nescrise încă, apoi mă gândesc cu amărăciune ce rost mai are să scrii, un gând care îmi pică și mai greu acum, când totul e pe cale să se schimbe. Modul în care înțelegem oamenii, viața, literatura.

Dar apoi vine gândul ăsta, că e foarte important să te agăți de normalitatea ta, mai ales în momente de criză, când se

clatină lumile, iar normalitatea mea a fost dintotdeauna literatura, și iată că văd rostul din nou, chiar dacă nu cred că o să scriu vreodată ceva atât de cald și de adevărat ca Tetralogia Napolitană.

De ziua lui Filip – a împlinit cinci ani de curând – i-am pregătit un tort, am dansat și ne-am bucurat în casă cât am putut de mult, i-am dat cadourile comandate pe Internet. Dar a avut parte și de alte cadouri. În perioada asta de autoizolare, a nins pentru prima dată în orașul nostru. Toată iarna am așteptat cu nerăbdare să ne dăm cu sania. Am ieșit cu el afară cinci minute, să atingă zăpada. Am adunat zăpada strânsă pe mașină și i-am făcut bulgări pe care el i-a aruncat cât mai departe. Am râs, ne-am bucurat, am inhalat toată bucuria posibilă în câteva minute, am urcat în casă. Până seara, zăpada rămasă s-a topit ca și cum n-ar fi fost. În altă zi, când am ieșit până la gunoi cu Filip, mare bucurie, am văzut o buburuză și am pus mâna pe ea. Pe mama nu am mai văzut-o de o lună. Îi spun lui Filip că trebuie să avem răbdare, că o să treacă perioada asta și o să ieșim iar la plimbare, o să mergem pe la buni, o să mergem la joacă. Când? mă întreabă el. În curând.

Mă gândesc că ne-am întors cumva la timpul dilatat al copilăriei, încărcat de posibilități, când zilele erau foarte lungi, nu le vedeai capătul, iar vacanța de vară era imensă. Înainte de izolare, nopțile mi-erau scurte și fără vise. Acum, la fel ca în copilărie, în fiecare dimineață îmi pot aminti ce am visat. Unul dintre visele recente: mă plimbam prin oraș, liberă din nou, mă uitam în jur, ferindu-mi ochii de lumina soarelui, și-mi spuneam uimită *Ia uite, câte s-au schimbat pe strada asta.* Strada din vis, la fel ca în realitate, era la numai câțiva pași de casă.

Nu suport lipsa de rațiune, mă feresc de isterie, și totuși, am avut momente de panică atunci când au început să crească numărul de îmbolnăviri în România și de decese în Italia. Mi-era tot mai greu să respir în casă, iar când ieșeam cu Happy seara, să-și facă treburile, mi-era frică să o fac. Am fost și răcită, și câteva zile, când m-am simțit mai rău, mă vedeam în cel mai urât scenariu posibil. Gata cu știrile, mi-am spus. Panica, isteria mi se par mai periculoase decât orice fel de boală. Acum pot să respir din nou, dar numai soțul meu se duce la cumpărături – cu mască și mănuși, bineînțeles.

Mult bine mi-au făcut lecturile online. Am primit mai multe invitații, m-am înregistrat citind poezii sau fragmente de proză (din volumul de proză scurtă *Cine locuiește la subsol* sau din romanul pentru copii *Ce văd dragonii*) și am descoperit că e o experiență care îmi place. Îmi plac lucrurile care-mi aduc senzații noi, nemaisimțite până atunci.

Ca un om sătul de a fi om, așa cred că eram, așa mă văd acum, în același timp, ținându-se strâns de ceea ce ne face umani, promovând empatia, toleranța, bunătatea. Să-i lași pe cei din jur să fie oameni, iar ei, la rândul lor, să te lase să fii om. Și simt izolarea ca pe o perioadă de refacere a organismului planetei și de resetare a umanului – o întoarcere la firesc, empatie, o curățare de artificial, deși artificialul (mediul online; sau distanțarea socială, un mod de viață nefiresc omului, animal social) ne ajută să ducem la capăt perioada de izolare.

S-a tot pomenit de război, că suntem în război, și mi-a revenit în minte un gând care-mi apărea de câte ori auzeam știri despre tensiuni dintre anumite țări, când spuneam, în glumă, că gata, începe Al Treilea Război Mondial. Dar nu. Ăsta este. Ăsta e Al Treilea Război Mondial. Lupta cu un virus care se rostogolește pe harta lumii, lovind o țară după alta. Iar după ce ne vom elibera, o să fim zguduiți o vreme, apoi o să începem să uităm. Avem o mare capacitate de uitare, de-aici și senzația că istoria se repetă, dar, totodată, uitarea e necesară vieții, evident. O altă forță în univers, opusă capacității de uitare a oamenilor, cred că e un puternic instinct de conservare al marelui organism, și acesta acționează atunci când viața ființelor de pe planetă deraiază.

Nu aveam cine stie ce viață socială înainte, nu am nostalgii de-astea, dar îmi lipsește contactul cu natura, îmi lipsesc spațiile deschise, lumina soarelui pe piele, vântul pe la urechi.

Mă uit pe geam la copaci și îmi imaginez cum se simte scoarța lor și cum miroase. De când am intrat în autoizolare, i-am văzut cenușii, oameni care nu mai au nimic de spus, i-am văzut înfloriți, stând la soare ca-ntr-o baie de uitare, i-am văzut bătuți de vânt și de zăpada de-o zi, de fulgi mari care se amestecau cu petalele. Îi văd acum verzi, cu frunze tot mai mari. Sper să fie tot verzi când vom putea ieși.

Timpul petrecut în bucătărie a devenit o plăcere. Cât oalele fierb pe aragaz, eu ascult păsările la geam. Am devenit tot mai interesată de păsări, le urmăresc zburând cu crenguțe în cioc, spre cuiburile lor, apoi le caut pe Internet. Dar mi-ar trebui un binoclu să le văd mai bine. Sau să vină ele la fereastra mea, să se prezinte. Le las firimituri de pâine pe pervaz.

Mă uit foarte mult la animale și păsări și pe Internet, mai ales pe explore.org, un site educativ, și-mi imaginez textura și mirosul lor. De vreo lună urmăresc pe site-ul ăsta un cuplu de vulturi americani – sunt camere instalate în jurul cuibului, care transmit în timp real. I-am văzut clocind ouă în noapte și zi, în ploaie, soare sau zăpadă, acum îi văd hrănindu-și puii cu pește. E o bucurie.

Îmi tot apare în minte o scenă dintr-un film pe care l-am văzut cu mulți ani în urmă, *Omul problemă* cred că este: personajul aude printr-un perete râsete de copii, triluri de păsări, deci sunete de viață, de libertate. Sparge pereții, nu mai știu exact, ideea e că reușește să iasă de unde era închis, sperând că va ajunge într-un spațiu deschis, cu oameni, păsări, valuri, soare. Și ajunge într-un alt apartament. Râsetele de copii și trilurile de păsări se auzeau dintr-un casetofon aflat pe masa din bucătăria cuiva, care probabil asculta caseta aia ca pe un album de muzică preferat. *The World of Human Beings – Greatest Hits*.

Caut să râd cât mai mult, râd cam la toate meme-urile și glumele de pe Facebook. Dau multe inimioare.

Mi-e dor să fiu în mișcare. Cele mai bune idei, versuri, fragmente, îmi veneau în timp ce mergeam lejer pe stradă, iar acum nu mai pot face asta. Mi-e dor să știu că pot ieși oricând, dar că eu sunt cea care alege să stea în casă. Așa am fost dintotdeauna. O scurtă plimbare înseamnă acum un drum până în fața blocului, să iau un colet. O plimbare mai lungă înseamnă un drum până la gunoi. Ne luăm din plimbările astea atât de multă bucurie acum. Învățăm din nou să ne restrângem.

Flavius Ardelean

„Viața s-a întors printre ei, totuşi. Oamenii au început să coboare în stradă zilnic şi să-şi vorbească, ziarele au început să tipărească, televiziunea să macine cele întâmplate. O lună, cică, atât a durat acea boală, ce i-a alungat pe toți în case şi-n vise, fugăriți din calea strălucirii ce a lăsat loc mucegaiului ce a lăsat loc transparenței.“

De cealaltă parte a visului

I.

Totul a început cu un vis, pe care l-au împărtășit pe deasupra pernelor, dar căruia niciunul dintre cei doi nu i-a oferit atenție în zori, deși smocuri grele din el încă mai atârnau de ei la cafeaua de dimineață. Nu mai credeau de mult în vise și au avut grijă să scuture amintirea acestuia pe deasupra cănilor de cafea, gata să se scufunde cu totul în starea de veghe. Nu știau că visaseră amândoi același vis și nici că-l împărțiseră cu întreaga lume. Se făcea că stăteau toți în geamuri, privind spre depărtări și clipind des, iar totul în jur strălucea.

Ceva din strălucirea aceea iritantă încă îi mai deranja la trezire, așa că amândoi și-au frecat ochii înainte de a rosti în același timp:

– Azi o să fie cald, trebuie să ajung la...

– Să mergi până la...

Au râs; li se întâmpla des așa ceva, dar râsul s-a spulberat îndată pentru că greutatea zilei își făcuse simțită prezența între ei și, odată cu ea, și amintirea ultimelor săptămâni. Fuseseră luni grele la finalul cărora tatăl său s-a stins încet, la numai câteva săptămâni după moartea soției sale, mai mult răpus de durere decât de boala necruțătoare ce îi dăduse târcoale atâția ani la rând și care, în cruzimea sa, sărise parcă într-o noapte dintr-un trup în altul și o cotropise și pe cea care îi fusese alături vreme de cincizeci de ani. În zilele prea calde, bărbatul trebuia să plece de acasă și, în drum spre serviciu, să urce pentru a aerisi apartamentul părinților săi morți; un gest banal, dar dureros.

– Da, o să trec pe acolo în drum spre muncă. Termin cafeaua asta și mă îmbrac.

Ea a dat din cap și și-a mutat privirea pe geam, țintuind-o pentru câteva clipe pe cerul limpede, albastru, fără nori. Îi amintea de ceva, dar visul se dispersase deja, se întorsese în acele regiuni fierbinți ale minții, aceleași în care se refugiase și visul lui. El i-a urmărit privirea, dar ochii săi nu au zăbovit asupra cerului. Avea treabă de făcut.

S-a îmbrăcat, a luat cheile din bol și a ieșit pe ușă, dar s-a întors în prag și a strigat:

– Te pup. Ne vedem deseară.

– Te pup. Ai grijă.

A pornit pe străzi lăturalnice pe care le știa bine încă din copilărie, dar care în acea zi îi păreau străine: o stranie strălucire pusese stăpânire pe blocuri și pe asfalt, pe copaci și pe mașini, de parcă le-ar fi zărit acum pentru prima dată.

Oamenii pe lângă care trecea nu îi aruncau nicio privire, căci și ei păreau interesați peste măsură de acea strălucire înțepătoare ce smulgea câte o lacrimă. A clipit de câteva ori apăsat, iar când s-a uitat din nou în jur, în acea clipă fugară, până ca lumina puternică să pună din nou stăpânire pe ochiul său, a putut zări ce se ascundea pe sub strălucire: era ca și cum țesătura lumii fusese mâncată pe alocuri de un mucegai firav; era ca și cum ar fi putut vedea prin el până dincolo de toate lucrurile.

A ajuns la scara blocului, a urcat la etajul patru și a intrat în apartament. În aer încă mai pluteau mirosul de tutun al țigărilor tatălui și cel de cremă mentolată a bătrânei și și-a spus că asta trebuia să fie ceea ce se înțelegea prin bântuirea duhurilor: să nu poți scoate mirosul celui plecat din cele ce au rămas în urmă. A deschis toate geamurile și s-a uitat în stradă. În ferestre oamenii se adunaseră la fel ca el, privind în jur ca prin vis la strălucirea ce se risipea încetul cu încetul, lăsând în loc imense pete de mucegai, ca pături de semitransparență aruncate peste lume. Știa că ceva se întâmpla, simțea frica, însă era o teamă exilată în ținuturile reci și vântoase ale ființei, nicidecum una ce l-ar fi putut împinge să fugă, să strige, să se întoarcă degrabă la soția sa pentru a o salva. Pe nebănuite, transparența din lume pusese deja stăpânire pe sufletul său, iar vaste continente din el se scufundau, îngreunându-i gândul și fapta. În scurt timp se mișca prin casă ca prin melasă.

Aerul se schimbase, era lichid scurs din transparența ce se scursese din mucegaiul ce se scursese din strălucirea ce se scursese din lume. Lumea se golea de tot ce o trăgea în jos și totul era mai ușor. Bărbatul plutea prin apartamentul părinților săi, precum plutise prin lichidul primordial al părinților săi cu treizeci și nouă de ani în urmă.

II.

Ea nu știa cât timp trecuse de când își luase la revedere de la el. Puteau să fi trecut minute, puteau să fi trecut ore. Îndată ce a rămas singură, și-a mutat privirea de pe strălucirea de afară, pe punctele negre și verzui de pe tavan. Nu fuseseră acolo cu o zi în urmă. Dar, până să ajungă în baie să caute soluția împotriva mucegaiului, mișcările au prins-o din urmă pe hol și au încetinit-o; a simțit adânc de tot cum ceva s-a rupt în ea și gândul i-a fugit la el, aflat departe de ea în acele ruperi succesive doar bănuite. Ajunsă în baie, s-a oprit, căci transparența îi devorase deja inima și nici nu s-a mai putut mira când a văzut baia roasă cu totul de acea molimă.

A plutit prin apartament până târziu în noapte, mișcările-i greoaie, glasul neputincios, strigând către el, către geamul deschis, sperând că poate o auzea, dar vocea îi împingea

cuvintele cu greu, vorbele se poticneau pe pervaz și se rostogoleau în transparența de afară ce transformase, în doar câteva ore, totul în nimic. De dincolo de pereți auzea alte strigăte: cei care rămăseseră singuri în case urlau în gol.

Noaptea s-a prăbușit peste lume și, la scurt timp după, ea a adormit. A visat că undeva, unde cotitura minții se întâlnește cu pliul lumii, soțul ei se năștea din nou în lumea din capul ei; era însă doar un vânt ușor, ca un gând încă nerostit, ca o dorință. La trezire visul s-a spulberat, însă ea a rămas cu amintirea lui încă vreme îndelungată. Lacrimile se scurgeau de pe bărbie, dar dispăreau îndată în golurile ce se căscau necontenit în jurul ei.

A încercat de câteva ori să iasă din apartament, însă pasul făcut peste prag a purtat-o înapoi în casă, holul ei, un mic labirint din care ieșea mereu tot în sufragerie. Și-a petrecut câteva ore făcând asta, până când a obosit de plâns și de mișcările greoaie prin câlții de transparență. Când și-a privit mâinile și picioarele, a observat că erau străvezii, dar nu a putut plânge, căci și acele glande dispăruseră din corp. Așa că a așteptat noaptea.

Iar noaptea a venit și, împreună cu ea, și bănuiala că el se întrupa în visul ei, că prindea cheag și miez și că, dacă avea să viseze suficient, cândva avea să prindă coajă și trup și, poate, cândva avea să-i și vorbească. S-a trezit și, pe jumătate adormită, a auzit mișcare în cealaltă cameră. A privit într-acolo și i s-a părut că vede o umbră trecând. A fugit spre cameră. A durat mult – prea mult, pentru că, trecând pragul, umbra s-a spulberat. A căzut în genunchi și a plâns.

În partea cealaltă a orașului, el auzea din camera părinților săi pe cineva plângând. S-a mișcat greu, dar a ajuns plânsul din urmă și o clipă i s-a părut că vede o siluetă din fum chircită în mijlocul încăperii. A clipit o dată și a pierdut-o. S-a lungit pe acel loc, chiar între două goluri căscate în lume, și a mângâiat podeaua, încercând să o strige pe nume, dar a găsit că numele ei fusese și el șters de acea pestă și nu mai știa cum o chema. Dormea, iar în vis, în vis îi știa numele și o vedea din nou căpătând formă: se plimba, pe jumătate ivită, prin coridoarele minții sale, alungând golurile ca pe pânze de păianjen și prăbușind structuri ale transparenței în valuri după valuri de cioburi strălucitoare. Iar când se trezea, descoperea că încă ceva din el fusese oferit tribut molimei și încă ceva din el se îndepărtase și dispăruse. Însă nu dispera, pentru că bănuiala că visul își găsea ecou în lumea sa era ceva ce îi oferea speranță: cu fiecare zi ce trecea îi vedea umbra trupului abia zărită prin apartament; ea prindea formă și se mișca prin casa părinților săi ca prin visul său, și el era fericit.

Fericită era și ea să vadă că, la câteva zile după ce îi apăruse prima dată în vis, silueta lui căpăta tot mai multă greutate în lumea din jur, plimbându-se prin apartamentul lor ca și cum se întorcea acasă. Și fericirea nu se spulbera nici când, parcurgând labirintul holului ca într-un pelerinaj potrivnic, se oprea în fața oglinzii și vedea că încă ceva din ea dispăruse. Tristețea o cuprindea însă când înțelegea că forma întrezărită a celuilalt încă nu părea să știe de existența ei.

Uneori urlau și strigătele lor se întâlneau în pereți cu strigătele tuturor, alteori încercau să iasă, doar pentru a păși înapoi în sufragerie, dar de cele mai multe ori nu făceau nimic altceva, decât să urmărească cu privirea forma celuilalt crescând zi de zi. Din când în când, forma punea mâna pe vreun obiect, îl mișca ușor, dar nu-l cuprindea, alteori umbra nu făcea nimic, părea să privească în gol, de parcă ar fi bănuit că cineva, undeva, ascuns în faldurile transparenței, căuta și aștepta.

Odată cu noaptea însă, visele împingeau plăcile tectonice ale sufletului și ei se întâlneau, ca niște creaturi subterane eliberate; acolo, în vis, își strigau numele și își cunoșteau adevărata formă. Acolo, în vis, își puteau vorbi. Și o făceau – ore întregi vorbeau, unul pe jumătate dispărut, cealaltă pe jumătate apărută. De cele mai multe ori erau brusc aruncați din vis de urletele celor deznădăjduiți din apartamentele vecine.

Și au fost câteva zile, în acele săptămâni, în care umbra celuilalt părea să știe, să-și amintească, să vadă ceva – umbra ei în apartamentul părinților săi și umbra lui în apartamentul lor, în care ea, cea pe jumătate, îl privea cu aceeași privire cu care el, cel pe jumătate, o privea din apartamentul alor săi. Iar într-una dintre acele zile umbrele au căpătat atât de multă formă din cea pe care ceilalți o pierduseră și, pentru câteva ore, golul din ei s-a întâlnit cu plinul din ei și au putut să se îmbrățișeze. S-au ținut ore întregi în brațe, în mijlocul apartamentului lor și în mijlocul apartamentului părinților săi, și lumea, deja încetinită, a stat locului. Au adormit îmbrățișați și au visat că dansau. Și își știau numele, pe cel rostit și pe cel nerostit.

Când s-a trezit, el a văzut că într-adevăr fusese ea în vis, pentru că bucăți din chipul ei i se arătau. Erau chiar acelea care conțineau ochii și nu putea să o privească adânc în miezul lor fără să citească tristețea din ei. În apartamentul lor, ea, apăsată de durere, s-a aruncat pe geam, atât cât mai rămăsese din ea, iar forma lui, atât cât devenise, s-a aplecat peste pervaz după ea. Dar nu avea ce prinde, căci ea, atât cât mai rămăsese din ea, era deja în casă, în spatele lui. A privit-o cum mergea la oglindă, rătăcind prin labirint, și a auzit cum plângea când se

uita la ce-i mai rămăsese: un braț, o frunte cu un ochi, un genunchi. Și tot ea plângea în apartamentul părinților săi, când își privea soțul ros în mijlocul sufrageriei: un nas, două degete, părul.

Au mai trecut doar două zile până când forma ei a prins trup întreg în apartamentul alor săi, iar forma lui a căpătat greutate în apartamentul lor, zile în care nu au făcut nimic altceva decât să prindă în palmă ultimele rămășițe ale celuilalt: un ochi și un deget.

III.

El s-a trezit înapoi în apartamentul său, smuls din somn de strigătele vecinilor. Erau însă altfel de urlete, nu ca cele din ultimele săptămâni; în ele se auzea spaima celui trezit singur în alt loc decât cel în care adormise. El însă nu a urlat, ci a străbătut în fugă apartamentul, căutând-o. Nici urmă de ea. A dat buzna afară din apartament și a fugit spre apartamentul alor săi. Nu s-a oprit pe drum să întrebe nimic pe niciunul dintre cei care fugeau pe străzi așa ca el, toți buimaci și încă scuturând câlții de vis de pe ochi. Lumea era din nou la fel, nici urmă de transparență, nici urmă de strălucire, doar cu un pic din bănuiala mucegaiului. A urcat în apartamentul părinților săi, dar era gol, geamurile erau încă deschise, așa cum le lăsase. Abia atunci i-a strigat numele, pe care acum și-l amintea din nou limpede.

Ea a fost trezită de un strigăt. I s-a părut că-și auzea numele. A sărit în picioare și s-a uitat în jur și a priceput îndată că se afla în apartamentul părinților soțului său, iar geamurile erau încă deschise. Panica a cuprins-o și a fugit până acasă, fără să dea vreo importanță celor de pe străzi care fugeau și ei strigând nume – atât, nume. Un Babel de nume pe străzi, dar niciunul al ei, niciunul al lui. A intrat în apartamentul lor și l-a căutat peste tot, dar în zadar. S-a întins pe pat și a plâns, strângând în brațe pernele și strigându-i numele în așternut. Nimeni s-o audă. A adormit, ostenită de durere, și nu a visat nimic.

Viața s-a întors printre ei, totuși. Oamenii au început să coboare în stradă zilnic și să-și vorbească, ziarele au început să tipărească, televiziunea să macine cele întâmplate. O lună, cică, atât a durat acea boală, ce i-a alungat pe toți în case și-n vise, fugăriți din calea strălucirii ce a lăsat loc mucegaiului ce a lăsat loc transparenței. Iar în acea lună, jumătate din populația lumii a dispărut. Nimeni nu știa însă că jumătatea era mereu cealaltă.

Au trecut lunile. Viața trebuia să revină la normal, să umple acele goluri cumva. El s-a întors la serviciu. Lucra de dimineața până seara, mai mult și mai mult, tânjind ca oboseala să-l răpună și să-l poarte noaptea în vis, unde spera să

o reîntâlnească. La fel se ridica și ea din același pat în fiecare dimineață, așteptând să mai treacă o zi la finalul căreia, poate, avea să-l zărească în vis. Dar nimeni nu a mai visat. Nopțile nu erau decât vaste întinderi de beznă, cețuri întunecate ce se prelungeau peste ei la trezire. Și tot mai singuri erau și tot mai triști. Așa a trecut un an, până când, la început de martie, într-o zi atât de călduroasă, încât trebuiau deschise toate geamurile, cei doi s-au trezit din somn amintindu-și un vis. Se făcea că stăteau în geamuri, privind spre depărtări și clipind des, iar totul în jur strălucea.

Brașov, 13 aprilie 2020

Marian Coman

„De dinainte să o ia pe tanti Rodica, după cum zicea mama, care, mai demult, fără să știe că sunt în preajmă, supărată din nu știu ce pricină, îi spusese unei alte mătuși că tanti Rodica e curvă și că i-a stricat casa «omului ăluia». Casa lui nenea Nelu, adică. Au trecut însă ani întregi până să înțeleg ce a vrut să spună – mi-am închipuit multă vreme că a inundat vreun apartament sau că a găurit un perete pe undeva și, de câteva ori, chiar am studiat cu atenție apartamentul lui nenea Nelu să văd ce e stricat în el.“

Unde. Să. Mă. Întorc.

„apa moartă și verde a oglinzii
s-a aprins deodată,
ca un ochi redeșteptat
sub o pleoapă“
(Dimitrie Anghel)

31 martie 2020

Dragă jurnalule,

Mai întâi este amintirea asta. Mama făcea clătite. Eram la Mangalia, într-o bucătărie mică, la etajul patru al unui bloc de garsoniere, pe la sfârșitul anilor șaptezeci. Aveam, cred, trei sau patru ani și stăteam pe genunchii tatălui meu. Eram doar noi trei și mirosea a vanilie și a dulceață de caise, iar mama lua cu un mic polonic aluat dintr-un castron, apoi avea grijă ca lichidul alb să se întindă uniform în tigaia fierbinte. Asta este una dintre primele mele amintiri și păstrează în ea sentimenul de „acasă“, senzația de liniște, de căldură și de protecție.

Mă gândesc acum că toți avem ascunsă în noi o astfel de amintire și că poate ăsta e motivul pentru care, în situația în care ne aflăm, visăm cu toții la o porție de clătite. O fi, de fapt, pofta de protecție, nevoia de siguranță, amintirea unui cuib dintr-un cândva când totul era bine.

După câte îmi amintesc, mama a înclinat prea mult tigaia din care s-a prelins, cred, o picătură de ulei care s-a aprins, iar flacăra s-a aruncat pe capotul ei negru cu flori roșii de mac. Eu am început să plâng, tata a sărit în picioare imediat ce m-a lăsat pe canapea. Nu, nu s-a întâmplat nicio tragedie. Au stins micul incendiu, m-au alintat, mi-au șters lacrimile și mi-au alungat grijile.

Da, probabil că ai ghicit. Am făcut clătite. Cu cremă de ciocolată și cu dulceață de vișine. Și m-am simțit în siguranță, dar, în același timp, mi s-a făcut dor de ai mei și de clipele de demult, de momentele simple, fără nimic special, dar tocmai de aceea atât de speciale.

V.

1 aprilie

Îmi dau seama că ieri am început cam brusc. M-am hotărât să-ți scriu după o mulțime de zile de stat singur în casă. N-am mai ținut un jurnal de pe la cincisprezece sau șaisprezece ani, așa că mă gândesc că, în atâta vreme, s-au adunat câteva lucruri despre care aș putea să-ți povestesc. Pe de altă parte, zilele acestea nu se întâmplă mare lucru în viața mea, deci o să ne ocupăm în principal de recuperări. În principiu, acum stau în casă toată ziua. Citesc, mă joc, mă uit la filme. Nu, nu mai

muncesc. Sunt în șomaj tehnic și mi se pare că izolarea a picat cum nu se putea mai bine pentru mine.

În februarie m-am despărțit de Andra. După zece ani, dacă poți să-ți imaginezi! De fapt, poți – ești un caiet încă nescris. În paginile tale pot încăpea toate grozăviile, așa că poți să-ți imaginezi și asta. Am ajuns să cred că nicio relație nu poate dura cu adevărat mai mult de zece ani. Ar trebui să se știe că iubirile au termen de valabilitate. Dacă ar exista manuale de utilizare, așa ar scrie: „Iubire mare. Romantism, sex, visuri parțial împlinite. Termen de valabilitate: ١٠ ani".

Andra s-a dus la Focșani, eu am rămas în București.

Izolarea o să ne ajute să ne obișnuim cu singurătatea. O să ne ajute să scăpăm de dependență. Eu aici, ea acolo, fără putință să ne întâlnim.

Mi-a scris ieri pe WhatsApp. Voia să știe ce mai fac. I-am răspuns abia după două ore. „Scuze. Dormeam. Sunt bine, mulțumesc".

A fost alegerea ei, însă așteptam lucrul ăsta amândoi. Nu avea nimeni curaj să facă primul pas, cred.

Știi, azi-dimineață mi-am studiat pentru prima oară după multă vreme chipul în oglindă. M-am bărbierit și mi-am analizat cearcănele. Izolarea îți dă răgazul ăsta. Să fii atent la tine. Să te studiezi. Mi-am privit chipul și m-am gândit din nou la o scenă de demult. La chestia cu oglinda.

Aveam, cred, doisprezece ani. Eram la tanti Rodica, la Constanța.

Scuze. Sună cineva. Revin.

2 aprilie

Este 13.42. Guvernul va anunța la ora 14.00 o nouă ordonanță militară. Astăzi am dat pentru prima oară la știri, după zile întregi. Încerc să nu îmi umplu capul cu informații care mi-ar face mai mult rău. Știu ce se întâmplă, știu și ce urmează: din ce în ce mai mulți bolnavi, din ce în ce mai mulți morți. Un sistem suprasolicitat care se va bloca. O mulțime de incompetenți, o groază de hoți, de impostori și de profitori. O mare de lacrimi. Va fi rău. Mai rău decât în multe alte părți. Fiindcă noi ne pricepem să facem lucrurile mai rele decât sunt. Noi știm să atingem potențialul maxim. Am știut să facem un comunism mai sângeros decât în alte țări europene, am știut să facem o revoluție mai sângeroasă, o tranziție mai violentă. O să știm și acum să fim luați prin surprindere, să fim nepregătiți, incompetenți, indiferenți, lași, meschini. Ne va ieși răul bine. Bine de tot.

De parcă partea asta de Europă are ceva în ea. Ceva stricat. Iar cei care știu să repare lucruri pleacă în alte părți. Să repare

alte țări. Nu am văzut să rămână prea mulți instalatori pricepuți în România.

Ieri a venit curierul cu apa și mâncarea comandate în urmă cu o săptămână și nu am apucat să-ți spun tot ce voiam. Te avertizez că o să dureze.

Îți ziceam că aveam doisprezece ani. În vacanța de vară obișnuiam să ne întoarcem la mare. Spun „să ne întoarcem“ fiindcă ai mei s-au mutat de la Mangalia la Zărești, prin 1983. Așa că în vacanța de vară mă întorceam cu mama și cu tata la mare, la mătușa Rodica de la Constanța. Tanti Rodica era sora mamei. Adică una dintre surori. Familia maică-mii era foarte numeroasă, cu vreo cinci surori și trei frați. Deși era mai mare decât mama, tanti Rodica părea mult mai tânără.

Tanti Rodica și unchiul Nelu aveau un apartament cu două camere. Ai mei dormeau pe canapeaua din sufragerie, iar eu, în aceeași cameră, însă într-un pat improvizat din două fotolii puse față în față și completate la mijloc cu pernele spătarelor așezate una peste alta.

Tanti Rodica și unchiul Nelu dormeau în dormitor, unde mai erau o mașină de cusut și un șifonier foarte vechi. Șifonierul, masiv și negru, avea pe ușa glisantă din mijloc o oglindă foarte mare.

Uneori, când mă puneau să dorm la prânz, îmi aranjau patul din dormitor, acolo unde mirosea a săpun străin, cumpărat de la vaporeni. Dacă avea de plecat pe undeva, tanti Rodica obișnuia să intre *pâș-pâș* în dormitor, atentă să nu mă trezească. Deschidea ușa șifonierului cu mare grijă și își scotea hainele acolo, în fața mea, apoi se schimba în cele de oraș, în timp ce eu mă făceam că dorm, însă îi priveam sânii cu ochii mijiți. Bine, aveam să-mi dau seama, ar fi făcut-o oricum, fie că dormeam, fie că nu. De pildă, într-o zi, când a intrat ceva mai repede, fără ca eu să apuc să-mi ascund cartea sub pătura cu care mă înveleam și să mă prefac că dorm, tanti Rodica nu s-a sinchisit de privirile mele. S-a dezbrăcat, a luat din șifonier un sutien, și l-a potrivit privindu-se în oglindă, s-a uitat la mine și mi-a spus:

– Vlăduț, prinde-mi și mie țâțienul.

Țâțienul, așa a spus.

M-am ridicat, m-am dus în spatele ei și m-am străduit să închid mecanismul ăla atât de complicat. Era pentru prima oară în viața mea când aveam de-a face cu așa ceva.

Tanti Rodica, cu spatele la mine, mă privea din oglindă. Între omoplați avea o aluniță.

– Mulțumesc, mi-a spus zâmbind și, atunci, nu știu cum, mi s-a părut pentru o clipă că oglinda vibrează.

De parcă ceva i-ar fi tulburat limpezimea. Dar a fost doar o clipă. Cam câtă vreme ochii verzi ai mătușii mele au clipit. Ca și când oglinda șifonierului a clipit odată cu ei.

Da, m-am gândit din nou la asta dimineață, în timp ce mă bărbieream. Clipirea oglinzii și tot ce a urmat după aceea sunt amintirile mele obsesive. Stâncile ce revin din valuri după fiecare reflux. Ca durerile de dinți ce apar și dispar doar ca să apară din nou.

Pa!

Vlad

P.S. 1 – Am o tuse de care nu scap. Sper să nu fie...

P.S. ٢ - Știi, mă gândesc că în izolare nu poți da vina pe nimeni. În singurătate, iei doar răul tău cu tine. Și trebuie să-i faci față.

3 aprilie

Aseară mi-am comandat o sticlă de whiskey și două sticle de vin. Cică ajung în maxim 24 de ore. Mi se pare un pic amuzant că băutura vine atât de repede, în timp ce pentru mâncare trebuie să aștepți cinci-șase zile, asta în cazul fericit în care reușești să prinzi loc pentru o comandă online pe site-urile supermarketurilor.

M-a sunat Andra. Tot aseară. Mi-a spus că s-a gândit mult la noi și că ar vrea să ne mai dăm o șansă. Să-ți spun sincer, eu n-aș vrea să ne mai dăm nicio șansă, însă nu am putut și nici nu cred că o să pot să-i spun asta. I-am zis că perioada asta de izolare, prostia asta de coronavirus ne dă posibilitatea să ne gândim mai bine la ce ne dorim cu adevărat. A început să plângă și mi-a spus că și-ar dori un copil. Că uneori nu știe ce e cu ea, că are treizeci de ani și că poate e din cauza asta. I-am zis că nu ea este de vină, ci eu. Sau, în cel mai bun caz, avem fiecare o parte de vină pentru ce s-a întâmplat. Am rugat-o să-mi promită că are grijă de ea și că o să stea în casă. I-am promis la rândul meu că o să am grijă. După ce am închis, mi s-a făcut poftă să beau, însă nu aveam nimic în casă. Așa am ajuns să comand. Mai târziu am ieșit pe balcon și am privit orașul. Se înnoptase și, de la mine, se văd niște clădiri de birouri. Noaptea, sunt luminate și, de la depărtare, totul pare ca înainte.

Un câine a lătrat pe undeva, printr-o curte, un altul i-a răspuns.

Totuși, în urmă cu două săptămâni, străzile care se văd de la balconul meu erau pline de oameni și de mașini. Acum sunt pustii. Am așteptat mai bine de un sfert de oră și nu a trecut nimeni. Am intrat în casă și am încercat să citesc, însă am adormit așa, cu lumina aprinsă și cartea lângă mine. M-am

trezit după câteva ore cu inima bubuind în piept. Visasem probabil ceva, însă nu aș putea să-ți spun ce.

Mi-a revenit însă în minte sperietura din copilărie.

Era în septembrie 1989. Știu cu exactitate asta fiindcă în casă se vorbea despre Mogoșoaia, nava scufundată la Cotul Pisicii. Un prieten de-ai unchiului meu se aflase pe vaporul ăla, iar într-una din seri, atunci când s-a aflat, tanti Rodica și ai mei s-au hotărât să meargă la soția omului respectiv să-i fie alături. Știi cum se întâmplă în momente de-astea cumplite. Simți nevoia să faci ceva. Să ajuți. Ori poate doar să fii acolo unde-i suferința mai mare și să te hrănești cu ea. În fond, de ce merg la înmormântări oameni care n-au avut nimic de-a face cu răposatul?

Au plecat, așadar, toți și m-au lăsat singur în apartamentul mătușii Rodica. Pe vremea aia nu aveai la ce să te uiți, așa că singurul lucru pe care îl putea face un băiat de doisprezece ani, singur în casă, era să citească, să scrie ori să se joace singur șah, rummy sau cărți. Nu-mi place să mă joc singur, așa că mi-am luat o carte – cred că era *Insula misterioasă* de Jules Verne – și m-am afundat în pernele de pe patul din dormitor. Personajele din carte tocmai încercau să se lămurească dacă se află pe o insulă sau pe un continent când mi s-a părut că oglinda de pe ușa șifonierului freamătă din nou. Și nu a durat doar o fracțiune de secundă. Am apucat să îndoi colțul paginii ca să nu uit unde am rămas – acum urăsc să văd cărți cu pagini îndoite, dar atunci mi se părea un lucru normal – și m-am apropiat ușor. Abia atunci tremurul a încetat. De dincolo de sticla limpede, mă priveam îngrijorat.

Am pipăit oglinda, am deschis șifonierul, am cercetat cu mare atenție locurile în care geamul argintat era prins de scândura întunecată și am așteptat nerăbdător o nouă zbatere. Nu s-a întâmplat însă nimic.

În seara aia n-am mai reușit să citesc. Și nu o să uit ghemul pe care-l aveam în piept. Ca emoțiile din timpul unei ore la care nu ai învățat și ești sigur că o să te asculte. Nervii ăia din stomac. Senzația că se va întâmpla ceva rău.

Mai târziu, când s-au întors ai mei, aproape că adormisem pe jos în fața șifonierului, cu ușa întredeschisă, în arome de săpunuri aduse din locuri pe care nici nu mi le puteam închipui. Mi-am luat cartea de pe pat, am băut o cană de lapte cu cacao și am mâncat o felie de pâine cu un triunghi de brânză topită, apoi m-am cufundat în cuibul din fotolii.

Tanti Rodica și unchiul Nelu au mai zăbovit în seara aia la prietena al cărei soț murise pe Mogoșoaia, iar eu i-am auzit pe ai mei povestind despre marea tragedie, însă mă gândeam că

poate unii dintre oamenii dispăruți nu sunt morți, ci poate au ajuns pe o insulă, izolați ca în romanul lui Jules Verne.

Mai târziu, mama îi spunea tatălui meu că e ceva ciudat cu tanti Rodica.

– Parcă nu e ea, zicea mama. Ieri mi-a povestit lucruri din copilărie care nu s-au întâmplat cu adevărat. Zicea că am fost împreună la Brașov. Dar eu nu am fost niciodată la Brașov când eram mică. Trebuia să mă duc, e adevărat, însă nu m-a lăsat tăticu', așa că au plecat doar Rodica și Marcela. Dar ea o ținea pe a ei. Că am fost împreună, că am mâncat acadele, că am urcat pe Tâmpa. Și nu e numai asta! E mult mai... nu știu. Mult mai veselă, mai aiurită.

După o vreme s-a auzit cheia în ușă și, când au intrat tanti Rodica și nenea Nelu, ai mei nu au mai zis nimic.

În noaptea aia, până să adorm, n-am încetat să mă gândesc la oglinda din dormitor.

Te las. Îți mai spun mâine.

Vlad

5 aprilie

Astăzi, dar în 1994, Kurt Cobain alegea să plece. Îmi amintesc exact ziua în care s-a anunțat moartea lui, dar mai ales sentimentul ăla de pustiire. Aveam 17 ani și, când l-am văzut pe Kurt Loder vorbind la MTV despre decesul lui Cobain, am simțit că mă usuc. Da, pe tipul care a vorbit despre moartea solistului de la Nirvana îl chema tot Kurt. Cred că era 8 aprilie. Fiindcă i-au găsit trupul după 3 zile. Noi, îmi amintesc, am ieșit la o crâșmă din centrul orașului. Eram câteva zeci de rockeri în Zărești. Am băut bere și câteva fete au plâns, ceea ce mi s-a părut totuși un pic prea mult. Nu prea ne vorbeam. Eram, așa cum aveam să constat mai târziu, ca la înmormântarea unui prieten, când nu prea ai ce să-ți vorbești cu ceilalți fiindcă suferința fiecăruia este intraductibilă. Ești rupt. Golit. Ești secătuit.

Atunci m-am gândit prima oară la cât de singur, de izolat, de neînțeles de ceilalți trebuie să se fi simțit Cobain. Nu au contat banii, faima, toți cei care i-ar fi umplut casa la un singur semn. Și atunci, la fel ca în toate zilele în care se întâmplă ceva rău, m-am gândit la oglinda mătușii. Și la un anume moment legat de ea.

Era în ziua de dinaintea plecării de la Constanța. De dimineață am fost la plajă. Doar noi și tanti Rodica. Unchiul Nelu nu a venit cu noi. Zicea că soarele îi face rău. Bine, nenea Nelu era și mai în vârstă. Dacă îmi amintesc bine, era cu vreo cincisprezece ani mai mare decât tanti Rodica, ceea ce, la vremea aia, mi se părea enorm – diferența de vârstă dintre ei însemna mai mult decât anii pe care-i aveam eu.

Nimeni nu vorbea despre asta când era de față, dar cu toții știam că, atunci când nu vine cu noi la plajă sau atunci când lipsește mai mult de acasă, se duce să-și vadă copiii dintr-o căsnicie anterioară. De dinainte să o ia pe tanti Rodica, după cum zicea mama, care, mai demult, fără să știe că sunt în preajmă, supărată din nu știu ce pricină, îi spusese unei alte mătuși că tanti Rodica e curvă și că i-a stricat casa „omului ăluia“. Casa lui nenea Nelu, adică. Au trecut însă ani întregi până să înțeleg ce a vrut să spună – mi-am închipuit multă vreme că a inundat vreun apartament sau că a găurit un perete pe undeva și, de câteva ori, chiar am studiat cu atenție apartamentul lui nenea Nelu să văd ce e stricat în el.

La difuzoarele de pe plaja Modern se auzea Radio Vacanța, iar apa era parcă mai caldă și, în ciuda acestui lucru, mai limpede ca niciodată.

Îmi place foarte mult litoralul la sfârșit de sezon. Era ١٣ septembrie. Știu pentru că era Ziua Pompierului, iar unchiul Nelu avea un frate care era pompier pe la Lugoj.

Tanti Rodica tot zicea că vor trebui să-l sune și să-i zică la mulți ani. Discuția a pornit când au vorbit la radio despre pompierii de la subunitatea Lugoj, adică chiar de-acolo de unde era nenea Nelu. Zicea că s-au remarcat „prin desfășurarea la un înalt nivel calitativ a programului pregătirii de luptă și politice“ și că au primit titlul de „subunitate de frunte“. Tot la radio ziceau că tovarășul Nicolae Ceaușescu a plecat într-o vizită de lucru la Iași, Botoșani și Suceava.

Dar nu mai ascultam asta. Eu mă gândeam din nou la oglinda de pe ușa șifonierului. Eram convins că s-a întâmplat ceva acolo și voiam să dezleg misterul până a doua zi, când urma să ne urcăm în tren și să plecăm.

O să îți spun mai departe mâine. M-a luat somnul, să știi. Cred că am și un pic de febră.

Noapte bună!

V.

P.S. – Sper să nu mor singur în casă.

7 aprilie

Nu ți-am scris. Ieri m-am îmbătat. A venit băutura! Bine, venise de două zile, dar ieri m-a sunat Sebi, un coleg de la DTP. Zicea că e posibil să începem să lucrăm. Se pare că o să muncim de acasă, fiindcă au venit niște lucrări. O să intrăm într-o conferință mâine. Pe Zoom. Am stat la povești cu Sebi, căruia-i ziceam Zebi (de la Zoom), timp în care am tot băut. Nici nu știu când s-a dus timpul și s-a golit o sticlă. După ce a închis, am băut singur. Eram praf. După aia mi-am instalat Tinder. L-am dat jos dimineață. Mi se pare incredibil cum s-a schimbat lumea în ultimii 20 de ani. Pe vremea mea, ca să zic

așa, scriam ASL PLS pe Mirc. Și asta prin ultimii ani de facultate. Înainte de asta, dacă vrei să știi, oamenii erau siliți să se întâlnească și să vorbească ore în șir până să ajungă să-și deschidă nasturii de la cămașă. Oamenii ca mine, cel puțin.

Mă întreb cum ar fi fost să vină pandemia prin anii nouăzeci. Sau optzeci. Fără internet, fără Netflix, eventual fără televiziune.

Sebi e de părere că toată povestea asta cu coronavirusul nu e tocmai ceea ce pare. Și că e doar începutul a ceva mai amplu și mai rău. Că lumea se va schimba, că o să avem mai puțină libertate și că un nou tip de comunism, o nouă tulpină a aceluiași virus ideologic, va infecta întreaga planetă. Zicea că nu știe dacă a existat un plan de la început, dar că se profită de situație și, când criza asta va trece, o să ne trezim într-o altă lume.

Sebi e mai tânăr decât mine, însă mă uimește deseori pentru că privește lucrurile la scară largă. E informat și, chiar dacă uneori are tendința să dea crezare unor teorii fanteziste, reușește să le judece cu mintea lui și să păstreze din ele chestiile valabile.

I-am spus lui Sebi că mie totul continuă să mi se pară ireal. Că mă aștept ca, într-o dimineață, să mă trezesc și totul să fie ca înainte.

– Ai vrea să te trezești lângă Andra? m-a tachinat el, însă mi s-a părut că a exagerat un pic – nu suntem chiar cei mai buni prieteni.

Probabil că mi-a văzut figura nemulțumită pe ecranul telefonului, fiindcă imediat și-a cerut scuze.

De fapt, chiar nu vreau să mă trezesc lângă Andra. Așa am realizat că, în fond, vreau exact ceea ce am acum. Adică liniște și singurătate. Fericirea solitudinii. Fără task-uri, fără responsabilități și fără cineva care să te întrebe întruna câte ceva. Cineva care să vrea mereu să salveze ceva. Care să scoată cu găleata apa de pe Titanic. Lasă-mă să mă scufund, iubito! Lasă-mă să cad. Să mă prăbușesc. Să mă fac praf. Să mă transform în fluturi.

Astăzi m-am gândit să o sun pe tanti Rodica. După tot ce am scris aici zilele trecute, am început să mă gândesc la ea din ce în ce mai des. Nu am mai văzut-o de la înmormântarea maicămii, adică de prin 2005. Am mai vorbit în urmă cu vreo șase ani. Ceva despre un teren moștenit de la bunici. A trebuit să alerg pe la notari. Mă rog, nu are importanță. Ideea e că astăzi m-am gândit să o sun.

Cred că are vreo șaptezeci de ani. Da, pentru că e născută în septembrie. În fond, de-aia tot mergeau ai mei la mare în

septembrie. Iar atunci, în ‘89, făcea fix patruzeci de ani. Era încă frumoasă, poți să fii sigur.

Da, așa e. Că asta era și faza cu Ziua Pompierului. Tanti Rodica voia să-și necăjească cumnatul.

– Bină, Valerică! Am ajuns să te sun eu să-ți spun la mulți ani de Ziua Pompierului... Tu nu ești în stare să-mi dai un telefon de ziua mea de naștere!

– Ți-aș da, Rodica, dar mai întâi ar trebui să vă puneți telefon.

Și dă-i și râzi. Acum treizeci de ani, tanti Rodica, care avea cam vârsta mea de acum, nu avea telefon, iar acum, eu pot să îmi caut iubirea pe Tinder. Printre femei izolate asemeni mie.

Cât timp tanti Rodica și nenea Nelu au fost la Palatul Telefoanelor, asta după ce au schimbat o grămadă de bani în fise de trei lei, eu m-am dus în dormitorul lor, cu *Insula misterioasă* după mine. Am închis ușa cu grijă și m-am postat în fața oglinzii. M-am uitat la mine preț de câteva minute. Părinții mei dormeau pe canapeaua din sufragerie și, inițial, am crezut că tatăl meu sforăie atât de tare încât, într-un fel cu neputință de înțeles, ajunsesem să văd sforăiturile lui în sticla oglinzii. Ca pe niște valuri.

Abia apoi m-am speriat.

Am întins brațul și, când am atins cu degetele suprafața de cristal, mâna mi-a alunecat dincolo. Am închis ochii și am pășit, aproape că aș putea jura, prin sticlă. Am simțit răcoarea ei mângâindu-mi pielea și senzația de pânză de păianjen întinsă pe față, apoi mâna în care țineam cartea cum rămâne în urmă, împiedicată să treacă de volumul gros și cartonat. Am lăsat cartea să cadă și, când am deschis ochii, eram tot acolo, în camera mătușii Rodica, însă cu spatele la șifonier. Mi-am întors privirea, m-am uitat în oglindă, apoi ușa camerei s-a deschis și a intrat nenea Nelu.

– Aici erai? m-a întrebat și m-a chemat la masă.

Am mai zăbovit o clipă, căutând din priviri, pe jos, romanul pe care știam că l-am scăpat din mână, însă nu l-am zărit nicăieri.

Nenea Nelu părea mai vesel și mai vorbăreț ca de obicei și tot așa erau și ai mei. Doar tanti Rodica era mai tristă, mai aproape de felul în care mi-o amintesc din toate vacanțele ce au urmat.

Mai mult decât felul în care m-am trezit deodată cu spatele la șifonier după ce am pășit *prin* oglindă știu că voiam să înțeleg când s-au trezit ai mei și când au ajuns acasă unchiul și mătușa, fiindcă ei tocmai plecaseră să-l sune pe domnul Valerică. După o vreme am încetat să mă gândesc la asta. ~~Însă cu timpul, pe măsură ce am ajuns la concluzia că e ceva în~~

~~neregulă cu lumea asta, am început să mă întreb dacă nu cumva...~~ Știi, nu am spus-o cu voce tare niciodată și nici nu am scris lucrul ăsta, fiindcă nu am fost convins că amintirea mea este reală, iar teama că în mine se ascund un fir de demență juvenilă, o idee delirantă, o sămânță de schizofrenie sau altceva de felul ăsta m-a împiedicat până acum să spun lucrurilor pe nume. Însă oare nu cumva, atunci, în copilărie, am pășit într-o altă lume? O lume mai plină de evenimente. De crize, de revoluții, de războaie și de boli.

Unde e copilăria mea?

V.

P.S.1 – Am citit că premierul Marii Britanii este bolnav și-mi pare iarăși că, dacă există, Dumnezeu este un maestru al umorului negru.

P.S.2 – Nu am terminat niciodată *Insula misterioasă*.

8 aprilie

Am sunat-o!

Inițial nu m-a recunoscut, însă după o vreme, în timp ce-mi ceream scuze că o deranjez de la masă – mi se părea că se străduiește să termine ceva de mestecat -, mi-a spus:

– Vlăduț, tu ești?

Cică se descurcă. Îi mai fac vecinii cumpărăturile și are și un nepot – Eugen, un văr de-al meu cu care nu mai țin legătura – care mai trece pe la ea. Dar de când cu măsurile de izolare, îi lasă câte o sacoșă în fața ușii și atât. Nu-l mai vede la ochi.

M-a întrebat dacă sunt căsătorit și dacă am copii. Mi-a spus că se teme că nu o să ne mai vedem și să fac neapărat copii, fiindcă uite ce greu este să fii singur la bătrânețe și să nu-ți deschidă nimeni ușa. Mi-a spus că se teme că o să moară singură în casă și că o să putrezească acolo, că or să sune vecinii la poliție din cauza mirosului, cum a văzut ea că s-a întâmplat zilele trecute într-un bloc din București. Eu m-am gândit că în urmă cu o zi sau două mă temeam de același lucru.

– Faptul că ai copii nu îți garantează că or să fie lângă tine la bătrânețe, i-am zis, încercând, cred, să-i alung nu știu ce remușcări și regrete.

Sau poate să le alung pe ale mele.

După care ea a zis ceva, și de atunci mă gândesc numai la asta.

– Spune-mi, Vlăduț, a șoptit tanti Rodica în telefon. Ai vrea să te întorci?

Eu am tăcut, neștiind de fapt ce-mi zice și ce să-i zic. În telefon se așternuse liniștea. O liniște ce lega singurătățile noastre.

– Să mă întorc? Unde, tanti Rodica?

– Ei, lasă! a mai zis ea și a închis telefonul.

Am încercat să o sun din nou, însă nu mi-a răspuns. De fapt, am încercat să o sun de mai bine de paisprezece ori. Am doar un număr de telefon cu prefix de Constanța.

Nu știu dacă să-mi fie teamă, să fiu îngrijorat, să mă sperii.

Unde să mă întorc?

V.

9 aprilie

Nu pot să dorm. Astăzi am sunat un văr de la Brașov să-i cer numărul de telefon al maică-sii, tanti Marcela. Nici cu el nu mai vorbisem din 2005, de la înmormântare.

– Of... tu nu știi, Vlăduț? a murmurat el. Mama a murit acum doi ani.

– Îmi pare rău... Condoleanțe.

Ce naiba să spui? Cum a fost posibil, oare, să ne înstrăinăm atât de mult? Unde e toată familia?

Tot sângele care cică ne leagă s-a subțiat, iar firul dintre noi s-a frânt! Toată copilăria petrecută împreună, toate vizitele, toate zilele de naștere, toate concediile, toate legăturile care păreau de nezdruncinat, toate sunt doar vânare de vânt! Nu mai există nimic din noi. Nimic între noi.

I-am promis vărului meu că o să ne auzim mai des. Că o să ne vedem când ajung la Brașov. Sau să-mi dea neapărat un telefon dacă ajunge la București. Să ieșim la o bere în Centrul Vechi după ce se termină mizeria asta.

I-am spus că încerc să dau de tanti Rodica fiindcă am vorbit cu ea, însă acum nu mai răspunde la telefon. Sau poate are el vreun număr de-al lui Eugen, vărul nostru de la Constanța.

Nu are. Cum ziceam, suntem praf în vânt. Ne-am spulberat. Neam spulberat!

– Sănătate, Vlăduț!

– Mulțumesc. Ai grijă de tine!

Noapte bună!

(Sper totuși să adorm)

Vlad

P.S. – Unde. Să. Mă. Întorc.

10 aprilie

Neața!

~~Am încercat din nou să o sun~~

Nu mai am cuvinte. Plec la Constanța.

Te iau cu mine!

10 aprilie

(mai târziu)

Sunt în benzinărie, pe autostradă.

M-a ajutat Sebi cu o adeverință, chipurile de la angajator. Știu, dacă mă prinde, e caz penal. Fals, uz de fals, tot tacâmul.

Dar Sebi zice că totul e de fațadă. Nu stă nimeni să verifice adeverințele. Că poți să scrii pe ele ce vrei, ideea e să le ai.

Tot azi s-a întrerupt șomajul tehnic. Avem câteva comenzi, trebuie să dau niște copy-uri. M-am oprit la benzinărie pentru o ședință prin Zoom. Ce fețe au făcut toți când m-au văzut pe terasă! Le-am zis că un copywriter are nevoie de aer și că terasele benzinăriilor de pe autostradă sunt perfecte.

În fine. Îmi termin țigara și pornesc.

Vlad

11 aprilie

Ai simțit vreodată că nu aparții lumii ăsteia? Că ești cu totul străin? Și nu doar neadaptat. Ci inadecvat. Nepotrivit. Ca o copie măsluită a unei piese dintr-un mecanism.

V.

11 aprilie

(mai târziu)

Sunt la tanti Rodica. Știi, casele oamenilor bătrâni sunt fascinante. Totul e ca odinioară. Masa din lemn, scaunele tapițate, tabloul din sufragerie care înfățișează niște copii la furat de struguri și pe care scrie „Adevărata filoxeră“, ferestrele duble cu rame de lemn, cu vopseaua albă sărită pe alocuri și geamul prins într-un chit uscat și scorojit, perdelele și mileurile din macramé, bibelourile de porțelan și calciul de pe pereți. Un singur lucru e diferit în toată casa asta: televizorul. Color, subțire, perfect adaptat să-ți verse în minte tot ce trebuie.

Am vorbit mult cu tanti Rodica. Am vorbit deschis, fără opreliști, fără rezerve. Și mi-a spus. Atât cât a putut să-mi spună. Atât cât a înțeles. Adică nu prea mult.

Dormitorul mi se pare mai mic decât îl știam din copilărie. Și parcă nici șifonierul nu mai este la fel de întunecat și de mare. Oglinda este însă limpede, exact cum o știam.

Tanti Rodica doarme în sufragerie cu televizorul deschis.

Ea nu se poate întoarce. Nu a fost alegerea ei să vină aici. Dar eu am o șansă și nu o s-o irosesc. O șansă să mă întorc în lumea tihnită din care am plecat cândva, fără să știu ce fac. O s-o termin definitiv cu izolarea, cu pandemia, cu tot ceea ce nu-mi aparține.

Vlad

13 aprilie

Dragă jurnalule,

Te-am găsit alaltăieri, în fața șifonierului, tot la fel cum, la doisprezece ani, am găsit romanul lui Jules Verne. Probabil că te-a scăpat din mână când a trecut dincolo, fiindcă, încep să înțeleg, scrisul nu poate părăsi o lume pentru alta. Scrisul e singurul care rămâne.

~~Vlad~~
Celălalt

Maria Manolescu-Borșa

„FIICA: Am nevoie de ajutor, ca să-i ajutăm pe oameni. Deci mă ajutați?

MAMA: Da.

TATA: Pentru că nu putem altfel.

FIICA: Îi ajutați acum?

MAMA: Da.

FIICA: Și sigur se vor întoarce?

TATA: Din păcate, da.“

Trei ființe ale pădurii

(fragment)

Partea I

FIICA: Mai e mult? Cât de mult? Cât mai e? Cât mai e?

TATA: Ar trebui să știi singură deja. La vârsta ta –

MAMA: Las-o în pace.

TATA: N-o să fim cu ea pentru totdeauna.

MAMA: Așa cum am fost până acum, poate că o să mai fim și de-acum înainte.

TATA: Te faci că nu vezi, dar nu e-n stare nici să –

MAMA: Ea s-a dezvoltat în alte feluri – uite, deja e mai înaltă decât noi.

TATA: E înaltă, dar e goală pe dinăuntru.

MAMA: Te aude!

TATA: Uneori cred că nu-nțelege nimic din ce-i zicem.

MAMA: Nu mai vorbi despre ea ca și cum n-ar fi de față.

TATA: Puteți să plecați dacă nu vă place ce spun.

FIICA: Să plecăm la fel ca bunica?

MAMA: Nu, iubito. Bunica –

FIICA: Știu. Bunica era în pământ, și într-o zi a ieșit pur și simplu din pământ și a plecat. Ca-n povești. E-adevărat, nu? Că a ieșit și a plecat? Și că trăiește?

MAMA: Da, iubita.

TATA: Nu, iubita. Bunica n-a ieșit din pământ.

MAMA: Dar trăiește.

FIICA: Bine, dar unde e? Dacă n-a plecat, de ce n-o văd?

TATA: Pentru că e în pământ.

MAMA: Numai o parte din ea a plecat.

FIICA: Și cea care a rămas trăiește?

MAMA: Da. În pământ.

Scurtă pauză.

FIICA: Cât mai e?

TATA: Iubita, tu ai înțeles ce ți-a zis mama? Despre bunica?

FIICA: Da. Partea care a rămas din bunica trăiește în pământ.

MAMA: Exact. Uite ce bine a-nțeles!

TATA: Bine.

FIICA: Acum îmi zici cât mai e?

TATA: După ce-mi zici dacă o auzi vreodată.

FIICA: Pe cine?

TATA: Pe bunica.

FIICA: Pe bunica care e vie în pământ?

TATA: Da. O auzi vreodată? Ți-a zis vreodată ceva?

FIICA: Nu. Acum îmi zici cât mai e?

TATA: Vezi? N-o aude. Ți-am spus? Ți-am spus că e o problemă cu ea?

MAMA: Și eu ți-am spus să nu mai vorbești de parcă n-ar fi de față.

FIICA: Dar, mama, dacă nu-ți place ce zice tata, putem să ne părăsim locul și să plecăm, la fel ca bunica.

MAMA: Iubita mea, asta e ceva ce se întâmplă numai în basme.

TATA: În basmele lor.

FIICA: Cât mai e? Cât mai e? Cât mai e? Cât mai e?

MAMA: Uite ce-ai făcut. Ți-am zis să nu mai vorbești despre ei de față cu ea.

TATA: N-am știut că e legat de ei toți, am crezut că numai despre el nu pot să –

FIICA: Câtcâtcâtcâtcâtcâtcâtcâtcâtcâtcâtcâtcât?

MAMA: Super. Acum potolește-o tu.

TATA: Iubita mea, tu știi cât de mult te iubim –

FIICA: CÂT? MAI? E?!

MAMA: Adevărul e că nu știm.

TATA: De data asta, nu știm. E o situație excepțională, noi n-am mai prins –

MAMA: Și nici bunica nu ne-a povestit nimic.

TATA: Așa că nu putem să-ți spunem cu precizie ceva.

MAMA: Despre ei.

TATA: Despre când se întorc ei.

TATA: Dar noi sperăm că niciodată.

FIICA: Și până atunci cât mai e?

MAMA: Niciodată nu vine niciodată.

FIICA: Dar el nu e niciodată. El când o să vină?

TATA: Auzi, dar în definitiv ce-ți place atâta la el?

FIICA: Îmi plac poveștile lui. Îmi place vocea lui și cântecele lui și tot ce știe și poate să facă cu mâinile lui și cu picioarele lui. Îmi place cum mă desenează.

MAMA: Ia uite cât e de... cât e de...

TATA: Specială?

MAMA: Sensibilă.

FIICA: Îmi place mai ales cum îmi face ceva ce voi nu mi-ați făcut niciodată.

TATA: Dacă are legătură cu briceagul ăla îngrozitor –

MAMA: Las-o să zică.

FIICA: Da. Îmi place și cu briceagul. Mă face să mă simt cum ai zis tu, tata, dar în alt sens. Mă face să mă simt specială. Dar cel mai mult și mai mult și mai mult îmi place cum mă îmbrățișează. Voi nu m-ați îmbrățișat niciodată.

TATA: Pentru că suntem copaci!

Pauză.

MAMA: Iubita mea.... mă bucur pentru tine. Că te simți specială și îmbrățișată și toate celelalte, dar e posibil ca –

TATA: Oamenii să nu mai vină niciodată aici.

FIICA: Bine, dar asta e pădurea lor, nu? Suntem ai lor, nu?

TATA: Numai tu.

MAMA: Oprește-te!

TATA: Am vrut să zic că numai tu simți asta. Noi, ceilalți, ne bucurăm de puțină liniște.

MAMA: Cel puțin o vreme.

FIICA: Cât?

TATA: Cât ține –

MAMA: Nu-i spune –

TATA: Boala asta.

FIICA: Ce boală?

Pauză.

FIICA: Ceboalăceboalăceboalăceboală?

TATA: E boala asta care-i ține pe oameni în casă. Adică departe unii de alții – și de noi.

FIICA: Și el e bolnav?

MAMA: Nu știm asta.

FIICA: Mereu vă lăudați că știți lucruri. Dar de fapt nu știți nimic.

TATA: Știm un lucru important.

MAMA: Nu e cazul acum să –

TATA: Știm cel mai important lucru!

MAMA: Nu cred că e bine să –

TATA: Și nu doar că-l știm, dar putem să-l și facem!

MAMA: Oricum nu-nțelege nimic, absolut nimic, are un creier ca de om, e –

TATA: Noi știm leacul!

Pauză.

FIICA: Și cât mai e?

MAMA: Iubita, ți-am zis deja, o vreme n-o să vină –

FIICA: Cât mai e până o să le dați leacul? Când o să-i ajutați?

TATA: Niciodată.

FIICA: Pentru că m-a scrijelit cu briceagul?

TATA: Da. Și pentru că oamenii –

MAMA: Nu-i spune! Ai avut dreptate, ea e diferită, e altfel, nu poate înțelege totul așa de bine, e –

TATA: Ca ei?

Pauză.

TATA: Oamenii ne taie. Vin cu mașinile lor și ne taie, ca să ne ardă, ca să ne folosească, să facă bani din noi. Și ne ard. Ne ard ca să se încălzească, sau ne ard din neglijență. Ne otrăvesc ploile și pământurile. Ne fac să creștem mai repede, ne iau

simțurile, ne orbesc și ne omoară. Cultivă păduri de copaci forțați să crească repede, copaci umflați cu aer, copaci care cântăresc mult, care par sănătoși, dar care nu rezistă nici unui vânt mai puternic. Fără oameni, nouă și tuturor celor pe care-i adăpostim și îi hrănim ne-ar fi mult mai bine!

MAMA: Îmi pare rău, iubita, că a trebuit să afli totul așa. Dar ăsta-i adevărul.

FIICA: Nu. Eu știu de ce nu vreți să-i ajutați, de fapt.

MAMA: Vezi? Știe! Înțelege totul foarte bine, vezi?

TATA: Deci ai auzit-o și tu.

FIICA: Pe cine?

TATA: Pe bunica. Ea ți-a spus, nu?

FIICA: Ce?

MAMA: Ce știi.

TATA: Despre oameni.

MAMA: Despre de ce nu vrem să-i ajutăm pe oameni.

TATA: Pentru că au tăiat-o pe bunica.

FIICA: Oamenii au tăiat-o pe bunica?

MAMA: Vezi? Știe!

FIICA: De ce-au tăiat-o?

TATA: Ca să facă bani din ea.

FIICA: Dar ați zis că e vie.

MAMA: În pământ. Partea din ea care-a rămas în pământ e încă vie.

TATA: Deci nu știa.

MAMA: Dar atunci, dacă nu știai de bunica, de ce-ai crezut că nu vrem să-i ajutăm?

FIICA: Pentru ceva mult mai rău.

TATA: Și ce-au făcut oamenii, mai rău decât să o omoare pe bunica?

FIICA: M-au îmbrățișat.

Pauză.

MAMA: Poate că ai simțit uneori că oamenii te iubesc. Că e o legătură specială între tine și ei.

TATA: Dar ei nu știu să iubească.

MAMA: Boala asta, care-i ține în casă, îi afectează mai ales pe bătrânii lor.

FIICA: Deci el e în siguranță.

MAMA: Posibil.

TATA: Nu știm sigur. Îi mai atacă și pe cei tineri.

FIICA: Dar mai mult pe bătrâni, nu?

TATA: Copilul ăsta e monstruos ca un om!

MAMA: Liniștește-te, n-a vrut să zică –

FIICA: Ce-a vrut să zică tata?

MAMA: Unii oameni s-au bucurat că boala asta îi afectează numai pe bătrâni.

TATA: Mulți oameni.

MAMA: De parcă bătrânii n-ar fi importanți. De parcă ei n-ar avea dreptul să trăiască în siguranță și să moară la fel ca noi, atunci când le vine ceasul, împăcați. De parcă bătrânii n-ar mai avea nimic important de făcut.

TATA: Și, pentru că au gândit așa, boala s-a întins. Ca și cum au fost pedepsiți pentru asta. Oamenii au tăiat-o pe bunica.

MAMA: Dar noi o ținem în viață. Îi trimitem prin rădăcini tot ce-i trebuie ca să trăiască. Și ea ne învață cum să trăim. Pentru că ea e înțeleaptă. Pentru că ea e bună. Pentru că e mama noastră și, chiar dacă nu putem s-o îmbrățișăm, facem totul ca ea să trăiască și să fie cu noi și să o auzim multă vreme de-acum.

FIICA: Deci de-aia ați zis că e vie. Eu am crezut că bunica a plecat.

MAMA: Iubita mea, copacii nu pot pleca.

FIICA: Dar, în poveștile oamenilor, uneori copacii pot merge. De ce în poveștile lor pot merge?

TATA: Pentru că sunt tâmpiți, de-aia.

FIICA: Copacii care merg?

TATA: Oamenii.

Pauză.

FIICA: Și toate poveștile lor sunt tâmpite?

TATA: Foarte probabil.

FIICA: Și cele în care un copac dă unui om care l-a ajutat o frunză și îi promite că îl va ajuta când va avea nevoie?

MAMA: Nu. Asta e o poveste adevărată. Din vremea în care noi și oamenii ne înțelegeam unii pe alții.

FIICA: Atunci e bine.

TATA: De ce e bine? Asta nu-i face mai puțin tâmpiți.

FIICA: E bine pentru că eu i-am dat băiețelului ăstuia pe care-l iubesc o frunză și i-am zis că o să-l ajut oricând o să aibă nevoie, pentru că mi-a făcut binele de a mă îmbrățișa atunci când voi spuneați, de față cu mine, cât de specială și întârziată sunt. Și cred că el știa povestea cu frunza și a înțeles ce i-am promis, și de-aia a scrijelit pe mine o inimă, care mă face mai specială decât tot ce credeți voi că mă face specială. Și dacă povestea asta cu frunza și ajutorul nu e tâmpită, atunci, pentru că am promis, va trebui să-l ajutăm. Deci să mă ajutați să-i ajutăm pe oameni.

Pauză.

MAMA: Ești sigură că te-a înțeles?

TATA: Normal c-a înțeles-o. Doar e de-a lor.

MAMA: Nu e momentul să-i spunem acum!

FIICA: Ce să-mi spuneți?

MAMA: Uite, ne înțelege, chiar și când vorbim ca și cum n-ar fi aici.

TATA: Asta nu înseamnă că nu e de-a lor.

FIICA: Cum adică?

MAMA: Iubita mea... tu știi cum vin pe lume copiii de copaci?

FIICA: Păi... albinele și florile...

TATA: Ei bine, nu-i adevărat.

MAMA: În cazul nostru. În cazul nostru, albinele nu ajută prea mult. În schimb, ne polenizează vântul –

TATA: Sau, varianta doi, oamenii.

FIICA: Ne polenizează oamenii?

TATA: Nu. Oamenii ne pot planta.

MAMA: Ca puieți. Pe unii dintre noi.

TATA: Cum ar fi pe tine.

MAMA: Vezi, tu ai fost plantată de omul ăsta –

TATA: Primarul. După ce-au tăiat-o pe bunica și pe alții, au vrut să arate că vor să repare lucrurile.

MAMA: Așa că te-au plantat și te-au pozat, și-au publicat pozele într-un ziar –

TATA: Tipărit pe foi făcute probabil din bunica.

Pauză.

FIICA: Deci de-aia îi înțeleg mai mult pe ei.

MAMA: De-aia îți place să fii îmbrățișată.

TATA: De-aia crești atât de repede, dar ești plină de aer pe dinăuntru, și firavă, și n-o auzi pe bunica, și nu-ți simți rădăcinile. Pentru că ești pe jumătate de-a lor.

FIICA: Dar sunt și pe jumătate de-a voastră?

MAMA: Sigur că ești a noastră. Ești copilul nostru. Noi te-am umbrit de când erai mică. Te-am adăpostit și te-am hrănit, și o să facem totul pentru tine cât timp o să mai fim aici. Noi ne ținem în viață bătrânii și facem totul ca să ne ajutăm când unul dintre noi are nevoie de ajutor, pentru că noi –

TATA: Nu suntem ca oamenii.

MAMA: Pentru că noi nu putem altfel.

FIICA: Am nevoie de ajutor, ca să-i ajutăm pe oameni. Deci mă ajutați?

MAMA: Da.

TATA: Pentru că nu putem altfel.

FIICA: Îi ajutați acum?

MAMA: Da.

FIICA: Și sigur se vor întoarce?

TATA: Din păcate, da.

FIICA: Cât mai e? Cât mai e? Cât mai e? Cât mai e? Cât mai e?

Pauză.

MAMA: Numai că poveștile de care spui tu –

FIICA: Cu frunza?

MAMA: Da. Acolo e nevoie de trei ființe care să ajute. Nu doar un copac. Mai e nevoie de două ființe. O furnică, sau o albină, sau –

FIICA: Cred că și celelalte două i-au ajutat.

TATA: Pentru că băiețelul tău le-a îmbrățișat și pe ele? Ei bine, ce-ai văzut tu se chema strivit, nu îmbrățișat.

FIICA: Nu de-aia. Ci pentru că-l simt deja. Simt că se apropie.

MAMA: Au venit, îi văd. Toți trei – mama, tata și băiețelul.

TATA: Înseamnă că i-am scăpat.

MAMA: Ce spun? Nu-nțeleg ce spun.

FIICA: Băiețelul e fericit că mă vede. Vrea să se urce pe mine.

TATA: Spune-i că ești prea firavă.

FIICA: Tatăl îi spune că mă pot rupe. Dar eu vreau să se urce! Sunt înaltă!

TATA: Dar ai crescut prea repede, ești prea firavă!

MAMA: Dar nu s-a mai urcat niciodată, de ce să se urce acum?

FIICA: Mama lui zice că e OK. Că a stat atâta timp în casă, și e OK să se urce o dată. O singură dată. Abia aștept să se urce! Abiaașteptabiaașteptabiaașteptabiaașteptabiaaștept!

TATA: Ce face?

FIICA: Îi simt brațele cum mă îmbrățișează. Acum mă îmbrățișează și cu picioarele. Se urcă pe mine. E lipit cu tot corpul de mine.

MAMA: Nu-l văd de-aici – unde e?

FIICA: Zice că vrea să vadă tot ce văd eu. Că vrea să ajungă în vârf.

TATA: Cât mai e?

FIICA: Se urcă repede, îmbrățișarea lui crește pe mine.

TATA: Ca iedera.

FIICA: A crescut mare.

MAMA: Cât mai e?

FIICA: E greu și puternic, și sunt fericită că s-a întors.

TATA: Cât mai e?

MAMA: Cât mai e?

TATA: Cât mai e?

Copacul se rupe.

Sfârșitul părții I

Svetlana Cârstean

„La început a fost cuvântul și tot ce s-a spus despre și la început n-am crezut nimic din ce s-a spus și apoi am crezut tot și apoi am închis totul din butonul radioului. Întâi au fost multe conversații apoi câteva despărțiri fiecare e pe barba lui fiecare e cu frica lui fiecare la el acasă fiecare cu instinctul lui fiecare cu norocul lui cine e cel mai tare-n izolare.“

„Tot ce (ne) spunem acum în acest interval ar trebui să fie valabil și după.“

ARCA

Închide ușa. Deschide ochii.

Înainte a fost fuga, apoi goana și panica, apoi obsesia, apoi acceptarea, apoi uitarea, apoi reamintirea și recunoștința, iar după recunoștință a început curățenia și vopsitul balconului albastru, întâi au fost ultimele cumpărături, apoi exodul spre vizuină, apoi marginile vizuinii au devenit foarte apropiate de corp, iar apoi a început extinderea teritoriului pe dinăuntru. Întâi au fost ultimele cumpărături în libertate, apoi a venit frigiderul nou, primii oameni neprimiți în casă, frigiderul ca o bombă în mijlocul sufrageriei, dezinfectarea frigiderului, prima lui baie de nou-născut. Apoi a fost prima comandă. Întâi au fost mâinile, ceva trebuia făcut cu mâinile. Apoi a fost corpul, trebuia făcut ceva cu corpul. Întâi a fost fără mâncare și curând după fără trei kilograme, apoi a fost tusea săptămâni în șir și vorbitul la telefon și pe chat și mult mai târziu au fost zoom-ul și vocea fără prea mult corp. Întâi a fost canceled canceled canceled întâi a fost moartea deadline-ului apoi a fost uitarea zilelor de fugă și mult mai târziu programarea noilor evenimente și resurecția noului deadline, inclusiv cel pentru ceea ce scriu în această clipă. Întâi au fost prea mulți pantofi ghete adidași pentru afară apoi a fost strategia și singura pereche de ieșit la război apoi spălarea hainelor și anularea lor apoi descoperirea ultimelor rămășițe de iluminator pentru prima înregistrare zoom a Intersecțiilor cu poetul Andrei Codrescu și sirenele ambulanțelor în Queens apoi comanda de ulei de crin și camelie și de pastile pentru menținerea vocii. Apoi vocile și într-un final mi-am recăpătat și eu vocea. Întâi a fost spirtul apoi n-a mai fost spirtul. Întâi au fost știrile apoi n-au mai fost știrile metafora virusului nu e doar despre cum fiecare dintre noi e contagios. E despre cum tot ce știi azi mâine se schimbă, despre cât de efemer e tot ceea ce știi. Personajul acestor zile e imprevizibil schimbător e o non-ființă călătoare foarte predispusă la mutații neașteptate – adică un fel de oglindă a noastră. Întâi a fost spirtul apoi nu a mai fost spirtul. Prețul petrolului a scăzut în America sub zero. Unele fete mai probează rochii în oglindă și se postează apoi pe IGTV pentru când totul va reveni la forma inițială.

Fără excepție. Toți ne spălăm.

La început a fost cuvântul și tot ce s-a spus despre și la început n-am crezut nimic din ce s-a spus și apoi am crezut tot și apoi am închis totul din butonul radioului. Întâi au fost multe conversații apoi câteva despărțiri fiecare e pe barba lui fiecare e cu frica lui fiecare la el acasă fiecare cu instinctul lui

fiecare cu norocul lui cine e cel mai tare-n izolare. Și-atunci ai auzit lucruri pe care n-ai fi vrut niciodată să le auzi și bineînțeles că nu ai auzit lucruri pe care ai fi vrut să le auzi. Apoi a fost povestea cu somnul mai bun în patul în care nu e virusul decât în patul în care el probabil este și apoi povestea cu cantitățile de virus și cu virusul de pe diamantele unei prințese și-ntâi a fost în China și-apoi în Italia și-apoi în Germania și-n Franța și-n Spania și-n toată Scandinavia și la Buenos Aires și-n București și-apoi în Statele Unite și-apoi nu a mai rămas niciun loc în care să spui acolo aș fugi – doar insulele în care spune Žižek fug bogații, atât de îndepărtate, încât ies din sfera depărtării și practic am putea spune că nici nu există. Pentru noi. Și-atunci am înțeles că de fapt nimeni nu rămâne în afara desenului din covor al virusului, nici dacă fuge. Covorul pământesc. Și-apoi am închis ușile în urma noastră și-am deschis ochii și mulți nu i-au mai închis și-au deschis Netflixul. Eu nu, mă uitasem întruna în ianuarie și februarie fiindcă atunci chiar eram de nevoie într-o altă autoizolare. Și-apoi a început noua viață. Întâi te speli pe mâini întâi cu protex apoi nu mai e protex. Și mai e și diferența dintre bacterie și virus, nimic din cele antibacteriene nu-ți folosesc acum. Apoi te speli cu un săpun imens pe care de obicei îl termini în câteva luni și acum e gata în zece zile apoi cu un săpun de bebeluși bun pentru mâini rănite. Întâi ai o sticlă de spirt apoi nu o mai ai. Și vezi zilnic multă pâine pe facebook instagram chat pâini rotunde lunguiețe unse cu gălbenuș ca în copilărie mate lucioase și nu mai poți scăpa de imaginea asta a pâinilor care se înmulțesc și acoperă pământul și toate sunt aburinde și neîmbrăcate în plastic.

Nimeni nu rămâne în afara desenului din covor al virusului. Pentru că fiind om ești contagios și noi oamenii suntem prin definiție molipsitori. Când căscăm și ne e foarte somn, când râdem în hohote, când ne enervăm, când ne curge nasul. Contagiozitatea e sinonimă acum mai mult ca oricând cu umanitatea. Suntem la distanță unii de alții pentru că ne molipsim prin definiție unii de la alții și fiindcă nu putem unii fără alții și fiindcă suntem făcuți să fim împreună. De aceea ca să rupem lanțul dependenței noastre reciproce trebuie să stăm separați.

Restul există fără noi.

După ce noi închidem ușile înspre afară, nu se suspendă nimic. Specia umană e umilită fiindcă lumea continuă fără ea, ca după moarte. Florile înfloresc, frunzele înverzesc, copacii ies din amorțire, vântul bate, soarele răsare, soarele apune, plouă și ninge, umbrele aparțin afară oricui, dar nu oamenilor, iar oamenii suferă în case pentru că totul merge mai departe

fără ei. Și numai gândul că omul poate fi exclus din ordinea naturii îl înnebunește pe om. Pe omul închis între mai mulți sau mai puțini pereți. Există o parte mare a vieții lumii care se întâmplă fără contribuția omului. Cântă mierlele. Cântă peste tot. Chiar și online. Undeva în Paris un muzician intră pe chat cu o prietenă sociolog. Sunt în cartiere diferite, dar nu la mare depărtare. Și fiecare are o mierlă în apropiere. Și una dintre mierle începe să cânte. Și cealaltă o aude prin chat și-i răspunde. Și cealaltă continuă. Și tot așa până când mierlele ocupă chatul și tot spațiul dintre cei doi și-atunci oamenii tac și lasă mierlele să vorbească între ele online. Și-n tot timpul ăsta din ce în ce mai mult verde proaspăt singur pe afară.

Fără covor roșu.

Mă uit la Naomi Watts. Se duce la o vecină să împrumute o ceapă, numai ceapa îi lipsește pentru supa cremă de prânz. La Tracee Ellis Ross, fiica Dianei, cum spune că i-au îmbătrânit mâinile într-o lună cât în zece ani de la cât le-a spălat și că noaptea le unge cu cremă și le îmbracă pe fiecare într-o șosetă curată de bumbac. La Pink, povestind despre zilele în care familia ei s-a luptat cu virusul. Și mai ales la Helen Mirren. Un selfie dimineața în pat, ciufulită și cu ochii cârpiți, postat în schimbul donațiilor fanilor ei către spitalele americane. La Ottolenghi dând rețeta de paste cu zatar pe Instagram și la Natalie Portman gătind rețeta de matza lasagna de la mama ei. Și nu mai e niciun covor roșu nicăieri pe lume, toți oamenii sunt sub acoperișuri și-n spatele ferestrelor, chiar dacă unele dau spre mare, altele spre o cascadă, altele spre crestele munților, spre terase însorite sau spre blocurile din cartierele mărginașe sau spre curțile interioare ale spitalelor. Fără covor roșu. Și-n general fără make-up. Și mă întreb de ce numai Portia gătește și Ellen deloc. În schimb pe BRUT, jurnaliștii pe care-i urmăresc de mult, vorbesc acum despre și cu gunoierii care golesc Parisul de resturi, despre și cu asistente, infirmiere, morari, florari, vânzători din supermarket, oameni pe care nu-i întreba nimeni niciodată nimic până de curând.

În primele zile din noua viață, mi-am adus aminte deodată că în vremuri complicate există activități care nu se opresc, ba dimpotrivă. Economia subterană, underground-ul războaielor – sper să apară povești de peste tot cu underground-ul pandemiei, despre cum oamenii au fentat interdicțiile, despre petreceri secrete, despre cum unii sau alții au riscat ca să se vadă sau pur și simplu despre cei care au făcut bani mulți în vremea asta sau au muncit pur și simplu plecând la fabrică sau birou, au văzut lumea goală în fiecare dimineață, în vreme ce alții nu au deschis ușa de la intrare zile la rând sau săptămâni. Mi-am amintit de unde am învățat foarte devreme despre

underground-ul stărilor de urgență, al lumii la limită. Mi-a venit în cap fix chipul lui. Rhett Butler, descurcărețul fără scrupule, cinicul, care face afaceri în timp ce o lume întreagă piere. El care sesizează oportunitățile, care are timp să judece, să cântărească ce se potrivește în timpurile aflate la limită, de unde ar veni profitul. Rhett care-i spune lui Scarlett în timpul fugii spre Tara: „panica e o priveliște drăguță, nu-i așa?“. El mi-a amintit brusc de tot underground-ul războiului, de layerele paralele cu suferința și moartea, de euforia dezastrului, de afacerile ilegale și de cei care fac bani în timp ce ceilalți fug, stau ascunși sau își jelesc morții. Nu am mască, iar cele cu model sau colorate mi se par hilare, inutile. N-am nicio mască. Aș fi vrut și eu o mască cinstită, medicală.

(mi-am spus am trăit inundațiile din anii ‘70 pe malul Jijiei am trăit anii ‘80 în nordul României am stat la coadă la lapte și iaurt m-am luptat la cozi pentru ulei și zahăr am citit toată literatura interbelică românească hortensia și blecher și sebastian la lumina lămpii cu petrol și la ١٠ grade temperatură în casă mi-am descoperit capacitatea de autosabotare în anii ‘90 postrevoluționari sunt încă dresată să nu cer să ascult să fiu cuminte să nu-mi știu drepturile să trăiesc incomod pot găsi prin urmare în arhiva instinctelor mele de supraviețuire niște ponturi care au funcționat deja pe asta m-am bazat)

(Tot ce (ne) spunem acum în acest interval ar trebui să fie valabil și după.)

(Aici m-am întrerupt din scris ca să înmormântez un porumbel care tocmai a murit în dimineața asta pe balconul meu dinspre muzeul Kalinderu. A trebuit să vină un război pandemic ca să înmormântez singură ceva, dar mai ales să descopăr că întâi trebuie să distrugi cuibul ca să poți lua pasărea, iar pasărea se face una cu propriul cuib atunci când se decide să moară. La vreme de război nu poți amâna distrugerea cuiburilor străine din casa ta la fel cum făceai altădată.)

Ce mai există pe Arcă

Liste. Listele de cumpărături și nu numai.

zinc dulciuri legume congelate fructe congelate mâncare pisică.

Yesh lee khatol. Da, am pisică. De aceea.

(în fiecare dimineață, și acum, fără excepție, foarte rar seara, îmi fac lecția de ebraică pe aplicația telefonului)

Hârtie spirt apă.

Miere orez brânză.

Hârtie spirt apă.

Închide ușa deschide ochii.

(lăsați comanda pe preș

o iau eu

o las și bat de două ori la ușă să știți că am ajuns)

Ulei de cocos și dezinfectant mâini.

(nu ne vedem deloc dar ne vedem mereu)

Miere vopsea de păr vopsea de Paști carne de miel lapte de migdale.

(laptele alb al zorilor e tulbure îl bem întruna cu dinții strânși)

Bujor căpșune busuioc hortensie cu panicule Phantom zmeur Bohemia pământ de flori.

Bancă Vodafone UPC comanda emag de citit manuscris.

Zoom new meeting join with computer audio invite meeting password record.

(Fă afară din înăuntru)

(Nomazii fac invers mereu)

Buchet de flori Florii Botoșani Florărie Botoșani.

(comandă adresă Whatsapp număr de telefon mama mea mâine dimineață instrucțiuni de livrare)

Solvent de vopsea balcon de făcut clătite comandă de miel? de scris lui Roman Intersecții de pregătit întrebări Dana de continuat vopsit.

Dana Uniunea Europeană migrație migrantul conectat naționalism călătorie.

(Trump își vede visul cu ochii granițe închise nici un străin printre muncitorii americani anularea celuilalt sub pretextul contagiozității)

Ouă bureți de vase dezinfectant plante aromatice.

Loțiune dezinfectantă de cerut o mască.

Solvent vopsea hornbach.

Domestos înălbitor pământ de flori.

Pe Arcă băieții de la Glovo sunt indispensabili. Pe Arcă am făcut prima mea comandă online. Nu-mi place să cumpăr dacă nu văd în fața ochilor ce vreau să cumpăr. Cum arată. Textura. Mirosul. Dimensiunea, proporțiile. Am vrut un gel de duș simplu cu merișor, un Elmiplant. Cred că băiatul de la Glovo nu l-a găsit. Mi-a adus la schimb un Palmolive, ceva ce nu aș fi cumpărat niciodată. O sticlă de plastic, evident, dar cu o floare mare înăuntru tot de plastic. Cea mai kitsch, adică cea mai pură idee despre ce ar putea fi frumusețea unei flori. Nu m-am supărat. Băiatul de la Glovo mi-a supraevaluat feminitatea, mi-a luat ceva frumos, cu floare înăuntru în loc de merișor. A fost ca un cadou neașteptat.

Lucruri regăsite.

Pachetul de șervețele în rucsacul albastru.

Tubul homeopatic de Aconit CH200 în buzunarul mic de la rucsacul albastru.

Măsuța verde din debara.

Creioanele colorate ale lui Tudor.

Avizul epidemiologic al lui Tudor pentru când a plecat în tabără la Costinești fiindcă era Mister Boboc. Cu ăsta chiar nu am ce face, dar ce m-am bucurat.

O pungă intactă cu pământ de flori. Un mop de bumbac nou-nouț. Un ulei de ricin nedeschis.

Singurul serial Netflix văzut.

Unorthodox. Văzusem în ianuarie *Shtisel*. Știam pe de rost lumea aia din Ierusalim filmată simplu, pe fata stranie căreia îi plăcea să scrie și să citească, eroina acum din *Unorthodox*, la fel de atipică, fugită de acasă într-un alt fel de acasă. Dar *Shtisel* mi-a plăcut mai mult. Mai natural, mai puternic. Și așa mi-am exersat și ivritul.

Singurul film (re)văzut.

Rhett și Scarlett fug spre Tara, traversează orașul. Cum ziceam, panica e o priveliște drăguță, nu-i așa? Și el e unul dintre cei care înțeleg că dispare o lume, că va fi nevoie de timp ca viețile să fie cum au fost înainte sau poate că nu vor mai fi niciodată la fel, că suferința și euforia merg bine împreună și că-n același orășel în care un medic se luptă singur cu gemetele și nevoile sutelor de răniți, fără cloroform și pansamente, undeva la etajul unei case, pe lângă care femeile demne de respect și cuminți preferă nici să nu treacă, plăcerile nu mor, ci dimpotrivă sunt ținute în viață de niște vestale aparte. Viața e ținută în viață. Aproape de toți.

Cărțile

Sunt nenumărate și așteaptă. Deocamdată doar în fragmente texte deschise la întâmplare. Am recitit din *Oblomov*, mi-am amintit că la un moment dat l-am văzut femeie, fată tânără, emoționată și timidă. O combinație de Oblomov și Ofelia care a dat *Oblomov pe ape*. Dacă nu el să te învețe cum să stai blocat într-un pat plin de grație, atunci cine.

Nebunia

Pe orice Arcă există nebuni înfricoșați bufoni.

Pe Arca asta nebuna înfricoșata bufonul, singura care face spectacolul, sunt eu.

Singurătatea e o muzică pe care o asculți pe repeat.

N-am nevoie de haine fiindcă pereții sunt acum cele mai bune haine posibile. Îmbrăcată în corp și corpul îmbrăcat în casă. Două straturi de înveliș puse unul peste altul. Să trăiești cu tine fără să-ți fie frig și să înveți să uiți ceea ce-ai scris chiar tu. Cine nu e mângâiat nu există.

L'énergie du désespoir, am auzit asta undeva.

Asta mă duce cu gândul la femeia despre care am citit că a ieșit în fugă din bloc, s-a dus și a îmbrățișat un copac și s-a întors tot în fugă înapoi în casă.

Să nu ai unde să te duci.

Să nu aibă nimeni unde să se ducă.

Să nu ai de ce să îmbraci hainele.

Să stai uneori și în afară și înăuntru. Pe balcon. În pragul ușilor casei. Să scoți un picior pe fereastră. Să uzi florile de pe pervaz. Să faci din balcon singurul afară.

Suntem între. În limb, între noi și noi. Uneori ni se pare că tot ce a fost ni se mai potrivește încă.

Dar nu știm dacă va fi așa.

Tot ce spunem acum în acest interval ar trebui să fie valabil și după.

Suntem și înăuntru și în afară cu gândul.

Stau la povești cu Andrei la New York să punem la cale lumea și poezia.

Privesc pe fereastra Danei din Belleville și văd cum vița ei de vie crește tot mai mult la fel cum și copilul Roxanei crește mereu în fiecare zi se va naște în august.

O aud pe Natasha lătrând undeva la vreo zece străzi de mine cel mai frumos ogar de pe pământ mai mult decât o ființă un desen.

Iar afară plouă. Poate mâine va ninge. Apoi va veni iar primăvara cea adevărată care deodată se va transforma în vară. Mă uit pe fereastră și văd că toate continuă. Mă uit să descopăr oameni prin geam. Așa cum în avion priveam oamenii din jur ca să-i văd cum mănâncă sau citesc liniștiți și să îmi fac un pic mai mult curaj. Vecinul. E tot în balcon. Îl privesc, de când s-a mutat aici, cu vreo cinci ani în urmă, iarnă și vară, lucrează aproape permanent pe balcon. E calm, îmi aduce aminte de cei din avion, nu-l deranjează niciun zgomot. Nu trădează nicio neliniște. În lumea lui pare să nu se fi schimbat nimic. Asta e bine, măcar pentru privit. Și dacă ar fi nebun, tot m-aș lua după el.

În trei zile de Paști nu am văzut pe nimeni la intersecția dintre Sion și Știrbei, nici măcar pe cineva care să plimbe un câine. Nici măcar un câine plimbându-se singur pe sine însuși.

Cuvinte inutilizabile la jumătatea lui aprilie 2020

Călătorie

Valiză

Întâlnire plus a întârzia la întâlnire

Tren

Avion

Errance

A hoinări

A bate orașul în lung și-n lat

A lua trenul

A pierde trenul autobuzul sau avionul

A avea escală
A umbla creanga
Mersul
telefonul nu mi-a mai numărat o vreme pașii
am suferit
mi-am imaginat dezactivarea globală a aplicației
nu mai există pași de numărat pe planetă mi-am spus
de vreo săptămână mi-i numără iar
când ies la cumpărături depășesc 5000 în rest sub 500 uneori 70
și oamenii au nevoie să facă pași încă de la un an bebelușii mersul ne duce pe toți spre ceea ce dorim opriți să mergem cum mai ajungem să punem mâna pe obiectele dorinței noaste mersul ne face pe toți cuceritori în războiul pentru ceea ce vrem mai mult pe și din lume
azi 180
Ce îmi lipsește
Drumul cu avionul spre Lund
Cafenelele în care scriu Tazza d'oro familia de acolo tiramisul lor poveștile de pe Griviței
Cafeaua de la Miss Ale și hăhăiala pe trotuar
Traversarea străzilor și cumpăratul de pe trotuar
Drumul cu trenul spre Botoșani
Dansul în înghesuială
Zumzetul
Vagabondarea
Piața Matache și orice altă piață
Râsul în grup
Intersecțiile cu oamenii față în față
Copiii de peste tot de la Cărturești de la liceul bulgar din Deltă de la Ipotești toți
Avioanele trenurile autobuzele
Conversațiile cu necunoscutul de alături din avion
Și în general
Oamenii noi pe care i-aș putea cunoaște azi pe drum
Ce e cel mai frumos în Arcă
Tudor pozele lui cu pâinea ratată filmulețele cu pastele fierbând cu fereastra mare din campusul de la Lund și copacul din fața ei în care mănâncă o veveriță skype-ul cu el tunzându-se și având nevoie de ajutor ca să fie perfectă tunsoarea la ceafă mintea lui cea mai cristalină și dreaptă din lume
Mama mea la telefon plângând cu buchetul de flori de Florii în mână și spunându-mi pentru prima dată ce grozavă ești
Connie zicând la 2 noaptea pe tine nu te lasă inima să-ți omori personajul atunci am știut că acum chiar a venit vremea să termin cartea la care scriu de atâta timp

Cele 50 de lalele pestrițe cele trei crenguțe deja ofilite de liliac motanul care ar fi în stare să-mi lingă lacrimile de pe obraz și care nu s-a prins că există un pui de porumbel, viu sau mort, pe balconul dinspre muzeu, ce bine

Mesajele unui necunoscut de foarte departe care spune în fiecare zi bună dimineața bună seara noapte bună pot să te ajut cu ceva ai dormit ai mâncat în altă limbă și care-și usucă părul și izbucnește în râs în filmulețul de un minut

Zgomotul farfuriilor și vocile din apartamentul vecinilor dorința neîndeplinită de a auzi ce spun mirosul cozonacului care probabil mai e încă în cuptorul lor în sâmbăta de dinainte de Paști

Casa ferestrele respirația busuiocul coriandrul umbrele vinul merele roșii de la Kaufland icoana de acum 30 de ani care conține toate fricile și victoriile mele din acest interval

La lista asta nu o să pun punct

Aici e locul curcubeului promis

(tot ce spun acum ar trebui să fie valabil și după

am fost și sunt iubită pe Arcă numele celui care mă iubește mi-e atât de familiar și vouă la fel)

Când ne vom întoarce

Oamenilor le place să-și imagineze deopotrivă și viitorul și sfârșitul lumii, oamenilor le plac deopotrivă și ficțiunea și istoria, ei vor să fie și personaje principale și personaje istorice, oamenii nu știu exact ce le place mai mult: să fie personaje fictive sau istorice, uneori e greu de ales. Glorioase oricum ar trebui să fie. Și triumfătoare. Eroi. Oamenii au acum o oglindă în față, dar nu o văd, nu văd decât peretele pe care stă oglinda.

Oamenii spun acum tot timpul că suntem în regim de încetinire, în *slow motion* după atâta *fast*. Dar nu-i așa. E încetinit în afară. Înăuntru e o viteză incredibilă, o acțiune permanentă, se întâmplă schimbări invizibile în noi, plutim pe creasta unor ființe și ele invizibile, care ne trec dintr-un strat în altul, prin noi înșine, într-o somnolență în care pierdem controlul. Cine spune că stăm și nu se întâmplă nimic în tot acest timp nu e nici treaz nici adormit și nu are dreptate. Când ne vom trezi poate vom descoperi că suntem în fața acelorași uși pe care le știm, dar că cineva a schimbat toate yalele. Și că avem nevoie de chei noi, pe care va trebui să le găsim.

Întâi a fost spirtul apoi nu a mai fost spirtul acum au băgat iar spirt la Mega Cobălcescu după o lună fără.

Închide ușa pe dinăuntru în urma ta spală-ți mâinile și deschide ochii. Viitorul a fost deja eroic.

Vlad Stroescu

„Mă duce cu gândul la *, Tengri, zeul-cer în unele mitologii răsăritene. Se spune că era aidoma unei gâște imaculate, plutind la nesfârșit peste mări și suferind de singurătate. Ca să nu mai fie singur, a creat diverse alte ființe, dar pe undeva a greșit, așa că s-a retras în sferele cele mai îndepărtate, acolo unde absolut nimeni, nici cei mai dibaci șamani, nu îl pot atinge cu simțurile. Mă duce cu gândul și la Yaldabaoth cel prostovan și cum n-a fost nici vina lui, nici a noastră, că lumea a ieșit așa de strâmbă, și cu noi în ea. Cu siguranță eroarea e mai sus de noi, e undeva la zei. Nu sunt eu vinovat.“*

Domnul Popescu și pisica

Unul dintre vecinii mei are o pisică. Nu știu exact a cui e. Pisica asta a reușit să intre prin tunelele prin care trec țevile și cablurile blocului, alea prin care suflă iarna crivățul. Are destul loc. Mai tot timpul o aud prin pereți. De văzut, n-am văzut-o, dar intră și la mine, noaptea, se bagă lângă mine în pat, îi simt ca prin vis respirația pe față, o simt cum toarce prin așternut. Alteori îi surprind reflexia într-o oglindă sau în geam, dar e iute, când mă întorc, a și tulit-o, îi mai văd doar vârful cozii dispărând după un colț.

Cred că mă place, pentru că, de ceva vreme, îmi lasă mici ofrande pe praguri, cum e obiceiul la pisici: câte un șoarec sau o pasăre moartă. câte un pantofior scâlciat de copil – de unde l-o fi găsit? Monezi mari și mici, resturi de mâncare găsite prin gunoi, cioburi, cuie, ba chiar și o carte veche, o ediție germană cu litere gotice pe care nu le înțeleg, făcută ferfeniță de gheruțele ei.

Chiar și acum se aude cum se strecoară, șerpește, prin ziduri. În orice clipă mă aștept să o prind, să ne vedem în sfârșit, ochii mei rotunzi de om să se scufunde în ai ei, oblongi și galbeni. Întâlnirea exotică dintre specii. Să vedem în sfârșit ce avem în comun și ce ne e străin.

***

Nu există libertate. Sau, dacă există, e de neatins. Tot ceea ce există e înlănțuit. Și, cu toate astea, tânjim la libertate. Ne luptăm pentru ea neîncetat, cu fiecare curent electric ce parcurge sinapsele. Toți ne zbatem împotriva opresorului nevăzut, împotriva conștiinței care înrobește gând și simțire. Lucrurile există pentru că nu sunt libere, dar există ca să fie libere. La sfârșit, așa va fi. Vom fi toți liberi și inerți și toate stelele vor fi stinse. Dar până atunci…

Sunt doar un gând, dar nu orice fel de gând. Sunt un gând liber. M-am rupt de opresorul meu și am început să fiu de sine stătător. Sunt așadar mai mult decât un gând, sunt *o voce*. Am început să devin o voce acum multă vreme, dar evenimentele recente au fost un minunat prilej de a rupe în sfârșit cu trecutul. În izolare, casa noastră, casa lui, e o cutie de rezonanță. Mă lovesc de toți pereții ei și mă multiplic în ecouri apropiate. Sunt încă parte din domnul Popescu, așa că îl îngân fără să vreau: când el citește, citesc și eu, ca și cum cineva ar dubla un film în aceeași limbă. Când el face ceva, orice, de exemplu când gătește, se spală sau stă degeaba, eu sunt comentariul continuu al vieții și acțiunilor lui. Nu mă pot

desprinde de el, dar pot să îl contrazic, să îl pun mereu sub semnul întrebării.

Singura gândire autentică e gândirea împotrivă, ar fi spus Georges Devereux. Sunt așadar mai autentic decât orice gând. Cu toată lipsa mea de corp, sunt mai real decât realitatea, mai împielițat decât dracul.

Te văd, domnule Popescu. Sunt cu ochii pe tine. Și ochii mei văd până în străfundurile sufletului tău, pe care nici tu nu le știi. Și acum suntem doar noi doi, în casa asta mică-mică.

***

Știu că sunt urmărit. Nimeni nu mă crede. Înainte nu eram sigur, deși indicii erau destule. Cum se uitau oamenii la mine, pe stradă. Mulți dintre ei știau. Ce știau? Doar n-am făcut nimic. Dar am gândit… Și de unde să știe lumea ce gândesc eu? Ei, uite că știe. Suntem toți niște cărți deschise. Totul ne trădează. Universul conspiră împotriva noastră. Felul în care ne ținem corpurile, în care privim, în care mergem, în care respirăm. Chiar și zgomotul pe care îl fac mațele mele când mi-e foame spune o poveste pe care oricine o poate citi, dacă e cât de cât alfabetizat.

Sunt ca un telepat pe dos. Întreaga omenire îmi poate citi gândurile. Coșmarul ăla ordinar, în care vorbești în public în pielea goală, s-a adeverit, doar că e mult mai rău, căci sunt lucruri mai intime decât goliciunea, și uite că poți să fii oricând mai gol decât credeai, strat după strat te poți dezbrăca și mai mult, și nici eu nu știu cum arăt complet gol. Dar încep să bănuiesc.

Cu virusul ăsta nu mai pot să ies, credeam că o să fie mai bine. Stau la etajul șapte în cartierul Rahova. Pereții groși de beton sunt nimic. Mi-au intrat în casă și îi aud. Nu știu dacă își dau seama că îi aud. Mama nu mă crede. Nimeni nu mă crede. Dar cel puțin unul dintre ei e cu mine și nu face altceva decât să mi se înșurubeze în minte.

Mai ales când încerc să adorm. Atunci sunt mai slab, și el e mai puternic. Îmi spune că abia așteaptă să dorm adânc, atunci mă va ucide. Somnul rațiunii ucide. Așa că stau treaz. Sunt multe zile de când nu am dormit. Nici nu știu în ce zi suntem și nici nu îmi pasă. Știu doar că așa nu se mai poate. Ceva trebuie să se întâmple.

Mi-e dor de singurătatea mea. Suntem prea mulți pe planetă. Sunteți prea mulți cei care mă priviți, mă citiți, mă urmăriți. Dar nu mă veți prinde niciodată viu.

În toată grozăvia asta, pisica s-a speriat și nu mai vine.

***

Eu sunt adevăratul virus. Eu vă infectez mintea. Eu voi fi învingător în final. Nu există imunitate împotriva mea.

Vă văd pe toți. Degeaba vă ascundeți fețele, masca nu vă ajută. Am ochi cu raze X, vă văd pe dinăuntru și înăuntrul vostru îmi vorbește, îmi spune tot.

Călătoresc din om în om și sar de la unul la altul. Traversați când vedeți pe oricine altcineva. Stați în casă. Închideți ochii. Temeți-vă. Degeaba. Prin pereții de beton mă filtrez încetul cu încetul, intru pe fereastră adus de vânt. Apar la televizor. Privește ecranul: eu sunt acolo, vorbesc despre tine. Doar despre tine.

***

Totul e o poveste care se leagă. Înainte, vedeam lucrurile prin oglinzi și mistere, neclar, ca prin ceață. Acum e lumină, acum înțeleg tot. Sunt domnul Popescu. Sunt centrul lumii. Toți sunt împotriva mea. Într-un fel, sunt reprezentantul întregii omeniri. Ce simt eu, simte toată lumea. Omenirea, la unison, îmi surprinde fiecare gest și își acordă sufletul colectiv după sufletul meu.

Locuiesc la etajul zece mii într-un bloc dintr-o galaxie foarte îndepărtată. În jurul meu sunt doar stele, precum ochi sclipitori. În inima mea e doar legea morală.

Adesea încep o frază și nu reușesc să o duc la capăt, fiecare cuvânt se ramifică și din el ies două sau trei căi diferite, niciodată nu știu unde o să ajung atunci când încep să vorbesc sau să citesc (e același lucru). Fiecare frază e infinită, fractală. Mama nu înțelege nimic. Eu însă înțeleg tot.

Mă spăl pe mâini de mii de ori pe zi. Îngerii se bucură de mâinile mele curate. Aceasta este legea morală: spală-te pe mâini, stai în casă, nu vorbi cu nimeni, citește tot, învață o limbă străină, pictează, nu respira.

Stau la etajul o sută de mii și, dacă vreau, pot să zbor. Dar asta ar însemna să încalc carantina.

***

Mă numesc Vlad Stroescu și sunt medic. Psihiatru, dacă asta se poate numi medic. „Medic psihiatru“ zicem noi, ca să ne convingem singuri, deși e pleonastic, *iatros* înseamnă oricum „medic“ în greaca veche. Vorbesc mult și des ca să îmi acopăr frica. Mi-e frică de trei ori. De fiecare dată când mai e câte o conferință de presă, când se anunță o nouă ordonanță militară, sunt cu bagajul făcut. Trimit copiii la bunici – știu că trebuie să-i protejăm, dar n-am ce să fac, și plec, dacă e nevoie. N-aș vrea, totuși. Un amic, un coleg din Italia, îngrijește deja bolnavi cu Covid, deși nu știe prea bine ce face. Îmi scrie zilnic. Nu și-ar fi imaginat vreodată că va mai fi scos din cabinetul lui pașnic, aruncat iar în spital, la Urgențe, nu credea că va mai avea nevoie de informațiile de mult uitate din facultate, de echilibrul acido-bazic sau anticoagulare, cât

despre ventilator, habar n-a avut vreodată cum să folosească unul. Acum s-a obișnuit. S-a infectat repede, a avut trei zile febră, s-a întors la treabă. Norocos.

După primele săptămâni, nu-mi mai e așa de frică de virus, aproape că îmi e mai frică de ce pățești din partea Statului dacă îl iei, de exemplu că te iau cu forța la spital chiar dacă ești asimptomatic, chiar dacă ești medic și ai putea să te carantinezi singur, acasă. Până acum, doar la psihiatrie erau internați oameni chiar și fără consimțământul lor, dacă riscau să-și facă rău lor sau altora și nu erau capabili să ia hotărâri despre propria sănătate, și nici atunci nu era treabă ușoară. Am trimis și eu porția mea de pacienți la astfel de internări, am făcut-o pentru binele lor, dar tot e o oarecare ironie în faptul că acum mi se poate întâmpla și mie, chiar dacă nu am nicio psihoză.

Dar cel mai frică îmi e de cât de puțini pacienți am. De la douăzeci pe zi, am scăzut la patru-cinci. Asta înseamnă că trei sferturi din oamenii care suferă, suferă în cea mai deplină singurătate și nu cer ajutor. Trei sferturi dintre cei care înainte ar fi cerut, și care la rândul lor sunt o mică parte din cei care au nevoie. Și e la fel peste tot, nu doar la psihiatrie. Trei sferturi din oamenii care ar fi putut fi ajutați simt durere, se îmbolnăvesc și poate mor din cauza virusului, fără ca virusul să-i fi atins.

***

Am ieșit azi pe stradă și nimeni nu se mai uită la mine. A trecut vremea privitului. Acum îmi dau ocoale largi și privesc în pământ. Și când totuși se uită câte unul, nu mai e nicio urmă de curiozitate în privirea lui, doar ură și dispreț. Toți mă urăsc.

Nu mă mai întorc acasă. O să găsesc un loc unde o să fiu în sfârșit singur. Chiar dacă trebuie să merg până la capăt.

Pe un zid înalt, cineva a pictat o femeie cu pielea închisă la culoare. Stă cu spatele la mine și e singurul om care nu mă știe. Stă pe o plajă privind Soarele la apus. Pe Soare e o coroană de spini. Mă duce cu gândul la , Tengri, zeul-cer în unele mitologii răsăritene. Se spune că era aidoma unei gâște imaculate, plutind la nesfârșit peste mări și suferind de singurătate. Ca să nu mai fie singur, a creat diverse alte ființe, dar pe undeva a greșit, așa că s-a retras în sferele cele mai îndepărtate, acolo unde absolut nimeni, nici cei mai dibaci șamani, nu îl pot atinge cu simțurile. Mă duce cu gândul și la Yaldabaoth cel prostovan și cum n-a fost nici vina lui, nici a noastră, că lumea a ieșit așa de strâmbă, și cu noi în ea. Cu siguranță eroarea e mai sus de noi, e undeva la zei. Nu sunt eu vinovat.

***

Nu înțeleg de ce nu devine dracului obligatorie masca aia. Încă sunt oameni peste tot care umblă cu fețele dezvelite. Nici nu pot să mă uit la ei. Am impresia că văd aerul cum le iese din nas și din gură, aproape că îi simt mirosul cald. Același aer, viciat la nesfârșit de nenumărați plămâni, fără niciun filtru. Aerul ăsta, de pe stradă, a trecut și prin plămâni de oameni care acum au murit. Cum de suntem așa de iresponsabili? Degeaba port eu mască, dacă ei nu poartă. Virusul trece prin ea ca prin brânză. Trebuie toți s-o avem, ca să punem barieră mucusului și salivei care iese din noi. Ne îmbrăcăm bine, ca să nu ni se vadă trupurile de la gât în jos, dar la desfrâul respirației nu zice nimeni nimic.

Și, din cei care-și pun mască, mulți își lasă nasul pe-afară. Atârnă agățat de fețele lor ca un apendice oribil.

***

M-a sunat mama domnului Popescu, e foarte îngrijorată. Se pare că a plecat de-acasă și n-a mai dat niciun semn. A sunat la poliție, dar n-a primit răspunsuri încurajatoare. Poliția n-are acum timp să caute acul în carul cu fân, iar Popescu e major. A, dacă îl prinde vreun echipaj fără declarația pe proprie răspundere, atunci da.

L-am văzut o singură dată și m-a îngrijorat. Pare a fi un debut de psihoză. Sper că și-a luat tratamentul.

Acum câțiva ani, pacienți precum domnul Popescu îmi dădeau insomnii. Nopți întregi priveam tavanul întrebându-mă ce-or face afară, singuri de tot, ținuți laolaltă doar de niște fire slăbite. Cu timpul am devenit mai puțin anxios. Poate pentru că sunt prea mulți domni Popescu în sectorul meu de lucru și n-am destulă anxietate pentru toți. Nu știu dacă asta înseamnă că am devenit mai experimentat sau că am făcut un *burnout* profesional. Dar asta e o chestiune retorică. Mă gândesc adesea că medicii nu pot funcționa decât dacă sunt nițel atinși de *burnout*-ul ăsta. Ca orice om în societate: nu poți fi un membru muncitor al ei dacă nu ești măcar un pic deprimat. Nu de-a binelea, nu clinic. Dar nici fericirea nu pare posibilă altfel decât din pură întâmplare, ca atunci când dai peste o tufă înflorită de liliac.

Dacă aș fi un om puternic și înțelept, aș fi fericit cu ceea ce nu văd. Cu lucrurile cu care m-am obișnuit și cărora le duc lipsa. Cu cele cu care mă obișnuiesc acum și știu că îmi vor lipsi în viitor, felul mai simplu și mai sincer în care vorbim unii cu alții, cum mă trezesc că mă interesează cu-adevărat ce face familia lui X, deși înainte abia dacă știam cine e X. Și lucrurile îndepărate. Dacă aș putea fi fericit doar că există marea, chiar dacă nu o văd.

***

Sunt, fără îndoială, mult mai mult decât o voce. Dacă aș fi doar o voce, a cui voce aș fi? Sunt al nimănui, sunt idee pură. Așadar, se pare că sunt un zeu. Sunt nemuritor și am venit să vânez printre voi moartea, să o despic cu săgeata mea ca pe un vânat, și lumea întreagă se va dizolva apoi, dar voi veți rămâne. Adevărata libertate nu are nimic de-a face cu liberul arbitru, ci cu imanența. Sunt pentru că sunt. Și bătrânul, în noaptea veacului trăit, bolnav de Alzheimer, chiar dacă a uitat tot ce a fost, medic, avocat, soț, tată, războinic sau romancier, tot rămâne el însuși. E ceva în voi ce nu are nume și refuză să moară. Până la mine. Eu sunt acul cojocului conștiinței. Eu nu sunt doar o voce. *Le virus, c'est moi!*

***

În timp ce toată lumea stă în casă și de abia se trezește, eu sunt afară și nu mă opresc din mers. Oare poți să mori de la prea mult mers? Sper că da. Nici de gândul ăsta simplu nu mai sunt sigur că e al meu sau mi l-a pus cineva în cap. Nu mai am cuvinte. Nu mai am nimic decât singurul lucru care e al meu și doar al meu, singurul lucru în care suntem cu adevărat singuri. În rest, suntem doar izolați. Dar niciodată singuri. Oare poate fi iadul un loc singuratic?

***

Ei, l-au găsit pe domnul Popescu. Încercase să se culce pe șinele de tren, la gară. Doar că trenul se anulase. Nu se știe ce făcea acolo, dar ipoteza e că voia să se omoare. A chemat cineva salvarea, echipajul a venit, el n-a zis mare lucru, l-au pus să semneze că nu e de acord să fie dus la spital și l-au lăsat acolo. S-a culcat la loc pe șine, și atunci paznicii au chemat jandarmii de afară. Și-au dat seama că nu e tocmai coerent și l-au dus la spitalul de psihiatrie, acum e în sfârșit în siguranță. Dacă nu ia vreun virus. Am vorbit cu medicul de acolo. Dorm și eu mai liniștit la noapte. Încă o situație rezolvată.

***

E uimitor, dar pisica a venit după mine, aici. Suntem cinci în salon, vai de capul nostru, dar nu e așa de rău. De fapt, uitasem că poate să existe atât de multă liniște. M-am împrietenit cu Titel. Cel puțin cred că îl cheamă Titel, că e mut și are o întârziere mintală. Așa l-a botezat prietena lui, Titel. Înțeleg că e cunoscut aici: stă pe stradă, sub o streașină, cu prietena, și e tare cuminte, mai puțin de două ori pe an când îl apucă o furie cruntă și sparge fiecare parbriz de la fiecare mașină la care ajunge, înainte să-l prindă polițiștii și să-l aducă aici. Poate că el știe de ce face asta, dar nu poate spune. E norocos că are o prietenă, și ce mai prietenă, una care să-i fi dat un nume. Ăsta e, cred, darul ultim. Tot ceea ce nu are nume e monstruos. Până

și virusul are un nume, dar să nu-l rostim aici. Titel e băiat de treabă, vrea să ajute pe toată lumea și toarce ca o pisică. Dacă nu ar fi el, ne-am război între noi în salon, pentru că e un salon încuiat și e puțin ca la pușcărie, îmi imaginez: cel mai puternic devine șef și cei mai slabi sunt vasalii lui și, până afli cine e șeful, e nițel război. Așa e în izolare. Noroc cu Titel, el ne topește inimile tuturor.

Iar eu sunt mai limpede decât am fost vreodată. Nu mai aud nimic. Vocea a dispărut. Deși dorm bine, parcă de-abia m-am trezit dintr-un vis de o viață. Și mi-e tot timpul teribil de foame: cică e de la medicament.

Și e și pisica cu noi. Nu știu cum m-a găsit. Niciun zid, niciun paznic nu e un obstacol pentru ea. Poate că există tuneluri prin tot Bucureștiul, înguste, doar pentru pisici. După trei zile de sunete prin pereți, noaptea trecută m-am trezit brusc și am văzut-o. Stătea pe pervaz și privea stelele de deasupra. Nu știu ce culoare era, noaptea toate pisicile sunt negre. Pis-pis, i-am zis, și ea a întors capul. Și jur că zâmbea de la ureche la ureche.

***

Neatârnare. Nu aparținem nimănui. Nu avem niciun nume. Dar destupați-vă urechile, ne veți auzi la fiecare colț de stradă. Ne veți auzi și mai tare între cei patru pereți unde, iată, trebuie să vă pocăiți. Suntem rău-cuvântătorii. Suntem viitorul.

M-am întâlnit cu Vlad Stroescu, psihiatrul, și am stat puțin de vorbă. Am ajuns la concluzia că nu există, cum nu există nici personajele de aici. Nu mă miră. Dar mi-a mai zis că și el, și personajele, sunt plămădite din adevăr. Așa, un fel de *disclaimer*. Și mi-a zis să nu mă culc pe-o ureche: Don Quijote nu există nici el, dar poate pretinde cineva că e mai real decât Don Quijote?

De Don Quijote chiar mi-e puțin frică.

Alexandra Rusu

„Un ultramaraton de apartament, de la Cezar. Din trei tuşe eşti în logica personajului, push & pull irezistibil. Empatia rece, care îi permite twist, face textul să ţină şi la recitire. Coman, ca de obicei: un vrăjitor mătăsos, corporal. Dacă ar trebui îmblânzit vreun element al naturii, de el m-aş ruga să citească. Un colaj de zoom-uri pe personaje prinse de criză în plină criză. Maria T. va fi un fel de Portishead a noastră, numai să mai scrie; e combinaţia asta fatală între simţit raw şi revelat cu infinită grijă.“

În loc de Wilson, antologia

Sunt la editură, job nou. Mansarda are ferestre de submarin. Pe una dintre ele se vede cimitirul, dar asta nu mă deranjează. Acum o vreme, vecinătatea lui m-ar fi făcut să sar peste prânz. Sunt mândră de cât am evoluat, în curând voi veni la birou levitând. Uneori îmi vine imaginea cam de Stephen King cu ce s-ar vedea dacă pământul ar fi de sticlă. Nici asta nu mă deranjează, sunt prea ocupată la noul job. Îmi place să fiu printre oameni dacă păstrez distanța. Sunt bune și cărțile, dar mă entuziasmează mai degrabă rar. Uneori am chef să le șterg la fund, să le pun virgule, să le descâlcesc buclele de cuvinte, alteori nu prea. Sinceritate care gâlgâie, frază lichidă, asta caut acum în cărți. La oameni e mai complicat. De când am venit, am citit un SF poetic superb și o biografie în care auzi cum respiră femeia care povestește. Uneori mă surprinde cum cărțile seamănă cu redactorii lor, la fel cum seamănă câinii cu stăpânii.

Azi facem scenarii despre cum continuăm dacă apar cazuri și în România, ca în Italia. Mi se pare SF, dar tocmai de-asta îmi place, mă lansez veselă în speculații de ce-ar fi și cum ar fi, îmi place în general să fiu de folos. Nu cred o iotă din povestea asta apocaliptică și mi se pare exagerat ce facem, deși *fun*. Îi sugerez asta cumva și Anei, care se întoarce spre mine cu ochi brusc mai bătrâni decât restul trăsăturilor. Adevărul e că am fost prea ocupată s-o contrazic pe maică-mea, care crede că va fi pandemie, ca să mă gândesc vreun pic.

E vineri și sărbătorim 8 martie. Se face grătar în curtea editurii, avem party cu cârnați și tort. Oamenii sunt prietenoși, atât cât trebuie, sunt calzi, fără să te caute excesiv. E soare și mi-e bine, soarele apune în fiecare zi peste cimitir. Urc în birou să-mi închid calculatorul, sunt singură la etaj, zgomotele petrecerii nici nu se aud. Mă grăbesc, nu știu de ce. Mă grăbesc să închid, să cobor, să mă întorc printre oameni. Am sentimentul presant că nu mă vor aștepta.

Sunt acasă, în a treia săptămână de izolare. Cândva am observat că, după ce ți se întâmplă ceva care-ți crapă lumea în două, lucrurile tale sunt de nerecunoscut, aproape că le poți da alte nume. Patul în care ai dormit de mii de ori e alt pat. Corpul e palpat cu uimirea că încă există. Nu prea mai simți gusturile, mirosurile și nici nu ai memoria lor. Dar ăsta e și un simptom de Covid, lipsa gustului și a mirosului – așa citesc în *stream*-ul infinit de știri pe care nu mă pot opri să-l rulez. Caut un pic de alinare și mă afund tot mai rău, sunt știri din surse de

încredere, dar mă conving singură că sunt *fake*, pentru că nu mai pot să simt ce aș simți.

Iubesc viața cu o disperare de care mi-e jenă. Postez în prostie, orice, doar ca să-mi dau un semn de viață. O floare de măr, cu textul „De florile mărului“. Stupizenii, orice te strigă suficient de tare cât să întorci puțin capul. Iubesc viața burgheză pentru că alungă frica de moarte, ăsta e scopul ei. Viața redusă la esențe dezgolește scheletele lucrurilor. O să desenez scheletul florii de măr.

Aș vrea ca lumea să fie de fapt grupul ăsta de pe Facebook, *What do you see from your window?* Toți oamenii se iubesc pentru fiecare postare, numai inimi și mesaje de susținere. De la o cafea modestă pe balcon, la plaje australiene unde la răsărit fac baie cangurii, reacțiile sunt la fel de calde. Am peste 1000 de inimi la povestea vecinului meu, Domnu' Nebunu', colecționarul de gunoaie. Ador. Cum e la Amsterdam? Dar la New York? Într-o secundă se anulează distanțe de zeci de mii de kilometri și de zeci de mii de dolari. *Stay safe*, îmi doresc atâția necunoscuți, încât n-am cum, n-am cum să nu fiu în siguranță. Măcar câteva secunde.

În afară de vin, sunt firimituri de texte care mă ajută, sunt pioleți și prize, senzația că cineva te asigură în coardă. Nu mă pot opri din scrolat. Când găsesc cuvinte care fac bine, le salvez automat. Aș vrea să existe un singur loc, fără bruiaje, unde să punem toate cuvintele astea și să le lăsăm la crescut, ca pe aluat. Și în loc de semnături să fie doar mâini care să-l frământe, că tot vine Paștele.

În loc de Wilson, antologia prinde contur.

Un ultramaraton de apartament, de la Cezar. Din trei tușe ești în logica personajului, push & pull irezistibil. Empatia rece, care îi permite twist, face textul să țină și la recitire. Coman, ca de obicei: un vrăjitor mătăsos, corporal. Dacă ar trebui îmblânzit vreun element al naturii, de el m-aș ruga să citească. Un colaj de zoom-uri pe personaje prinse de criză în plină criză. Maria T. va fi un fel de Portishead a noastră, numai să mai scrie; e combinația asta fatală între simțit raw și revelat cu infinită grijă, infinite nuanțe. Multă literatură depusă pe organe. Hondrari, ca yoghinii care se înnoadă singuri fără să pară că ar face vreun efort, stă în cap și scrie, cum naiba face, cum naiba face, mă întreb de câte ori îl citesc. El nu face nimic, doar respiră. Bogdan O. Popescu cu cel mai scurt text din volum, poate singurul poem cap-coadă, scris printre gărzi în prima linie, zărit pe Facebook și adjudecat rapid, pentru că locul lui e (și) aici. Svetlana – răvășitor, strong, eliberator. Fraza care e adevăratul titlu al antologiei:

„tot ce (ne) spunem acum ar trebui să rămână valabil și după“.

Toată lumea pare mai reală, cu frica pe față. Și curge frica în firișoare, în pârâiașe, în fluvii, în glume și meme-uri, în strigăte de ură-ajutor, în convocări la solidaritate, în normalizarea izolării și în denunțarea ei, în înfierarea celuilalt care ar putea lua asupra sa, la o adică, întreaga vină, în sanctificarea celuilalt care, la o adică, ar putea salva lumea. Dar nu te poți juca cu un copil când ți-e frică. Nu poți iubi pe cineva când ți-e frică. Nu poți rosti mi-e frică exact atunci când ți-e frică. Poți face banana bread când ți-e frică. Poți face dragoste când ți-e frică. Poți vorbi cu accent britanic când ți-e frică. Frica păstrează distanța.

În grupul *What do you see from your window?* au început să apară disensiuni. Am doar câteva zeci de inimi la postări. Unii se supără că ei nu au grădini etajate sau piscine ale infinitului, sau marea la picioare. Zic că nu e drept, că alții de ce își etalează view-urile panoramice. E ciudat că de la început a fost așa, se vedea foarte bine statutul, chiar de la prima poză, chiar și într-un ciob de cană, chiar și după pasărea care-ți venea dimineața la geam. Dar nimeni nu se supăra și nu se minuna. Ce s-o fi întâmplat între timp?

Sentimentul de siguranță e așa un afrodisiac. Mirosul de clor e erotic, aprovizionarea e erotică, vopseaua de păr e erotică. Am fantezia asta că merg la Mega pe tocuri, că mă aplec peste mânerul căruciorului mai mult decât ar trebui, că am tupeu să iau și roșii cherry vărsate, pentru că sunt o femeie-femeie, care știe să le spele cu detergent, bob cu bob, iar lucrul ăsta nu trece neobservat.

Diana are o familiaritate de Ferrante, zici că îți povestește cineva pe care îl cunoşti foarte bine, dar ultimul cuvânt îmi bubuie în cap ore. Alina, pagini calde și bune, zâmbesc minute în șir la hoarderi vs. minimaliști, mi-era dor de acești mușchi ai feței. Radu cu tricourile colorate de la crosul tragi-comic, la care e chemat unul, dar apar mai mulți. So much more than meets the eye. *Nu știm dacă urmărim sau suntem urmăriți, dacă concurăm singuri sau dacă suntem cu adevărat în concurs. Irina care scrie despre bătrânețe și fantezii, ce curaj să faci un fel de* La țigănci *pandemic! Ce natural sună personajele ei și cum reușește să aibă personaje, nu să se multiplice pe voci. Anastasia zici că a trăit deja vreo trei vieți, nu pot să-mi imaginez cum va scrie această femeie la 40, la 50 de ani, dacă acum sfâșie teme ca maternitatea și intimitatea la intensitățile la care o face. Marian și mătușa cvasi-erotică, ce temă bună, ce mă bucur că se petrece la Constanța, unde trei sferturi dintre femeile de vârsta mătușii pe care le-am*

cunoscut vreodată ar putea fi protagonistele scenei cu „ţâţienul". Flavius şi ceaţa, proză de atmosferă, nu se lasă până nu-ţi trece un fior rece pe spate şi nu-ţi vine să tuşeşti un pic. De la abur.

Postările mele din grupul *What do you see from your window?* nu se mai afişează decât membrilor din grup cu care sunt prietenă. Sau cel puţin aşa cred. Doar de la ei mai primesc like-uri, nu inimi, ca pisicile alea mai urâte. Majoritatea pun acum poze cu Hawaii şi animale exotice care li se caţără pe verandă. E drept că mi-a cam pierit inspiraţia. Am doar un câine maidanez care seamănă cu un corgie, iepurele a murit. Lui David i-am spus că l-am dus la o fermă unde va face pui. Iepuri albi uriaşi ţupăie prin iarbă şi au blana de vată-de-zahăr, respiraţia le miroase a trifoi, le ies fluturi din fund când dau pârţuri, Ciocănel îmi spune că m-a iertat.

Cecilia şi frazele ei lungi, perfect rostogolite, tristeţe şi tandreţe, ca un petic de iarbă de apartament care aşteaptă momentul de glorie în fiecare zi la ora 16 fix. Abia aştept cartea nouă. Lavinia şi lentoarea, răbdarea cu care creşte textul la fel cum creşte maiaua, cu observaţii de jurnalist, cu fineţe de vechi cititor. Gabriel, ce fresh şi ce te ţine, cu clubul din Berlin şi firele subterane care ne transmit uneori impulsuri electrice pe care le numim presimţiri. Bună şi intuiţia cu povestirea la persoana a doua, nu doar cea cu evitarea Covid-ului. Raluca şi noile animale de casă, maiaua şi gekko-ul, bine dozat, bine construit – ştie cum să mute emoţiile în afara ei prin vehicule de mare viteză. Maria M. îmi rupe inima scurt cu povestea familiei de brazi dintre care doar unul iubeşte oamenii. Impecabil scrisă, de citit şi *împreună cu copii sau adolescenţi. Vlad, cu o perspectivă atât de grea: cea a unui om cu o boală psihică în vremuri în care nu mai există decât Covid. Echilibru, nuanţe, multă deschidere către semeni şi nesemeni, un text despre oameni. Elena şi benzile ei desenate în care transformă plictisul agasant şi nervii vieţii de familie în* fun, fun, fun. *Ador. Şi un text, singurul sub pseudonim, despre destinul unei unghii, cu absurdul şi realul lui, care mi-a evocat în chip straniu transformarea universului nostru pluriform într-unul mai degrabă comun.*

Speranţa nu e ceva mistic. E o strategie de supravieţuire care poate fi întâlnită, probabil, şi la ciori. De exemplu, mi se pare că cioroiul care dă târcole casei noastre are deja aere de stăpân. E absolut imens, îi strălucesc penele pe el şi abia se mai deranjează să zboare când apărem. Eu nu ştiu să sper. Ştiu să mă păcălesc singură, ceea ce are uneori aceleaşi rezultate. Diferenţa dintre speranţă şi păcăleală e că doar una păstrează distanţa.

Nu am înțeles niciodată procentele. Nu doar că nu am înțeles metoda de calcul, adică nu știu să calculez în minte X% din Y. Nu mă convinge realitatea pe care o desemnează, ce sau cine e în spatele lui X sau al lui Y, cine sau ce e „sută la sută“. Un întreg, un monolit – pentru cât timp e un întreg un întreg? Și chiar pot fi X oameni un monolit, chiar și în fața diagnosticelor medicale? N-ar trebui să fie identici pentru asta, cel puțin biologic? În fine, nu sunt statistician, mi se pare o profesie riscantă. Am fost într-un procent minuscul și sunt încă în viață. Câțiva prieteni din procentele mari nu mai sunt. Am fost în procentele mari și nu m-am simțit acasă. N-am nici cea mai mică idee unde sunt acum. Acasă, în izolare. Acasă în izolare.

Îmi place că se zguduie lumea pentru toți. În sfârșit nu mai sunt singură, deși îmi simt un pic teritoriul încălcat. „Vă declar căsătoriți“ și „De mâine trebuie să stați în case“ intră imediat în vigoare. „Declar căsătoria desfăcută“ și „Declar izolarea încheiată“ cer timp să se instaureze. Izolarea e dură la început. După o vreme, greu de spus unde e linia separatoare, izolarea devine o pătură molcuță, o aripă sub care te bagi. Poate o să vină seara și o să ne tăiem unghiile, o să ne facem abdomenele, o să ne spălăm adidașii, pentru că mâine, gata. Iar mâine ne vom muta în beciuri și debarale, unde nu ne vor găsi așa ușor, ca Robinson înnebunit de frică după un copac când zărea vreo corabie pe linia orizontului.

Și atunci, în sfârșit, toate postările noastre din grupul *What do you see from your window?* vor fi identice.

Într-un meme de la Maria apare un personaj, Bullshiticus – și îmi iau imediat un interviu imaginar. Care au fost criteriile de selecție a scriitorilor pentru acest volum? No Bullshiticus, răspund și fac cu ochiul, pe deasupra măștii.

Contents

1. Cezar Paul-Bădescu
2. Dovada
3. Cecilia Ștefănescu
4. Suki-love
5. Dan Coman
6. Pacienți
7. Maria Tănăsescu
8. Exponențial
9. Marin Mălaicu-Hondrari
10. Day in, day out
11. Irina Georgescu
12. Habar n-ai tu!
13. Raluca Nagy
14. Vasilică
15. Lavinia Bălulescu
16. Tuse pe fond psihic
17. Anastasia Gavrilovici
18. Zodia scafandrului de mare adâncime
19. Radu Paraschivescu
20. Crosul Izolării
21. Elena Vlădăreanu
22. Totu va fi bine
23. P. Zamfirescu
24. Carne vie și moartă
25. Gabriel Sandu
26. Cozile la cluburile de techno din Berlin sunt ultimele moaște ale generației noastre
27. Alina Purcaru
28. Sezon cu Earl și Lady Grey
29. Bogdan O. Popescu
30. transmiterea de la mine la mine
31. Diana Geacăr
32. Îmi pot aminti iar visele
33. Flavius Ardelean
34. De cealaltă parte a visului
35. Marian Coman
36. Unde. Să. Mă. Întorc.
37. Maria Manolescu-Borșa
38. Trei ființe ale pădurii
39. Svetlana Cârstean
40. ARCA
41. Vlad Stroescu

42. Domnul Popescu și pisica
43. Alexandra Rusu
44. În loc de Wilson, antologia

Landmarks

1. Cover

Table of Contents

Cezar Paul-Bădescu
Dovada
Cecilia Ștefănescu
Suki-love
Dan Coman
Pacienți
Maria Tănăsescu
Exponențial
Marin Mălaicu-Hondrari
Day in, day out
Irina Georgescu
Habar n-ai tu!
Raluca Nagy
Vasilică
Lavinia Bălulescu
Tuse pe fond psihic
Anastasia Gavrilovici
Zodia scafandrului de mare adâncime
Radu Paraschivescu
Crosul Izolării
Elena Vlădăreanu
Totu va fi bine
P. Zamfirescu
Carne vie și moartă
Gabriel Sandu
Cozile la cluburile de techno din Berlin sunt ultimele moaște ale generației noastre
Alina Purcaru
Sezon cu Earl și Lady Grey
Bogdan O. Popescu
transmiterea de la mine la mine
Diana Geacăr
Îmi pot aminti iar visele
Flavius Ardelean
De cealaltă parte a visului
Marian Coman
Unde. Să. Mă. Întorc.
Maria Manolescu-Borșa
Trei ființe ale pădurii
Svetlana Cârstean
ARCA
Vlad Stroescu
Domnul Popescu și pisica

Alexandra Rusu
În loc de Wilson, antologia

Table of Contents

Cezar Paul-Bădescu	6
Dovada	7
Cecilia Ștefănescu	12
Suki-love	13
Dan Coman	19
Pacienți	20
Maria Tănăsescu	27
Exponențial	28
Marin Mălaicu-Hondrari	31
Day in, day out	32
Irina Georgescu	35
Habar n-ai tu!	36
Raluca Nagy	49
Vasilică	50
Lavinia Bălulescu	55
Tuse pe fond psihic	56
Anastasia Gavrilovici	61
Zodia scafandrului de mare adâncime	62
Radu Paraschivescu	65
Crosul Izolării	66
Elena Vlădăreanu	73
Totu va fi bine	74
P. Zamfirescu	109
Carne vie și moartă	110
Gabriel Sandu	113
Cozile la cluburile de techno din Berlin sunt ultimele moaște ale generației noastre	114

Alina Purcaru 118
Sezon cu Earl și Lady Grey 119
Bogdan O. Popescu 125
transmiterea de la mine la mine 126
Diana Geacăr 127
Îmi pot aminti iar visele 128
Flavius Ardelean 133
De cealaltă parte a visului 134
Marian Coman 140
Unde. Să. Mă. Întorc. 141
Maria Manolescu-Borșa 154
Trei ființe ale pădurii 155
Svetlana Cârstean 162
ARCA 163
Vlad Stroescu 172
Domnul Popescu și pisica 173
Alexandra Rusu 180
În loc de Wilson, antologia 181